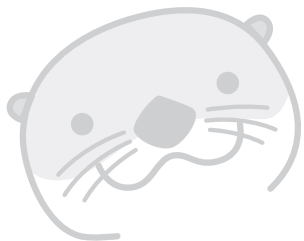

เพราะสำนักพิมพ์

มิดไนท์ซัน 1

MIDNIGHT SUN

สเตเฟนี เมเยอร์

เขียน

วรรณษา วงษ์จักร

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ก ั ณ

เบลล่าปูผ้าห่มบนพื้นหญ้าเปียกชื้นก่อนจะนอนคว่ำหน้า
แล้วเริ่มพลิกหน้าหนังสือเก่าที่เห็นได้ชัดว่าเธออ่านบ่อยมาก
เธอพยายามพลิกหาหน้าที่ย่านค้างไว้ ผมอ่านข้ามไหล่เธอ
อา...หนังสือคลาสสิกอีกแล้ว เซ็นส์แอนด์เซนซิบลิตี เธอเป็นแฟนออสเตน
- สเตเฟนี เมเยอร์

คำนำสำนักพิมพ์

สเตเฟนี เมเยอร์ คือนักเขียนที่สร้างปรากฏการณ์หนังสือชุด *ทไวไลท์* เอาไว้เมื่อปี ค.ศ. 2005 หนังสือชุดนี้ได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี ทำให้มียอดขายทั่วโลกกว่า 160 ล้านเล่ม

และในที่สุดเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม ค.ศ. 2020 หนังสือ *มิดไนท์ซัน* ก็ถูกเปิดตัวขึ้น ท่ามกลางความยินดีของแฟน ๆ ที่รอคอยมายาวนานกว่าสิบห้าปี

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในหนังสือเล่มนี้เป็นมุมมองของเอ็ดเวิร์ด คัลเลน แวมไพร์สุดหล่อที่ใคร ๆ ต่างคลั่งไคล้และตกหลุมรักเขา การกลับมาครั้งนี้จะทำให้เราเห็นว่าความมืดมนในใจของเขาจากการต้องทนกระหายเลือดมนุษย์นั้นเป็นเช่นไร และความรักที่เอ็ดเวิร์ดมีให้เบลล่า นั้นมากมายขนาดไหน มันเป็นทั้งความท้าทายและความน่าสนใจสำหรับตัวเอ็ดเวิร์ดเองกับการเลือกของเขา เลือกที่จะทำเช่นไรกับเบลล่า สาวน้อยที่เขาได้พบเจอที่เมืองฟอร์คส์แห่งนี้

นอกจากนี้ เรายังได้รู้จักตัวละครอื่น ๆ ที่เคยโลดแล่นอยู่ในนิยายชุด *ทไวไลท์* มาก่อน ทั้งคาร์ไลล์ เอสเม เอ็มเม็ตต์ โรซาลี อลิซ และแจสเปอร์ ความรู้สึกนึกคิดของแวมไพร์เมื่อต้องเผชิญกับอาหารที่แสนหอมหวานอย่างเบลลานั้นเป็นอย่างไร รวมถึงเหตุการณ์และสถานการณ์บางอย่างที่เคยเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ที่ยังเป็นที่สงสัย หนังสือเล่มนี้จะคลายความสงสัยได้อย่างหมดจด

แม้ตอนจบของนิยายเล่มนี้จะไม่เปลี่ยนไปจากเดิม แต่เรื่องราว และมุมมองใหม่ที่เกิดขึ้นจะทำให้ผู้อ่านต้องประหลาดใจ จากมุมมองของสาวน้อยที่เป็นมนุษย์ เบลล่า สวอน กลายเป็นมุมมองของแวมไพร์สุดหล่อ มุมมองที่ทำให้เห็นความรู้สึกนึกคิดของเอ็ดเวิร์ด คัลเลน ได้อย่างชัดเจนที่สุด

จากระยะเวลาสิบห้าปีที่ผ่านมา เอ็ดเวิร์ดและเบลล่าได้โลดแล่นอยู่ในความทรงจำของใครหลาย ๆ คน แต่วันนี้ช่วงเวลาการรอคอยที่แสนยาวนาน ได้สิ้นสุดลง เมืองฟอร์คลีย์นิตีต้อนรับทุกคน...อีกครั้ง

๙๙๙ สำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

รักไม่มีพรหมแดน รักไม่มีเชื้อชาติ รักไม่มีศาสนา และ...รักยังไม่มี
เผ่าพันธุ์อีกด้วย คำนี้น่าจะใช้ได้กับเอ็ดเวิร์ด คัลเลน และเบลล่า สวอน

เมื่อ 15 ปีก่อน เอ็ดเวิร์ดและเบลล่าได้ร่วมกันสร้างตำนานความรัก
ระหว่างแวมไพร์กับมนุษย์ที่โด่งดังอย่างมาก ทั้งในหนังสือและในภาพยนตร์
ซีรีส์เรื่อง *ทไวไลท์* มาแล้ว เรื่องราวความรักระหว่างแวมไพร์อายุร้อยกว่าปี
แต่ยังคงดูเป็นหนุ่มน้อยตลอดกาล กับสาวน้อยวัย 17 เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น
ก็ไม่น่าเป็นไปได้ แต่มันก็เป็นไปแล้ว และเป็นไปอย่างน่าประหลาดใจที่สุด

ใน *ทไวไลท์* เรื่องราวต่างๆ จะเขียนจากมุมมองของเบลล่าเพียง
ฝ่ายเดียว แต่พวกเราส่วนใหญ่ต้องอยากรู้ว่า แล้วเอ็ดเวิร์ดล่ะ เขาคิด
อะไร *มิดไนท์ซัน* เล่มนี้จะมาบอกเล่าถึงความคิด ความเจ็บปวด และ
ความรู้สึกเล็กๆ ภายในใจของเอ็ดเวิร์ดให้เราได้เข้าใจ

ถ้าคุณเคยพินกับ *ทไวไลท์* มาก่อน คุณจะยิ่งพินกับความรักของ
ทั้งสองในเล่มนี้มากขึ้นอีกหลายเท่า คุณจะได้อ่านว่า ทำไมเอ็ดเวิร์ดถึงอยาก
ฆ่าเบลล่า แล้วทำไมไม่ฆ่า เขาต้องต่อสู้กับปีศาจในตัวเขามากแค่ไหน และ
เขาเอาชนะมันได้อย่างไร

หวังว่าตำนานความรักของแวมไพร์กับมนุษย์คู่นี้จะยังคงเป็นตำนาน
ในความทรงจำของทุกคนตลอดไปนะค่ะ

ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ แต่เอ็ดเวิร์ดกับเบลล่าก็พร้อมจะทุกข์และสุข
ไปด้วยกัน

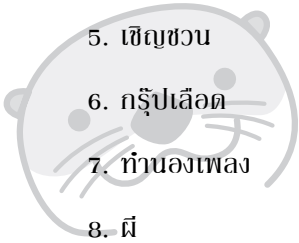
ขอให้มีความสุขกับการอ่านค่ะ

วรรณษา วงษ์ฉัตร

สิงหาคม 2564

สารบัญ

1. แรกพบ	1
2. หนังสือที่เปิดอ่าน	31
3. เสี่ยง	67
4. มโนภาพ	97
5. เชิญชวน	116
6. กรู๊ปเลือด	154
7. ทำนองเพลง	187
8. ผี	209
9. พอร์ตแอนเจลิส	221
10. ทฤษฎี	258
11. ชักถาม	288
12. ความยุ่งเหยิง	323
13. ความยุ่งเหยิงอีกเรื่อง	348
14. ไกล้มากขึ้น	383
15. ความเป็นไปได้	402

ทดลองอ่าน

ขอมอบหนังสือเล่มนี้แด่ผู้อ่านทุกคนที่เป็นความสุขอย่างมากในชีวิต
ของฉันตลอดช่วงสิบห้าปีที่ผ่านมา ตอนที่เราพบกันครั้งแรก พวกคุณ
หลายคนยังเป็นวัยรุ่น ผู้มีดวงตาสวยสดใส และเต็มไปด้วยความฝัน
ถึงอนาคต ฉันหวังว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา พวกคุณทุกคนคงได้พบเจอ
ความฝันของพวกคุณ และความจริงของความฝันเหล่านั้นมันดีกว่าที่พวกคุณ
หวังไว้เสียอีก

กตล่อง

ທດສະຍອຳນ

แรกพบ

นี่คือ ช่วงเวลาในแต่ละวันที่ผมภาวนามากที่สุดให้ตัวเองสามารถขมตาหลับได้

โรงเรียนมัธยม

หรือต้องเรียกว่า *ดินแดนชำระบาป* จะถูกต้องกว่า ถ้าหากว่ามันจะมีวิธีใดได้บาปของผมได้ละก็ วิธีนี้น่าจะถูกนับรวมเข้าไปในวิธีการทั้งหมดด้วยในระดับหนึ่ง ผมไม่คุ้นชินกับความน่าเบื่อหน่ายนี้เสียที ทุกวันดูจืดชืดมากกว่าเมื่อวานอย่างไม่น่าเป็นไปได้

บางทีนี้อาจจะเป็นการนอนในรูปแบบหนึ่งของผมก็ได้ ถ้าคำนิยามของการนอนหลับคือสภาวะเฉื่อยชาระหว่างช่วงเวลาของความกระฉับกระเฉง

ผมนั่งจ้องรอยแยกในปูนปลาสเตอร์ที่มุมไกลของโรงอาหารพลางนึกภาพลวดลายต่างๆ ที่ไม่มีจริงในรอยแยกเหล่านั้น มันเป็นวิธีหนึ่งเพื่อปิดกั้นเสียงต่างๆ ที่กำลังพูดพล่ามเหมือนเสียงแม่น้ำไหลทะลักอยู่ในหัวของผม

เป็นเสียงหลายร้อยเสียงที่ผมไม่นำพาเพราะความเบื่อหน่าย

เรื่องความคิดของมนุษย์ ผมเคยได้ยินมาหมดแล้ว และยังได้ยินมากขึ้นเรื่อยๆ วันนี้ความคิดทั้งหมดของพวกเขาท่วมทับไปด้วยการเสริมแต่งเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ให้กับนักศึกษาว่างเล็กรคนนั้น มันง่ายมากที่จะทำให้พวกเขาตื่นเต้น ผมเห็นใบหน้าของนักศึกษาใหม่คนนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าในความคิดของพวกเขาคนแล้วคนเล่าจากทุกด้าน เธอก็แค่มนุษย์

ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่ง ความตื่นเต้นเรื่องการมาที่นี้ของเธอเป็นเรื่องที่คาดเดาได้ง่ายจนน่าเอือมระอา มันเป็นปฏิกิริยาตอบสนองแบบเดียวกับที่เราจะได้รับความที่เราน่าของเล่นที่เป็นประกายวิบวับอวดตรางหน้าเด็กน้อยวัยเตาะแตะๆ กลุ่มหนึ่ง ครั้งหนึ่งของผู้ชายหน้าโง่พวกนี้ก็ภาพตัวเองหลงใหลคลั่งไคล้เธอเรียบร้อยแล้ว เพียงเพราะเธอเป็นของใหม่ให้มอง ผมพยายามปิดกั้นเสียงพวกเขาออกไปให้มากขึ้น

มีเพียงสี่เสียงเท่านั้นที่ผมปิดกั้นออกไปเพราะมรรยาท ไม่ใช่เพราะความรังเกียจ มันเป็นเสียงของครอบครัวผมเอง ซึ่งมีพี่ชายสอง น้องสาวสอง พวกเขาคุ้นชินกับการขาดความเป็นส่วนตัวเมื่ออยู่กับผมมากเกินไปจนพวกเขาไม่ค่อยกังวลกับเรื่องนี้มากนัก ผมมอบความเป็นส่วนตัวให้พวกเขาเท่าที่ผมจะให้ได้โดยการพยายามไม่ฟังถ้าทำได้

ขนาดที่ผมพยายามอย่างมากแล้วนะ แต่...ผมก็ยังไม่รู้

โรซาลีกำลังคิดถึงเกี่ยวกับตัวเองเหมือนเช่นเคย ความคิดของเธอเป็นเหมือนบ่อน้ำนิ่งที่มีเรื่องน่าประหลาดใจไม่มากนัก โรซาลีเห็นภาพสะท้อนของตัวเองในแว่นตาของใครบางคน และกำลังครุ่นคิดถึงควมสวยเบ๊ะของตัวเอง ไม่มีใครมีสีผมใกล้เคียงกับสีทองที่แท้จริง ไม่มีใครหุ่นสวยเหมือนนาฬิกาทราย ไม่มีใครมีใบหน้ารูปไข่อย่างไว้ที่ตี แต่โรซาลีไม่ได้เปรียบเทียบตัวเองกับมนุษย์ที่นี้หรือกนะ การเปรียบเทียบแบบนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลน่าขำ เธอคิดถึงคนอื่นๆ ที่เหมือนกับพวกเราต่างหากละ ไม่มีใครเทียบเคียงเธอได้เลย

สีหน้าที่โดยปกติจะดูไร้กังวลของเอ็มเม็ตต์กำลังอยู่ยี่ด้วยควมโกรธตอนนี้เขากำลังยกมือใหญ่หิม่าข้างหนึ่งขึ้นเสยผมหยิกสสวยดำซลับของเขา แล้วข้มผมไว้ใน่ก่ามือ เอ็มเม็ตต์ยังโกรธที่เขาพ่ายแพ้แจสเปอร์ในการแข่งมวยปล้ำเมื่อคืนนี้ เขาคงต้องใช้ควมอดทนทั้งหมดที่เขาจะมีจนกว่าจะถึงเวลาเลิกเรียนเพื่อแข่งมวยปล้ำใหม่อีกรอบ ผมไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองเสียมรรยาทกับการไต่ยนความคิดของเอ็มเม็ตต์ เพราะเอ็มเม็ตต์ไม่เคยคิดอะไรแล้วจะไม่พูดออกมาดังๆ หรือไม่ลงมือทำตามความคิดนั้น บางทีที่ผมรู้สึกละอายแก่ใจเวลาอ่านความคิดของคนอื่น อาจเป็นเพียง

เพราะผมรู้ว่าในใจคนพวกนั้นต้องมีเรื่องบางอย่างที่พวกเขาไม่อยากให้ผมรู้ ถ้าความคิดของโรซาลีเป็นบ่อน้ำนิ่ง ความคิดของเอ็มเม็ตต์ก็เป็นทะเลสาบที่ใสแจ๋วและไร้ซึ่งเงามืด

และแจสเปอร์กำลัง...ทุกซ์ทรมาน ผมกลั่นเสียดอกใจ

เอ็ดเวิร์ด...อลิซเรียกชื่อผมในหัวเธอ มันเรียกความสนใจจากผมได้ทันที

มันก็เหมือนกับการเรียกชื่อผมออกมาดัง ๆ ผมดีใจที่ชื่อของผมมันหายไปในช่วงยี่สิบสามสิบปีที่ผ่านมา เพราะในอดีตมันน่าโมโหมาก ทุกครั้งที่มีการคิดถึงเอ็ดเวิร์ดคนไหนก็ตาม ผมจะหันหน้าไปทางนั้นโดยอัตโนมัติทุกที

แต่ตอนนี้ผมไม่หันหน้า ผมกับอลิซเก่งมากในเรื่องของการคุยกัน เป็นการส่วนตัวแบบนี้ ยากมากที่จะมีใครจับเราได้ ผมจับจ้องสายตายู่ที่ลายเส้นบนพวงพลาสติก

เขาเป็นอย่างไรบ้าง เธอถามผม

ผมขมวดคิ้ว ปากที่เฝ้มไว้แน่นของผมขยับเปลี่ยนแปลงแค่เล็กน้อย ไม่มีอะไรทำให้ใครผิดสังเกต คนอื่นอาจจะคิดว่าผมอาจจะขมวดคิ้วเพราะความเบื่อหน่ายก็ได้

แจสเปอร์นั่งนิ่ง ๆ มานานเกินไปแล้ว เขาไม่ได้ทำอะไรขยับเขยื้อนเหมือนมนุษย์แบบที่เราทุกคนต้องทำ เราต้องเคลื่อนไหวอยู่เรื่อยๆ เพื่อให้ดูโดดเด่นสะดุดตาผู้อื่น เหมือนอย่างเช่น เอ็มเม็ตต์ทั้งผมตัวเอง โรซาลียกขาไขว่ห้าง ทีแรกก็ข้างนี้ ต่อมาก็อีกข้าง อลิซเคาะเท้ากับพื้นปูเสื่อน้ำมัน และผมขยับศีรษะเพื่อดูลวดลายอื่นบนกำแพง แจสเปอร์ดูแข็งทื่อเหมือนเป็นอัมพาต เรือนร่างผอมเพรียวของเขาตรงแหงน แม้กระทั่งผมสีน้ำผึ้งของเขาก็ยังดูเหมือนไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อลมที่พัดโชยเบา ๆ ออกมาจากช่องระบายอากาศ

ตอนนี้เสียงคิดของอลิซฟุ้งตื่นตกใจ ผมเห็นในความคิดของอลิซว่า เธอกำลังชำเลืองมองแจสเปอร์จากทางหน้าต่าง *มีภัยอันตรายอะไรหรือเปล่า* อลิซมองค้นหาไปยังอนาคตใกล้ ๆ เธอมองผ่านภาพความเบื่อหน่ายเพื่อ

มองหาดันตอเบื้องหลังสีหน้านิ้วนิ้วควมวดของผม แม้ในขณะที่ทำแบบนั้น อลิซก็ยังไม่ลืมที่จะซุกกำปั้นน้อย ๆ ข้างหนึ่งไว้ใต้คางแหลม ๆ ของเธอ พลางกะพริบตาอย่างสม่ำเสมอ และเสยปอยผมดำชอยไว้ลั่นที่ปรกตาขึ้น

ผมหันหน้าไปทางซ้ายซ้า ๆ รวากับกำลังมองอิฐบนกำแพง แล้วถอนหายใจก่อนจะหันกลับไปทางขวาเพื่อมองรอยแยกบนเพดาน คนอื่น ๆ ต้องคิดว่าผมกำลังทำท่าเหมือนมนุษย์ มีแต่อลิซเท่านั้นที่รู้ว่าผมกำลังลั่นหน้า

อลิซพ่นโคลาย บอกให้ฉันรู้ด้วยนะถ้ามันเริ่มเลวร้ายเกินไป

ผมขยับแค่ดวงตาโดยการมองขึ้นบนเพดานก่อนแล้วมองกลับลงมา
ขอบคุณที่ทำแบบนี้

ผมดีใจที่ไม่สามารถตอบเธอออกมาดัง ๆ ได้ จะให้ผมตอบว่าอย่างไร ด้วยความยินดีอย่างนั้นหรือ แต่ผมไม่ได้ยินดีนี้หา ผมไม่ได้มีความสุขกับการฟังการต่อสู้ดิ้นรนของแจสเปอร์ มันจำเป็นจริง ๆ หรือที่จะต้องทดลองแบบนี้ มันไม่ปลอดภัยกว่าหรือที่จะแค่ยอมรับว่า แจสเปอร์ไม่มีทางรับมือกับความกระหายของเขาได้ดีเท่า ๆ กับพวกเราที่เหลือ และพวกเราก็ไม่ควรกดดันเขา เราจะล้อเล่นกับความหายนะไปเพื่ออะไร

มันผ่านมาสองสัปดาห์แล้วนับตั้งแต่การออกไล่เหยื่อครั้งล่าสุดของเรา มันไม่ใช่ช่วงเวลาที่ยากล้าบางอย่างมหันต์อะไรเลยสำหรับพวกเราที่เหลือ อาจจะอึดอัดเล็กน้อยเป็นบางครั้ง... ถ้ามีมนุษย์สักคนเดินเข้ามาใกล้เกินไป หรือถ้าลมพัดผิดทิศ แต่มนุษย์มักไม่ค่อยเดินเข้ามาใกล้พวกเรามากเกินไป สัญชาตญาณบอกพวกเขาถึงสิ่งที่จิตสำนึกของพวกเขาไม่มีวันเข้าใจ มันบอกว่าพวกเราคือตัวอันตรายที่ต้องหลีกเลี่ยง

และตอนนี้แจสเปอร์คือตัวอันตรายอย่างมาก

มันเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก แต่บางครั้งบางคราวผมก็รู้สึกประหลาดใจกับการไม่รับรู้อะไรเลยของมนุษย์ที่อยู่รายรอบเรา เราทุกคนชินกับมันและคาดหวังมันอยู่เสมอ แต่บางครั้งมันก็ดูเหมือนรุนแรงมากกว่าปกติ ไม่มีมนุษย์คนไหนสังเกตเห็นสิ่งที่กำลังนั่งเอกเขนกอยู่ที่โต๊ะเก้าอี้ทรงของโรงอาหาร พวกเขาไม่รู้หรือกว่าต่อให้มีเสือฝูงหนึ่งเข้ามานอนแผ่เหล่า แทนที่พวกเราในนี้ เสือพวกนั้นก็ยังเป็นตัวอันตรายน้อยกว่าพวกเราเสียอีก

ทั้งหมดที่พวกเขาเห็นคือคนห้าคนที่ดูแปลกๆ แต่ดูใกล้เคียงมนุษย์มากพอที่จะมองผ่านไปได้ มันยากจริงๆ ที่จะนึกภาพการเอาชีวิตรอดของคนที่นี่

วินาทีนั้นเอง สาวน้อยร่างเล็กคนหนึ่งก็เดินมาหยุดยืนที่ริมโตะตัวที่อยู่ใกล้โตะของเรามากที่สุดเพื่อแวะคุยกับเพื่อนของเธอ เธอสะบัดผมสีทรายตัดสั้น แล้วยกมือขึ้นเสยผม เครื่องทำความร้อนเป่ากลิ่นอายของเธอมาทางเรา ผมชินแล้วกับการที่กลิ่นนั้นทำให้ผมรู้สึกอย่างไร... คอผมจะแห้งผากจนแทบคอ ท้องไส้โหวงโหวงด้วยความโหยหา กล้ามเนื้อเกร็งโดยอัตโนมัติ และพิชรายปล่องพลาซ่าในปากผมมากเกินไป

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องปกติ และมองข้ามได้ง่าย แต่ตอนนี้มันยากมากขึ้นกว่าเดิมเมื่อปฏิกริยาตอบสนองรุนแรงมากขึ้นเป็นสองเท่าเพราะผมต้องควบคุมแจสเปอร์ไปด้วย

แจสเปอร์ปล่อยให้จินตนาการของเขาเตลิดไปไกล เขากำลังนึกภาพตัวเขาลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งข้างอลิซ แล้วเดินไปยืนข้างสาวน้อยคนนั้น เขานึกภาพตัวเองก้มลงทำท่าเหมือนจะกระชิบข้างหูเธอ แต่กลับปล่อยให้ริมฝีปากแตะลำคอของเธอแทน เขานึกภาพว่าชีพจรของเธอที่เต้นแรงใต้ผิวหนังบอบบางจะให้ความรู้สึกอย่างไรได้ปากเขา...

ผมเตะเก้าอี้ของแจสเปอร์

แจสเปอร์สบตาผม ดวงตาดำขลับของเขาฉายแววขุ่นเคืองแหว่หนึ่งแล้วเขาก็หลุบตาลง ผมได้ยินความอับอายกำลังทำสงครามกับการขัดขืนอยู่ในหัวของเขา

“โทษที” แจสเปอร์พึมพำ

ผมยกไหล่

“นายจะไม่ลงมือทำอะไรหรอก” อลิซพึมพำลอบโยนความอับอายของเขา “ฉันเห็นล่วงหน้าแล้ว”

ผมพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้ขมวดคิ้วนี้วหน้า เพราะมันจะฟ้องว่าเธอโกหก ผมกับอลิซต้องจับมือกันไว้ มันไม่ยากที่จะเป็นคนบ้าท่ามกลางพวกที่บ้าอยู่แล้ว เราช่วยกันปิดบังความลับของกันและกัน

“มันจะช่วยให้บ้างเล็กน้อยถ้านายคิดถึงพวกเขาในฐานะผู้คนทั่วไป” อลิซแนะนำ น้ำเสียงไพเราะแหลมสูงของเธอรัวเร็วเกินกว่าที่มนุษย์จะฟังเข้าใจถ้ามีมนุษย์คนไหนเข้ามาใกล้พอที่จะได้ยิน “เธอชื่อวินีย์ มีน้องสาวคนหนึ่งที่คุณรักมาก แม่เธอเคยชวนเอสเมไปงานปาร์ตี้ในสวนครั้งนั้นด้วย นายจำได้ไหม”

“ฉันรู้ว่าเธอเป็นใคร” แจสเปอร์ตอบหัวน ๆ แล้วหันไปมองออกนอกหน้าต่างบานเล็กบานหนึ่งที่ตั้งเว้นระยะห่างกันได้ชายคารอบห้องยาว ๆ ห้องนี้ น้ำเสียงของเขาทำให้การพูดคุยครั้งนี้ต้องจบลง

คืนนี้เขาจะต้องออกล่าเหยื่อ มันเหลวไหลที่จะเสี่ยงแบบนี้ เหลวไหลที่จะพยายามทดสอบความเข้มแข็งของเขา และเสริมสร้างความอดทนให้เขา แจสเปอร์ควรยอมรับขีดจำกัดของตัวเองและปฏิบัติตัวอยู่ภายในขีดจำกัดนั้น

อลิซถอนใจเงียบ ๆ แล้วลุกขึ้นยืน เธอยกถาดอาหาร...ซึ่งจริง ๆ แล้วมันเป็นแค่อุปกรณ์ประกอบฉากของเธอ...ไปด้วย และทิ้งแจสเปอร์ไว้ตามลำพัง อลิซรู้ว่าเมื่อไรที่เขาได้รับกำลังใจจากเธอมากพอแล้ว ถึงแม้ว่าโรซาลีกับเอ็มเม็ตต์จะแสดงออกอย่างโจ่งแจ้งมากกว่าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขา แต่เป็นอลิซกับแจสเปอร์ที่รู้ในความต้องการของกันและกันดีเท่า ๆ กันที่รู้ในความต้องการของตัวเอง มันราวกับว่าพวกเขาอ่านความคิดได้ด้วย...แต่อ่านได้เฉพาะความคิดของกันและกันเท่านั้น

เอ็ดเวิร์ด

ปฏิกริยาตอบสนองโดยอัตโนมัติทำให้ผมหันหน้าไปทางเสียงที่เรียกชื่อผม แต่มันไม่ใช่การเรียก มันเป็นแค่การคิด

สายตาคมตรึงอยู่ครึ่งวินาทีกับดวงตาโตสีน้ำตาลช็อกโกแลตของมนุษย์ที่อยู่บนดวงหน้ารูปหัวใจขาวผ่อง ผมรู้จักใบหน้านี้ดีถึงแม้ว่าผมจะไม่เคยเห็นมันมาก่อน เพราะทุกวันนี้มันขึ้นอันดับหนึ่งอยู่ในหัวของมนุษย์ทุกคน อีซาเบลลา สวอน นักศึกษาใหม่ที่เป็นลูกสาวสาวรตัวแรกของเมืองนี้ ซึ่งย้ายมาอยู่ที่นี้เพราะการเปลี่ยนผู้ปกครองใหม่ เธอจะบอกทุกคนที่เรียกชื่อเต็มของเธอว่าให้เรียกเธอแค่เบลล่า

ผมเบนสายตาไปทางอื่นด้วยความเบื่อหน่าย และต้องใช้เวลาหนึ่งวินาทีจึงตระหนักได้ว่าเธอไม่ได้เป็นคนคิดชื่อผม

แน่นอนว่าเธอกำลังบึ่งพวกคัลเลนอยู่แล้ว ผมได้ยินเสียงคิดเสียงแรกพูดต่อ

ตอนนี้ผมจำ 'เสียง' นั้นได้แล้ว

เจสสิก้า สแตนลีย์ มันผ่านมาได้พักหนึ่งแล้วที่เธอไม่กวนใจผมด้วยเสียงพูดเรื่อยเจื้อยในหัวของเธอ ผมโล่งอกซะหมดเมื่อเธอเลิกเกาะติดผมแจอย่างผิดที่ผิดทางเสียที ก่อนหน้านั้นมันแทบเป็นไปไม่ได้ที่จะหนีพ้นจากผืนกลางวันที่ได้รับสารและเกิดขึ้นอยู่เสมอของเธอ ตอนนั้นผมภาวนาให้ตัวเองสามารถอธิบายให้เธอฟัง ตรง ๆ ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าริมฝีปากของผมกับพื้นที่อยู่ข้างหลังริมฝีปากได้เข้าไปเฉียดใกล้เธอ มันต้องทำให้ความฝันเพื่อนที่หน้าโมโหเหล่านั้นสงบลง ผมเกือบขี้มออกมากเมื่อคิดถึงปฏิกิริยาตอบสนองแบบนี้ของเจสสิก้า

เธอไม่เห็นจะมีอะไรดีที่ตรงไหน เจสสิก้าคิดต่อ หน้าตาก็ไม่สวยด้วยซ้ำ ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมเอริกถึงต้องจ้องเธอมากนักรหนา...และไมค์ด้วย

เจสสิก้าสะดุ้งใจในจับชื่อหลัง ไมค์ นิวตัน หนุ่มมือปปูลาร์คนใหม่ที่เธอกำลังหลงใหลคลั่งไคล้กลับไม่ชายตาแลเธอเลยสักนิด แต่เห็นได้ชัดว่าเขาแลสาวน้อยคนใหม่ ไมค์ก็เป็นเด็กอีกคนที่เอื้อมมือไขว่คว้าของเล่นที่เป็นประกายวิบวับ เรื่องนี้ทำให้เจสสิก้าเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้นมาทันที แต่เธอก็ยังแสดงท่าทีภายนอกที่ดูอบอุ่นจริงใจต่อผู้มาใหม่ขณะอธิบายให้ผู้มาใหม่ฟังเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่กันโดยทั่วไปของครอบครัวผม นักศึกษาใหม่คนนี้ต้องถามเรื่องเกี่ยวกับเราแน่ ๆ

วันนี้ทุกคนก็มองฉันด้วย เจสสิก้าคิดอย่างภาคภูมิใจ โชคดีไหมล่ะที่เบลล่ามีเรียนห้องเดียวกับฉันสองวิชา! พนันได้ว่าไมค์จะต้องอยากถามฉันว่าเธอ...

ผมพยายามปิดกั้นเสียงพูดคุยไร้สาระนี้ออกจากหัวก่อนที่เรื่องหยุ่มหยมไร้สาระพวกนี้จะทำให้ผมเป็นบ้า

“เจสสิก้า สแตนลีย์ กำลังสาวไส้ตระกูลคัลเลนให้สาวน้อยสวอน

คนใหม่ฟัง” ผมพิมพ์บอกเอ็มเม็ตต์เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

เขาหัวเราะลงลูกคอเบาๆ *หวังว่าเธอคงทำได้ดิ้นะ* เขาคิด

“จริง ๆ แล้วไม่ค่อยจะสร้างสรรค์เลย แต่เรื่องอื้อฉาวเล็กๆ น้อยๆ ไม่มีอะไรสยองขวัญเลยสักนิด ฉันรู้สึกผิดหวังนิดๆ แะะ”

แล้วสาวน้อยคนใหม่ล่ะ เธอผิดหวังกับเรื่องซุบซิบนินทาที่ด้วยหรือเปล่า

ผมตั้งใจฟังเพื่อให้ได้ยินว่าเบลล่าสาวน้อยคนใหม่คนนั้นคิดอย่างไรกับเรื่องที่เจสสิก้าเล่า เธอเห็นอะไรเวลาที่เธอมองครอบครัวแปลกประหลาดผิวขาวซีดที่ทุกคนหลีกเลี่ยง

มันเป็นความรับผิดชอบของผมที่จะต้องปฏิบัติตามกฏการตอบสนองของเธอ ผมทำหน้าที่เป็นผู้สังเกตการณ์...ไม่มีคำไหนที่ตึกกว่านี้...ให้กับครอบครัวผมเพื่อปกป้องเรา ถ้ามีใครรู้สึกสงสัยขึ้นมา ผมจะได้รับเตือนพวกเขาแต่เนิ่นๆ และพวกเขาก็ได้ถอยหนีได้ง่าย มันเกิดขึ้นเป็นบางครั้ง มนุษย์บางคนที่มีจินตนาการตื่นตัวจะเห็นพวกเขาเหมือนตัวละครในหนังสือหรือในหนังปกติแล้วพวกเขาจะเข้าใจผิด แต่การย้ายไปอยู่ที่ใหม่ที่อ่อนโยมดีกว่าเสี่ยงกับการถูกตรวจสอบอย่างละเอียด น้อยครั้งมาก...น้อยครั้งสุดๆ...ที่จะมีใครบางคนเดาถูก แต่เราไม่ให้โอกาสพวกเขาตรวจสอบข้อสันนิษฐานของพวกเขา เราจะทำตัวหายไปเฉยๆ และกลายเป็นเพียงแค่ความทรงจำที่น่าตื่นตระหนก

เรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาหลายสิบปีแล้ว

ผมไม่ได้ยินอะไร ถึงแม้ว่าผมจะตั้งใจฟังอยู่ข้างๆ คำพูดเหลวไหลภายในหัวของเจสสิก้าก็ยังพรูพรูต่อไป มันราวกับว่าไม่มีใครนั่งอยู่ข้างเธอเลย ซ่างแปลกพิลึกอะไรอย่างนี้ สาวน้อยคนนั้นขยับไปที่อื่นแล้วหรือไม่น่าเป็นไปได้ เพราะเจสสิก้ายังคงพูดพล่ามใส่เธอ ผมเงยหน้าขึ้นมองและรู้สึกเสียศูนย์นิดๆ การตรวจเช็คความสามารถพิเศษใน ‘การได้ยิน’ ของผมไม่ใช่สิ่งที่ผมเคยจำเป็นต้องทำ

สายตาผมตรึงสบกับดวงตาโตสีน้ำตาลคู่นั้นอีกครั้ง เธอนั่งอยู่ตรงที่ที่เธอนั่งเมื่อก่อนหน้านี้ และกำลังมองเรา...ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา เพราะ

เจสสิก้ายังคงมอบความบันเทิงให้เธอด้วยเรื่องซุบซิบนินทาเกี่ยวกับ
ครอบครัววัลเลน

การคิดเรื่องเกี่ยวกับเราก็คือเป็นเรื่องธรรมดาด้วยเหมือนกัน
แต่ผมไม่ได้ยินแม้แต่เสียงกระซิบ

พวกแก้มของเธอเป็นสีแดงเรื่อดูอบอุ่นและเชื้อเชิญขณะที่เธอหลบตา
หนีด้วยความกระตือรือร้นที่ถูกรับได้ว่าจ้องมองคนแปลกหน้าอย่างเสียม
มรรยาท โชคดีที่แจสเปอร์ยังมองออกนอกหน้าต่าง ผมไม่อยากจะคิดว่า
เลือดที่ผุดขึ้นอย่างง่ายตายบนแก้มของเธอจะมีผลอย่างไรต่อความสามารถ
ในการควบคุมตัวเองของแจสเปอร์

ความรู้สึกฉวยจับบนใบหน้าเธอราวกับถูกสะกดเป็นคำพูดว่า :
ประหลาดใจ ขณะที่เธอซึมซับสัญญาณของความแตกต่างระหว่างเผ่าพันธุ์
ของเธอกับของผม; สนใจใคร่รู้ ขณะที่เธอฟังเรื่องราวที่เจสสิก้าเล่า; และ
อะไรบางอย่างที่มากกว่านั้น...ความหลงใหลใช่ไหม ซึ่งมันไม่ใช่ครั้งแรก
เราเป็นพวกที่สวองามในสายตาของพวกเขา...พวกเหยื่อที่เรามาหมายตา และ
สุดท้ายก็คือความรู้สึกเขินอาย

แต่ถึงแม้ว่าความคิดของเธอจะชัดเจนเหลือเกินในดวงตาที่ดูแปลก
คุณั้น...แปลกเพราะความลึกลับของมัน...แต่ผมก็ได้ยินเพียงความเงิบจาก
ที่ที่เธอนั่งอยู่ มีแค่...ความเงิบเท่านั้น

ผมรู้สึกอึดอัดขึ้นมาครู่หนึ่ง

ผมไม่เคยพบเจอเรื่องแบบนี้มาก่อน มีอะไรผิดปกติกับผมหรือเปล่า
แต่ผมก็ยังรู้สึกเหมือนกับที่รู้สึกอยู่เสมอ ผมตั้งใจฟังมากขึ้นด้วยความ
กังวล

จู่ๆ ทุกเสียงที่ผมเคยปิดกั้นไว้ก็ทะโถงก้องขึ้นในหัวผมทันที

...อยากรู้ว่าเธอชอบเพลงอะไร...บางทีฉันอาจจะพูดถึงซิติใหม่
ของฉัน...ไมค์ นิวตัน กำลังคิด เขานั่งห่างไปสองโต๊ะ และจดจ่ออยู่กับ
เบลล่า สวอน

มองดูเขาจ้องหน้าเธอสิ มันยังไม่พออีกหรือไงที่มีสาว ๆ ตั้งครึ่ง
โรงเรียนกำลังรอให้เขา...เอริก ยอร์กก็ คิดอย่างประซดประซัน และคิด

วนเวียนรอบตัวสาวน้อยคนนั้นด้วยเช่นกัน

...น่ารังเกียจเหลือเกิน ทำอย่างกับว่าเธอเป็นคนดังหรืออะไรทำนองนั้นนั่นแหละ...แม้กระทั่งเอ็ดเวิร์ด คัลเลน ก็ยังจ้อง...ลอเรน มัลลอรี่ อิจจามากจนน่าจะใช้คำว่าอิจจาจนหน้าเขียว และเจสสิก้ากำลังคุยโม้โอ้อวดกับเพื่อนซี้คนใหม่ของเธอ น่าขำอะไรอย่างนี้...คำพูดถากถางยังคงพรุ้งพรูจากความคิดของสาวน้อยคนนี้

...พนันได้ว่าทุกคนต้องถามเธอเรื่องนั้น แต่ฉันอยากคุยกับเธอ จะมีอะไรแปลกใหม่มากไปกว่านี้อีก แอชลีย์ ดาวลิง ราฟิง

...บางทีเธออาจจะเรียนวิชาภาษาสเปนกับฉัน...จูน ริชาร์ดสัน หวังไว้

...มีเรื่องเป็นกะตักต้องทำคืนนี้! ข้อสอบตรีโกณมิติและภาษาอังกฤษ ฉันหวังว่าแม่...แอนเจลา เวเบอร์ สาวน้อยเงียบๆ เจ้าของความคิดที่อ่อนโยนเป็นพิเศษเป็นคนเดียวในโต๊ะที่ไม่ได้หมกมุ่นกับเบลล่าคนนี้

ผมได้ยินพวกเขาหมดทุกคน ได้ยินเรื่องไม่สำคัญทุกอย่างที่พวกเขาคิดขณะที่มันวิ่งผ่านสมองของพวกเขา แต่ไม่มีอะไรจากนักศึกษาคณะใหม่ที่สื่อสารทุกอย่างด้วยสายตา

และแน่นอนว่าผมได้ยินสิ่งที่เธอพูดเมื่อเธอพูดกับเจสสิก้า ไม่ต้องอ่านความคิดของเธอ ผมก็สามารถได้ยินเสียงแผ่วเบาที่ชัดเจนของเธอที่อีกด้านของห้องยาว

“คนไหนคือหนุ่มผมสีน้ำตาลแดง” ผมได้ยินเธอถาม เธอแอบชายตามองผมอีกครั้งเพียงเพื่อจะรีบเมินสายตาไปทางอื่นอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นว่าผมยังจ้องเธออยู่

ถ้าผมเคยตั้งความหวังไว้ว่าการได้ยินเสียงพูดของเธอจะช่วยให้ผมระบุเสียงคิดของเธอได้ละก็ ผมจะต้องผิดหวังทันที ปกติแล้วความคิดของมนุษย์จะเป็นเสียงเดียวกับเสียงพูดของพวกเขา แต่น้ำเสียงแผ่วเบาซ้อายนี้ไม่คุ้นหูผมเลย ผมมั่นใจว่ามันไม่ใช่หนึ่งในหลายร้อยเสียงคิดที่กำลังสะท้อนไปมาอยู่รอบๆ ห้องนี้ มันแปลกใหม่จริงๆ

โอ๊ย ขอให้โชคคืนะยะ ยัยปัญญาห่ม! เจสสิก้าคิดก่อนตอบคำถามของสาวน้อยคนนั้น “เขาชื่อเอ็ดเวิร์ดแน่นอนว่าเขาหล่ออยู่แล้ว แต่อย่า

ไปเสียเวลากับเขาเลย เขาไม่เคยมีนัดกับใคร สาวๆ ที่นั่นไม่มีใครสวยพอสำหรับเขา” เจสสิก้าทำเสียงพริตขึ้นจุกๆ

ผมหันหน้าไปทางอื่นเพื่อซ่อนยิ้ม เจสสิก้ากับเพื่อนๆ ร่วมชั้นของเธอไม่รู้หรือว่าพวกเธอโชคดีมากแค่ไหนแล้วที่ไม่มีใครในพวกเธอเลยสักคนที่ดึงดูดใจผมได้

ภายใต้อารมณ์ขันที่เกิดขึ้นชั่วแวบหนึ่ง ผมรู้สึกถึงแรงกระตุ้นแปลกๆ เป็นแรงกระตุ้นที่ผมไม่อาจเข้าใจได้ชัดเจน มันต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับความคิดชั่วร้ายของเจสสิก้าที่สาวน้อยคนใหม่คนนั้นไม่รู้...ผมเกิดแรงกระตุ้นอย่างประหลาดให้ยื่นมือเข้าไปยุ่งเพื่อปกป้องเบลล่า สวอน จากความคิดด้านมืดของเจสสิก้า ช่างเป็นความรู้สึกที่แปลกพิลึก ผมพยายามค้นหาแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังแรงกระตุ้นนั้น ด้วยการมองสำรวจสาวน้อยคนใหม่นี้ อีกรอบ เทียวนี้มองผ่านสายตาของเจสสิก้า เพราะการจ้องมองของผมได้เรียกถึงความสนใจจากเธอมากเกินไปแล้ว

บางที่มันอาจเป็นสัญชาตญาณในการปกป้องที่ถูกกลบฝังไว้นานแล้วก็ได้...คนแข็งแรงช่วยคนที่อ่อนแอ สาวน้อยคนนั้นดูประหลาดกว่าบรรดาเพื่อนร่วมชั้นคนใหม่ของเธอ ผิวพรรณเธอดูใสมากเสียจนยากที่จะเชื่อว่ามันสามารถปกป้องเธอจากโลกภายนอกได้ ผมสามารถมองเห็นเลือดเธอสูบฉีดเป็นจังหวะตบๆ ไปตามเส้นเลือดใต้เยื่อผิวหนังที่ขาวใส...แต่ผมไม่ควรจะเพ่งสมาธิอยู่ตรงนั้น ถึงแม้ว่าผมจะทำได้ดีมากในชีวิตที่ผมเลือกแล้วชีวิตนี้ก็จริง แต่ผมก็ยังกระหายพอๆ กับแจสเปอร์ ไม่มีประโยชน์ที่จะจ้องมองสิ่งยั่วชวนใจ

มีรอยย่นจางๆ ระหว่างคิ้วที่ดูเหมือนเธอจะไม่รู้ตัว

มันน่าโมโหอย่างเหลือเชื่อ! ผมดูออกได้ไม่ยากว่ามันคือความเครียดที่เธอต้องนั่งพูดคุยกับเหล่าคนแปลกหน้า และต้องกลายเป็นศูนย์รวมของความสนใจ ผมรู้สึกได้ถึงความเขินอายของเธอจากการที่เธอนั่งห่อไหล่ อันแสนประหลาดของเธอหน่อยๆ ราวกับคาดว่าจะถูกปฏิเสธได้ทุกวินาที แต่ถึงกระนั้นผมก็ได้แต่เห็น ได้แต่รู้สึก และได้แต่จินตนาการเอา เพราะมันไม่มีอะไรนอกจากความเงิบจากมนุษย์ผู้หญิงที่ธรรมดาสามัญมาก

คนนี้ ผมไม่ได้ยินอะไรจากเธอเลย เพราะอะไร

“จะไปกันหรือยัง” โรซาลีพิมพ์คำถามขัดจังหวะสมาธิของผม

ผมเบนความคิดจากสาวน้อยคนนั้นด้วยความรู้สึกโล่งอก ผมไม่อยากลืมหูลงในเรื่องนี้... ความลืมหูลงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากสำหรับผม และความลืมหูลงเป็นเรื่องน่าโมโห ผมไม่อยากสร้างความสนใจใดๆ ในความคิดที่ซ่อนเร้นของเธอเพียงเพราะว่ามันถูกซ่อนเร้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อผมอ่านมันออก... และผมจะต้องหาวิธีอ่านให้ได้... มันจะต้องเป็นความคิดที่เหลวไหลและไร้สาระเหมือนกับความคิดของมนุษย์ทุกคน มันไม่คุ้มค่ากับความพยายามที่ผมต้องใช้ในการเข้าถึงมัน

“สาวน้อยคนใหม่คนนี้ก็แล้วเราหรือยัง” เอ็มเม็ตต์ถาม เขายังรอคำตอบของผมสำหรับคำถามก่อนหน้านี้ของเธอ

ผมยกไหล่ แต่เอ็มเม็ตต์ไม่ได้สนใจมากพอที่จะคาดคะเนข้อมูลมากกว่านี้

เรารู้จากโตะ แล้วเดินออกจากโรงอาหาร

เอ็มเม็ตต์ โรซาลี และแจสเปอร์ กำลังแกล้งทำเป็นนักเรียนรุ่นพี่ พวกเขาแยกไปทางชั้นเรียนของพวกเขา ผมเล่นบทรุ่นน้องพวกเขา ผมจึงเดินไปทางชั้นเรียนวิชาชีววิทยาระดับมัธยมต้น และเตรียมตัวเตรียมใจรอรับความเบื่อน่ายัย มันน่าสงสัยว่าคุณเบนเนอร์ผู้ชายที่มีระดับสติปัญญาไม่มากกว่าโดยเฉลี่ยของคนทั่วไป จะสามารถหยิบยกอะไรในคำสอนของเขาที่จะสร้างความประหลาดใจให้กับคนที่มีความรู้ทางการแพทย์ถึงสองใบได้อย่างไร

พอมาถึงห้องเรียน ผมนั่งที่เก้าอี้ของผม และวางหนังสือเรียนไว้ทั่วโตะ หนังสือพวกนี้เป็นแค่อุปกรณ์ประกอบฉากเหมือนกัน มันไม่มีเนื้อหาอะไรที่ผมไม่ได้รู้อยู่แล้ว ผมเป็นนักศึกษาเพียงคนเดียวที่มีโตะเป็นของตัวเอง จริงอยู่ที่พวกมนุษย์ไม่ฉลาดพอที่จะรู้ว่าพวกเขาหวาดกลัวผม แต่พวกเขามีสัญชาตญาณเอาชีวิตรอดมากพอที่จะอยู่ห่างๆ ผม

ห้องเรียนเริ่มเต็มไปด้วยนักเรียนอย่างช้าๆ เมื่อพวกเขาทยอยกันเข้ามาหลังจากพักเที่ยง ผมนั่งเอนหลังฟังพนักงานเก้าอี้ และรอให้เวลาผ่านไป

ผมภาวนาอีกครั้งให้ผมสามารถนอนหลับได้

เพราะผมกำลังคิดถึงสาวน้อยคนใหม่อยู่พอดี ดังนั้นเมื่อแอนเจล่า เวเบอร์ พาเธอเดินผ่านประตูเข้ามา ชื่อของเธอจึงแทรกเข้ามาในความสนใจของผม

เบลล่าดูซึ้งอายพอๆกับฉัน ฉันคิดว่าวันนี้ต้องเป็นวันที่ยากจริงๆสำหรับเธอ ฉันภาวนาให้ฉันสามารถพูดให้กำลังใจเธอได้...แต่มันอาจจะฟังเง่าก็ได้

ใช่! ไมค์ นิวตัน คิดพลางเอี้ยวตัวบนเก้าอี้เพื่อมองสาว ๆ เดินเข้ามาในห้องเรียน

แต่มันก็ยังคงไม่มีเสียงอะไรจากที่ที่เบลล่า สวอน ยืนอยู่ ตรงที่ที่ควรจะมีความคิดของเธอกลับกลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่า ซึ่งมันทำให้ผมงุนงงและตกใจ

อะไรจะเกิดขึ้นถ้าความสามารถพิเศษของผมหายไป *หมด* อะไรจะเกิดขึ้นถ้านี่เป็นแค่อาการแรกของการเสื่อมถอยทางสมอง

ผมมักภาวนาอยู่บ่อยๆให้ผมหลุดพ้นจากเสียงดังเอะอะนี้ได้ ผมภาวนาให้ผมเป็นปกติ...มากเท่าที่มันจะเป็นไปได้สำหรับผม แต่ตอนนี้ผมกลับรู้สึกเสียขวัญกับความคิดนี้ ผมจะกลายเป็นใครถ้าปราศจากสิ่งที่ผมสามารถทำได้ ผมไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน ผมจะต้องถามคาร์โล่ลดูว่าเขาเคยได้ยินเรื่องแบบนี้ไหม

สาวน้อยคนนั้นเดินมาตามช่องทางเดินระหว่างโต๊ะข้างๆ ผมโดยมุ่งหน้าไปทางโต๊ะของคุณครู สาวน้อยผู้นำเอกสาร ที่นั่งข้างผมเป็นที่เดียวที่ว่างอยู่ ผมเคลียร์ข่าวของบนโต๊ะด้านที่เป็นของเธอโดยอัตโนมัติด้วยการจับหนังสือของผมวางซ้อนกันเป็นกอง ผมไม่แน่ใจว่าเธอจะรู้สึกสบายใจหรือเปล่า อย่างน้อยเธอก็ต้องเรียนในห้องนี้อีกหนึ่งเทอมยาวๆ แต่บางทีการนั่งข้างเธออาจจะทำให้ผมสามารถดึงความคิดของเธอออกจากที่ซ่อนได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมเคยทำได้โดยไม่ต้องอยู่ใกล้ชิดมากขนาดนี้มาก่อน แต่ก็ใช่ว่าผมจะเจออะไรที่มีค่าควรแก่การได้ยิน

เบลล่า สวอน เดินเข้ามาในกระแสมร้อคนที่เป่ามาทางผมจาก

มิดไนท์ซัน 1

ช่องระบายอากาศ

กลิ่นอายของเธอกระแทกใส่ผมเหมือนเครื่องกระทุ้ง...เหมือนลูกกระเบิด ไม่มีมีโนภาพไหนที่รุนแรงพอจะครอบคลุมอาณาภาพของสิ่งที่เกิดขึ้นกับผมในวินาทีนั้นได้

ผมเปลี่ยนไปทันที ผมไม่มีอะไรที่ใกล้เคียงกับมนุษย์ที่ครั้งหนึ่งผมเคยเป็น ไม่มีเศษเสี้ยวของความเป็นมนุษย์ที่ผมท้อหุ้มตัวเองไว้ตลอดหลายปีที่เหลืออยู่

ผมเป็นนักล้า และเธอเป็นเหยื่อของผม ไม่มีอะไรอื่นในโลกนี้ นอกจากความจริงข้อนั้น

ไม่มีห้องที่เต็มไปด้วยพยาน พวกเขาถูกลูกหลงและตายไปหมดแล้ว ในความคิดของผม ปริศนาเรื่องความคิดของเธอถูกกลืนเลื่อน ความคิดของเธอไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะเธอจะไม่มีโอกาสคิดต่อไปได้นานนัก

ผมคือแวมไพร์ และเธอมีเลือดที่หวานที่สุดที่ผมเคยได้กลิ่นในรอบกว่าแปดสิบปี

ผมไม่นึกไม่ฝันว่ากลิ่นแบบนี้จะมีอยู่จริง ถ้าผมรู้ว่ามันมี ผมคงพยายามค้นหามันมาตั้งนานแล้ว ผมคงจะเที่ยวเสาะแสวงหาเธอไปทั่วโลก ผมสามารถนึกภาพรสชาตินี้ได้...

ความกระหายแผดเผาในคอผมตั้งไฟ ปากผมแห้งผาก และแม้กระทั่งพิษที่เพิ่งไหลออกมาก็ยังไม้อาจปิดเป้าความรู้สึกนี้ได้ ท้องไส้ผมบิดด้วยความหิวโหยมากพอๆกับความกระหาย กล้ามเนื้อผมขดแน่นเป็นเกลียว

เวลาผ่านไปยังไม่ถึงหนึ่งวินาที เธอยังคงเดินอยู่ใต้ลมห่างจากผม

ขณะที่เท้าเธอแตะพื้น สายตาเธอก็เหลือบมาทางผม เห็นได้ชัดว่าเธอตั้งใจจะแอบมอง เธอสบตาผม และผมเห็นภาพตัวเองสะท้อนในกระจกตาของเธอ

ภาพสะท้อนของใบหน้าที่น่ากลัวที่ผมเห็นในดวงตาของเธอสามารถช่วยชีวิตเธอไว้ได้ครู่หนึ่ง

แต่เธอไม่ได้ช่วยทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นเลย ขณะที่เธอกำลังทำความเข้าใจกับสีหน้าผม เลือดก็พุ่งขึ้นสู่พวงแก้มของเธออีกครั้ง ทำให้ผิวเธอกลายเป็นสีที่ดูน่ากินมากที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็น กลิ่นของเธออบอวลอยู่ในสมองของผม มันทำให้ผมคิดอะไรแทบไม่ออก สัญชาติญาณของผมพลุ่งพล่าน มันกำลังต่อต้านความสามารถในการควบคุมตัวเองของผม

ตอนนี้เธอเร่งฝีเท้าเดินเร็วขึ้นราวกับเข้าใจว่าจำเป็นต้องรีบหนี ความรีบร้อนทำให้เธอชุ่มซำม และเดินสะดุดเซไปข้างหน้าจนเกือบล้มลงไปบนตัวสาวน้อยที่นั่งอยู่ข้างหน้าผม เธอดูประหลาดและอ่อนแอมากกว่าปกติสำหรับมนุษย์คนหนึ่ง

ผมพยายามจดจ่ออยู่กับใบหน้าที่ผมเห็นในดวงตาของเธอ ใบหน้าที่ผมจำได้ด้วยความขยะเขยง ใบหน้าของปีศาจร้ายในตัวผม ใบหน้าที่ผมไล่ต้อนกลับไปด้วยความพยายามและด้วยวินัยที่ไม่มีการประนีประนอมอยู่หลายสิบปี แต่ตอนนี้มันกระโดดกลับขึ้นมาได้อย่างง่ายดายเหลือเกิน!

กลิ่นของเธอลอยวนรอบตัวผมอีกครั้ง มันทำให้ความคิดของผมกระเจิดกระเจิง และแทบจะผลักผมให้ลุกจากเก้าอี้

ไม่

มือผมจับได้ขอบโต๊ะไว้แน่นขณะพยายามยึดตัวเองไว้กับเก้าอี้ แต่ไม่มื่ออาจทนทานต่อแรงของผมได้ มือผมบดขยี้ผ่านไม้ค้ำทำให้มีเนื้อไม้แตกออกมาเต็มกำมือ และทิ้งรอยนิ้วมือของผมไว้ในเนื้อไม้ที่เหลือ

ทำลายหลักฐาน นี่คือกฎพื้นฐาน ผมรีบถูขอบรอยนิ้วมือของผมด้วยปลายนิ้วจนไม่เหลือร่องรอยอะไร นอกจากหลุมขรุขระและกองขี้เลื่อยบนพื้นซึ่งผมเกลี่ยออกด้วยเท้า

ทำลายหลักฐาน...ความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ...

ผมรู้ว่าตอนนี้จะต้องเกิดอะไรขึ้น สาวน้อยคนนั้นจะต้องมานั่งข้างผม และผมก็จะต้องฆ่าเธอ

คนบริสุทธิ์ที่เห็นเหตุการณ์ในห้องนี้ซึ่งมีเด็กคนอื่น ๆ อีกสิบแปดคนกับผู้ใหญ่อีกหนึ่งคนไม่อาจปล่อยทิ้งไว้ได้ เพราะพวกเขาได้เห็นสิ่งที่พวกเขากำลังจะได้เห็นในเร็ว ๆ นี้

มิดไนท์ซัน 1

ผมสะดุ้งกับความคิดถึงสิ่งที่ผมต้องทำ แม้กระทั่งในยามที่ผมย่าแยะที่สุด ผมก็ยังไม่เคยทำเรื่องโหดร้ายแบบนี้มาก่อน ผมไม่เคยฆ่าผู้บริสุทธิ์ แต่ตอนนี้ผมกลับวางแผนไว้ว่าจะฆ่าที่เดียวยี่สิบคนรวด

ใบหน้าของปีศาจร้ายในความคิดของผมกำลังยิ้มเยาะผม

แต่ในขณะที่ส่วนหนึ่งของผมกำลังหนีห่างจากมัน อีกส่วนหนึ่งของผมกลับกำลังวางแผนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

ถ้าผมฆ่าสาวน้อยคนนี้ก่อน ผมจะมีเวลาแค่สิบห้าวิหรือยี่สิบวินาทีจัดการเธอก่อนที่มนุษย์ทุกคนในห้องนี้จะมีปฏิกิริยาตอบสนอง อาจจะเป็นนานกว่านั้นอีกนิดถ้าตอนแรกพวกเขาไม่รู้ว่ามีผมกำลังทำอะไร เธอจะไม่มีเวลาคิดร้องหรือรู้สึกเจ็บปวด ผมจะไม่ฆ่าเธออย่างโหดเหี้ยม ผมสามารถมอบให้เธอได้มากแค่นั้นแหละ...สาวน้อยแปลกหน้าผู้มีเลือดที่น่าปรารถนามากที่สุด

ต่อจากนั้นผมก็ต้องหยุดยั้งคนอื่นๆ ไม่ให้หนีรอดออกไป เรื่องหน้าตาไม่ต้องห่วง มันอยู่สูงเกินไปและเล็กเกินกว่าจะเป็นช่องทางหนีรอดของใคร เหลือแค่ประตู ยื่นขวางไว้ พวกเขาติดกับแล้ว

มันจะช้ากว่าและยากกว่าในการพยายามกำจัดพวกเขาทุกคนขณะที่พวกเขากำลังขวัญผวาและตะเกียกตะกายหนีกันอย่างจำละหวั่น มันไม่ถึงกับเป็นไปไม่ได้ แต่มันจะต้องมีเสียงดังเอะอะมากขึ้นอีก ใครบางคนจะต้องได้ยินเสียงกรีดร้องของพวกเขา...และผมก็จะถูกบีบบังคับให้จำเป็นต้องฆ่าคนบริสุทธิ์มากขึ้นในชั่วโมงที่มีตมิดานี้

เลือดของเธอจะเย็นลงระหว่างที่ผมฆ่าคนอื่น ๆ

กลิ่นของเธอกำลังลงโทษผม มันจะทำให้ผมตื๊ดตื้น แห้งผาก และรวดร้าว...

ฉันฆ่าพยานก่อนก็แล้วกัน

ผมร่างแผนที่ไว้ในหัว ตอนนั้นผมนั่งอยู่กลางห้องตรงแถวที่อยู่ห่างจากแถวหน้ามากที่สุด ผมจะเล่นงานด้านขวาของผมก่อน ผมประเมินว่าผมสามารถหักคอพวกเขาได้สี่หรือห้าคนในหนึ่งวินาที มันจะได้ไม่มีเสียงดังเอะอะ ด้านขวาจะเป็นพวกที่โหดดี เพราะพวกเขาจะไม่เห็นผมเดินเข้าไปหา

ผมต้องใช้เวลามากที่สุดทำวินาทีในการเดินอ้อมด้านหน้าแล้วเลี้ยวกลับ
ลงไปทางด้านซ้ายเพื่อจับชีวิตทุกคนในห้องนี้

นานพอที่เบลล่า สวอน จะเห็นแวบ ๆ ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ
นานพอที่เธอจะรู้สึกหวาดกลัว และถ้าเธอไม่ซ็อกจนขยับเขยื้อนไม่ได้ มัน
ก็อาจจะนานพอที่เธอจะกรี๊ดร้อง...กรี๊ดร้องเบา ๆ ที่จะไม่ทำให้มีใครวิ่งมาดู

ผมสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด กลิ่นเธอเหมือนไฟที่ลุกวาบไปตาม
เส้นเลือดที่แห้งผากของผม มันแผดเผาออกจากอกเพื่อกลืนกินทุกแรง
กระตุ้นในด้านดีที่ผมมี

ตอนนี้เธอกำลังเดินเลี้ยวมาแล้ว อีกไม่กี่วินาทีเธอก็จะนั่งลงห่างจาก
ผมแค่ไม่กี่นิ้ว

ปีศาจในหัวผมกำลังปลอบปล้ำมโนคติ

ใครบางคนปิดแฟ้มตั้งบังอยู่ทางซ้ายมือของผม ผมไม่ได้เฝ้าหน้าขึ้น
ดูว่าเป็นมนุษย์เคราะห์ร้ายคนไหน แต่ความเคลื่อนไหวนั้นทำให้มีกลิ่นอากาศ
ธรรมชาติที่ไม่มีกลิ่นลอยผ่านหน้าผม

มันทำให้ผมสามารถคิดได้ชัดเจนขึ้นในช่วงหนึ่งวินาทีสั้น ๆ แล้วผม
ก็เห็นใบหน้าสองใบหน้าเคียงข้างกันในช่วงเวลาอันมีค่านั้น

ใบหน้าหนึ่งเป็นใบหน้าของผม หรือต้องพูดว่าเคยเป็น มันเป็น
ใบหน้าของปีศาจร้ายตาแดงก่ำที่เคยฆ่าคนมามากมายจนผมเลิกนับแล้ว
มันเป็นการฆาตกรรมที่มีเหตุผลและสมเหตุสมผล ผมเคยเป็นนักฆ่าของ
เหล่านักฆ่า เป็นนักฆ่าของปีศาจอื่นที่มีพลังน้อยกว่า ผมยอมรับว่ามัน
เป็นปมพระเจ้า¹ ที่เป็นตัวตัดสินว่าใครสมควรถูกลงโทษประหารชีวิต มัน
เป็นการประนีประนอมกับตัวผมเอง ผมกินเลือดมนุษย์เป็นอาหาร แต่ด้วย
คำนิยามที่ย่อนยานมากที่สุด นั่นก็คือ เหยื่อของผมจะต้องมีความเป็น
มนุษย์ไม่มากไปกว่าผมในอดีตที่มีมิติของพวกเขา

อีกใบหน้าหนึ่งคือใบหน้าของคาร์โลล์

¹ปมพระเจ้า คือ ดั้งเล็ก ๆ ในหัวของเราว่าความคิดของเราดีแล้ว ถูกต้องแล้ว ยกจะ
โต้แย้งได้

สองใบหน้านี้ไม่มีความเหมือนกันเลย เปรียบเสมือนกลางวันกับกลางคืนที่มืดมิด

ไม่มีเหตุผลที่สองใบหน้านี้จะต้องเหมือนกัน คาร์โลล์ไม่ใช่พ่อแท้ๆ ทางสายเลือดของผม เราไม่มีรูปร่างหน้าตาที่เหมือนกันเลย สีผิวที่เหมือนกันของเราคือผลผลิตจากสิ่งที่เราเป็น แวมไพร์ทุกคนจะขาวซีดเหมือนศพ แต่สีตาที่เหมือนกันมันก็อีกเรื่องหนึ่ง มันเป็นทางเลือกร่วมกัน

ถึงแม้ว่าจะไม่มีพื้นฐานของความเหมือน แต่ผมก็ยังนึกภาพว่าใบหน้าผมเริ่มสะท้อนถึงใบหน้าเขาในระดับหนึ่งตลอดช่วงเจ็ดสิบกว่าปีที่ผมยอมรับทางเลือกของเขา และยอมเดินตามรอยเท้าของเขา เครื่องหน้าของผมไม่ได้เปลี่ยนไป แต่ผมมีความรู้สึกราวกับว่าภูมิปัญญาบางอย่างของเขาได้ติดอยู่บนสีหน้าของผม อาจเห็นความเมตตาสงสารของเขาได้ เล็กน้อยบนปากของผม และเห็นความอดทนของเขาได้ชัดเจนผ่านหน้ากากของผม

แต่พัฒนาการเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้หายไปบนใบหน้าของปีศาจ ในอีกครู่หนึ่งก็จะไม่มีอะไรเหลือในตัวผมที่จะสะท้อนให้เห็นถึงระยะเวลาหลายปีที่ผมอยู่กับคนที่เป็นที่ตั้งผู้สร้างผมขึ้นมา เป็นพี่เลี้ยงของผม และเป็นพ่อของผม ดวงตาผมจะเป็นสีแดงเรืองรองเหมือนตาปีศาจ ความเหมือนทุกอย่างจะหายไปชั่ววินาทีเดียว

ในหัวของผม ดวงตาเปี่ยมเมตตาของคาร์โลล์ไม่ได้ตัดสินผม ผมรู้ว่าเขาจะต้องให้อภัยผมสำหรับการกระทำที่น่าสยดสยองนี้ เพราะเขารักผม เพราะเขาคิดว่าผมดีกว่าที่ผมเป็น

เบลล่า สวอน นั่งลงบนเก้าอี้ข้างผม อากัปกริยาของเธอแข็งทื่อและเงอะงะ แน่นนอนเพราะความหวาดกลัว กลิ่นเลือดของเธอหอมฟุ้งเป็นกลุ่มควันที่ไม่อาจหนีรอดได้รอบกายผม

มันจะกลายเป็นการพิสูจน์ให้พ่อเห็นว่าพ่อมองผมผิดไป ความจริงที่น่าเศร้านี้ทำให้ผมเจ็บปวดมากเท่าๆ กับไฟที่แผดเผาในคอผม

ผมเอนตัวออกห่างจากเธอด้วยความรังเกียจของปีศาจร้ายที่รวดเร็ว อยากจะฆ่าเธอ

ทำไมเธอต้องมาที่นี่ด้วย ทำไมเธอต้องมีตัวตน ทำไมเธอต้องทำลายความสงบสุขเล็กๆ ที่ผมมีในชีวิตที่ไม่มีชีวิตของผมด้วย ทำไมมนุษย์ที่น่าโมโหคนนี้ต้องเกิดมาบนโลกนี้ด้วย เธอจะทำลายผม

ผมหันหน้าหนีเธอขณะที่ความเกลียดชังอย่างรุนแรงและไร้เหตุผลเล่นพลาญไปทั่วร่างผมอย่างบวบับ

ผมไม่อยากเป็นปีศาจ! ผมไม่อยากฆ่าเด็ก ๆ ที่ไม่มีพิษไม่มีภัยทั้งห้องนี้! ผมไม่อยากสูญเสียทุกอย่างที่ผมได้มาจากการเสียสละและจากการยอมปฏิบัติเสมอมาตลอดชีวิต!

ผมจะไม่ยอม

เธอไม่สามารถบังคับผมได้

แต่กลิ่นคือปัญหา กลิ่นเลือดของเธอมันเส่นเหย้าชวนใจ ถ้าเพียงแต่จะมีวิธีต่อต้านมันได้... ถ้าเพียงแต่จะมีอากาศบริสุทธิ์พัดมาอีกสักกรอบเพื่อช่วยให้สมองผมปลอดโปร่ง

เบลล่า สวอน สะบัดเรื้อนผมยาวดกหนาสีน้ำตาลแดงเหมือนไม้มะฮอกกานีของเธามาทางผม

เธอบ้าไปแล้วหรือไง

ไม่ มันไม่มีลมพัดมาช่วยเลย แต่ผมไม่ต้องสูดลมหายใจก็ได้

ผมหยุดหายใจเพื่อหยุดการไหลเวียนของอากาศผ่านปอด ความรู้สึกโล่งอกเกิดขึ้นทันที แต่แบบไม่สมบูรณ์ ผมยังมีความทรงจำถึงกลิ่นอยู่ในหัว และความทรงจำถึงรสชาติของมันบนลิ้น ผมคงไม่สามารถห้ามใจได้นานนัก

ทุกชีวิตในห้องนี้ตกอยู่ในอันตรายระหว่างที่ผมกับเธออยู่ในห้องนี้ด้วยกัน ผมควรหนีไป ผมอยากหนี อยากไปให้พ้นจาก *ความเวรร้าย* ของเธอที่อยู่ข้างๆ ผม และหนีความเจ็บปวดจากการถูกแผดเผาที่กำลังลงโทษผม แต่ผมไม่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าถ้าผมคลายกล้ำเนื้อของตัวเองแล้วขยับเขยื้อน แม้จะเพียงแค่ออกซิเจนก็ตาม ผมจะไม่ลงมือสังหารผู้คนที่ผมได้วางแผนไว้

แต่บางทีผมอาจจะห้ามใจตัวเองได้สักหนึ่งชั่วโมง หนึ่งชั่วโมงเป็น

เวลานานพอหรือเปล่าที่จะควบคุมตัวเองให้ขยับเขยื้อนโดยไม่ทำร้ายคนอื่น ผมไม่แน่ใจ แล้วก็บังคับตัวเองให้ยอมรับ ผมจะต้องทำให้มันพอ มันต้องเป็นเวลาที่มาพอจะให้ผมออกจากห้องนี้ที่เต็มไปด้วยเหยื่อ เหยื่อที่อาจจะไม่ต้อง เป็นเหยื่อถ้าผมสามารถห้ามใจได้แค่หนึ่งชั่วโมงสั้น ๆ

การไม่หายใจเป็นความรู้สึกที่น่าอึดอัด ร่างกายของผมไม่ต้องการ ออกซิเจน แต่มันขัดกับสัญชาตญาณของผม ผมเชื่อในการत्मกลืนมากกว่าประสาทสัมผัสอื่น ๆ ในช่วงเวลาของความเครียด มันเป็นเรื่อง นำทางในการไล่ล่า มันเป็นเรื่องแรกในกรณีที่มีภัยอันตราย ผมไม่ค่อยได้เจออะไรที่เป็นอันตรายมากเท่ากับตัวผมบ่อยนักหรอก แต่สัญชาตญาณการเอาตัวรอดของพวกผมก็รุนแรงมากพอ ๆ กับของมนุษย์ โดยเฉลี่ยทั่วไป

อึดอัดแต่จัดการได้ มันเป็นเรื่องที่ผมทนได้มากกว่าการได้กลิ่นเธอ แล้วไม่ฟังเสียงผิวเนื้อบางใสลงไปหาเลือดร้อนผ่าวที่เด่นชัด...

หนึ่งชั่วโมง! แค่หนึ่งชั่วโมง ผมต้องไม่คิดถึงกลิ่นและรสชาติ

สาวน้อยผู้เย็บเย็บคนนั้นปล่อยให้เรือนผมของเธออยู่ระหว่างเรา เธอก็มั่วไปข้างหน้า เรือนผมนุ่มสยายลงบนแก้มของเธอ ผมมองไม่เห็นหน้าเธอเพื่อจะได้พยายามอ่านความรู้สึกในดวงตาสีฟ้าซึ่งใส ๆ คู่ นั้น เธอพยายามจะซ่อนดวงตาคู่นั้นจากผมหรือเปล่า เพราะความหวาดกลัว ความเอียงอาย หรือเพื่อปิดบังความลับของเธอ

ความโกรธเมื่อก่อนหน้านี้ของผมที่ถูกความคิดไร้เสียงของเธอ ปิดกั้นเริ่มอ่อนลงและดูจิตจางเมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการ...และความเกลียดชัง...ที่ครอบงำผมอยู่ในตอนนี้ เพราะผมเกลียดผู้หญิง เพราะบางที่นั่นข้างผมคนนี้ เกลียดเธอด้วยความรู้สึกแรงกล้าแบบเดียวกับที่ผมใช้ยึดเหนี่ยวกับตัวตนในอดีตของผม กับความรักของผมที่มีต่อครอบครัว กับความฝันของผมที่จะได้เป็นอะไรบางอย่างที่ดีกว่าสิ่งที่ผมเป็น ผมเกลียดเธอ เกลียดที่เธอทำให้ผมรู้สึกแบบนี้...ความเกลียดช่วยให้ผมวอกแวกได้เล็กน้อย ไซ้ ความโกรธที่ผมเคยรู้สึกก่อนหน้านี้ กำลังอ่อนแรงลง แต่มันก็ช่วยได้แค่เล็กน้อยเหมือนกัน ผมพยายาม

ยึดเหนี่ยวกับความคิดทุกอย่างที่ช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของผมออกจาก
การจินตนาการว่าเธอจะมี *รสชาติ* แบบไหน...

และเมื่อชั่วโมงนี้สิ้นสุดลง...เธอก็จะเดินออกไปจากห้องนี้ แล้วผม
จะทำอะไร

ถ้าผมสามารถควบคุมปีศาจร้ายได้ และทำให้ปีศาจเห็นว่าการประวิง
เวลาออกไป มันคุ้มค่ามากแค่ไหน...ผมก็จะสามารถแนะนำตัวเองได้
*สวัสดีครับ ผมชื่อเอ็ดเวิร์ด คัลเลน ให้ผมเดินไปส่งคุณที่ห้องเรียนวิชา
ต่อไปได้ไหม*

เธอจะต้องตอบว่าได้ เพราะมันเป็นการกระทำที่สุภาพ ถึงแม้ว่า
เธอจะกลัวผม...อย่างที่ผมมั่นใจว่าเธอกลัวอยู่แล้ว...แต่เธอก็จะต้องทำตาม
มรรยาท และยอมเดินเคียงข้างผมไป มันง่ายพอที่จะพาเธอเดินไปผิตทาง
มีป่าเชิงเขาที่ยื่นออกมาเหมือนนิ้วมือที่ยื่นมาแตะมุมด้านหลังของลานจอดรถ
ผมสามารถบอกเธอได้ว่าผมลืมหนังสือไว้ในรถของผม...

จะมีใครสังเกตเห็นไหมว่าคุณเป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับเธอ ฝนกำลัง
ตกดังเช่นปกติ การที่มีคนในเสื้อกันฝนสีเข้มสองคนกำลังมุ่งหน้าไปผิตทาง
มันคงไม่สะดุดความสนใจใครมากนัก และคงไม่เปิดโปงผมหรอก

เว้นแต่ว่าผมไม่ใช่คนศึกษาคนเดียวที่รับรู้ถึงเธอในวันนี้...แต่ไม่มี
ใครรับรู้อย่างสबर้อนเหมือนผม...ไมค์ นิวตัน รับรู้ถึงการขยับตัวทุกครั้ง
ของเบลล่าขณะที่เธอนั่งยกยิกบนเก้าอี้ เธอรู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ใกล้ผม
มากเหลือเกินเหมือนกับที่ทุกคนรู้สึก เหมือนกับที่ผมคาดคิดไว้ก่อนที่
กลิ่นของเธอจะทำลายความหวังใ้ทั้งหมดของผม ไมค์ นิวตัน จะต้อง
สังเกตเห็นถ้าเธอออกจากห้องเรียนไปกับผม

ถ้าผมทนได้หนึ่งชั่วโมง ผมจะทนถึงสองชั่วโมงได้ไหม

ผมสะดุ้งกับความเจ็บปวดจากการถูกแผดเผา

เธอจะกลับไปพบกับบ้านที่ไม่มีใคร เพราะสารวัตรสวนทำงาน
วันละแปดชั่วโมง ผมรู้จักบ้านเขา เช่นเดียวกับที่ผมรู้จักบ้านทุกหลัง
ในเมืองเล็กๆแห่งนี้ บ้านของเขาซุกอยู่ข้างป่าทึบ และไม่มีเพื่อนบ้าน
ใกล้เคียง ต่อให้เธอมีเวลากรีดร้อง ซึ่งเธอจะไม่ได้กรีดร้อง มันก็จะ

ไม่มีใครได้ยิน

นี่เป็นวิธีที่ดีในการจัดการกับเรื่องนี้ ผมอยู่มานานกว่าเจ็ดทศวรรษ โดยปราศจากเลือดมนุษย์ ถ้าผมกลัวหัวใจ ผมสามารถทนได้สองชั่วโมง และเมื่อผมได้อยู่กับเธอตามลำพังสองคน คนอื่นก็จะไม่ถูกทำร้าย *ไม่มี* เหตุผลที่จะรีบร้อนในเรื่องนี้ ปีศาจร้ายในหัวผมเห็นด้วย

มันเป็นการอ้างเหตุผลได้อย่างชาญฉลาดว่าการรักษาชีวิตมนุษย์ ลิปแก้คนในห้องนี้ด้วยความพยายามและด้วยความอดทน มันจะทำให้ผมเป็นปีศาจน้อยลงเวลาที่ผมฆ่าสาวน้อยผู้บริสุทธิ์คนนี้

ถึงแม้ว่าผมจะเกลียดเธอ แต่ผมก็รู้ว่าความเกลียดชังของผม มันไม่ยุติธรรม ผมรู้ว่าสิ่งที่ผมเกลียดจริงๆ คือตัวผมเอง และผมจะเกลียดเราสองคนมากขึ้นอีกเยอะเมื่อเธอตายแล้ว

ผมผ่านพันชั่วโมงนี้ไปด้วยวิธีนั่งจินตนาการหาวิธีที่ดีที่สุดในการฆ่าเธอ ผมพยายามไม่นึกภาพการลงมือ ทำจริงๆ เพราะมันอาจจะมากเกินไปสำหรับผม ผมก็เลยแคว้งแผนกลยุทธ์ และไม่จินตนาการอะไรมากไปกว่านั้น

มืออยู่ครึ่งหนึ่งในตอนท้ายใกล้จะหมดชั่วโมง เธอแอบซ่อนสายตามองผมผ่านกำแพงเรือนผมนุ่มของเธอ ผมรู้สึกได้ถึงความเกลียดชังที่ไม่มีเหตุผล มันกำลังแผดเผาออกจากตัวผมขณะที่ผมสบตาเธอ และเห็นภาพสะท้อนของตัวเองในดวงตาต้นตระหนกคู่นั้น เลือดชนิดข่านขึ้นสู่พวงแก้มก่อนที่จะเธอจะซ่อนมันไว้หลังเรือนผมอีกครั้ง ทำเอาผมเกือบควบคุมตัวเองไม่อยู่

แต่เสียงออดดั่งขึ้นพอดิ เราเลยรอด เธอรอดจากความตาย ผมรอดจากการเป็นปีศาจร้ายยามค่ำคื่นอย่างที่ผมหวาดกลัวและชิงชัง...แม้จะแค่ช่วงสั้นๆ

ผมต้องขยับแล้ว

แม้ว่าผมจะพยายามจดจ่อสมาธิอยู่กับการกระทำที่ง่ายตายที่สุด แต่ผมก็ยังไม่สามารถเดินช้าๆอย่างที่ควรจะได้ ผมปราศออกจากห้อง ถ้ามีใครมองอยู่ พวกเขาอาจจะสงสัยว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลเกี่ยวกับ

การออกจากห้องของผม แต่ปรากฏว่าไม่มีใครสนใจผม ความคิดของทุกคนยังคงวนเวียนอยู่รอบ ๆ สาวน้อยที่ถูกลิขิตให้ต้องตายในอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า

ผมซ่อนตัวอยู่ในรถของผม

ผมไม่ชอบความคิดที่ว่าผมต้องหลบซ่อนตัวเลย มันฟังซีซาลาดตาชาวซะมัด แต่ตอนนี้ผมไม่มีวินัยพอจะอยู่ใกล้พวกมมนุษย์ การต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะไม่ฆ่าหนึ่งในพวกเขาทำให้ผมไม่มีแรงจะต่อต้านคนอื่น ๆ มันเป็นการเปลืองพลังงานโดยเปล่าประโยชน์ ถ้าผมจะต้องยอมแพ้ต่อปีศาจร้ายตัวนั้น ผมก็น่าจะทำให้มันคุ้มค่ากับการยอมแพ้ครั้งนี้

ผมเปิดซีดีที่ปกติแล้วจะช่วยให้ผมสงบ แต่ตอนนี้มันช่วยได้เพียงเล็กน้อย สิ่งที่ช่วยผมได้มากที่สุดคืออากาศเย็นชื้นซึ่งพัดมาพร้อมกับฝนที่ตกเบา ๆ และโชยเข้ามาทางหน้าต่างที่ผมเปิดทิ้งไว้ ถึงแม้ว่าผมจะจำกลิ่นเลือดของเบลล่าได้อย่างชัดเจน แต่การสูดอากาศบริสุทธิ์นี้เข้าไปก็เปรียบเสมือนการชำระล้างการติดเชื้อมากในกายผมออกไป

ผมกลับมามีสติ มีความคิด และมีแรงต่อสู้ได้อีกครั้ง ผมสามารถต่อสู้กับสิ่งที่ผมไม่อยากเป็น

ผมไม่จำเป็นต้องไปบ้านเธอ ไม่จำเป็นต้องฆ่าเธอ เห็นได้ชัดว่าผมเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผลและมีความคิด ผมมีทางเลือก มันมีทางเลือกเสมอ มันไม่ได้ให้ความรู้สึกแบบนี้ตอนที่อยู่ในห้องเรียน...แต่ตอนนั้นผมอยู่ห่างจากเธอแล้ว

ผมไม่จำเป็นต้องทำให้พ่อผมผิดหวัง ไม่จำเป็นต้องทำให้แม่ผมเกลียด เป็นกังวล...และเจ็บปวด ใช่ มันจะทำให้ร้ายจิตใจแม่บุญธรรมของผมด้วย เธอเป็นคนอ่อนโยน นุ่มนวล และเต็มไปด้วยความรัก การทำให้คนอย่างเอสเมเจ็บปวดเป็นสิ่งที่ไม่อาจให้อภัยได้

บางทีถ้าผมพยายามหลบหลีกสาวน้อยคนนี้ให้ดี ๆ ผมอาจจะไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเอง ผมจัดระเบียบทุกอย่างในชีวิตไว้อย่างที่ผมชอบแล้ว ทำไมผมถึงต้องยอมให้ผู้หญิงธรรมดา ๆ ที่น่าโมโห

และนำกินบางคนทำลายเรื่องนี้ด้วยล่ะ

น่าซ้ำที่ผมอยากปกป้องมนุษย์ผู้หญิงคนนี้จากความคิดซมชู้เสียดแทงที่ไร้สาระและไม่มื่ออันตรายอะไรของเจสสิก้า สแตนลีย์ ผมคือคนสุดท้ายที่จะเป็นผู้ปกป้องอิช่าเบลลา สวอน เธอไม่จำเป็นต้องได้รับการปกป้องจากอะไรมากไปกว่าการปกป้องจากผม

อลิซอยู่ไหน ผมนึกสงสัยขึ้นมาทันที เธอไม่เห็นผมฆ่าสาวน้อย สวอนคนนั้นด้วยสารพัดวิธีหรือไง ทำไมเธอไม่มาช่วยผม ทำไมเธอไม่มาหยุดยั้งผมหรือช่วยผมเก็บกวาดหลักฐาน เธอมีแต่หมกมุ่นอยู่กับปัญหาของแจสเปอร์จนมองไม่เห็นความเป็นไปได้ที่น่าสะพรึงกลัวกว่าเยอะหรือไง หรือว่าผมเข้มแข็งมากกว่าที่ผมคิด ผมจะห้ามใจไม่ทำอะไรสาวน้อยคนนั้นได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ

ไม่ ผมรู้ว่ามันไม่จริง อลิซต้องกำลังจذب่อสมาธิอย่างหนักอยู่กับแจสเปอร์

ผมมองไปยังทิศทางที่ผมคิดว่าน้องสาวผมจะต้องอยู่ ผมมองไปในตึกหลังเล็กที่ใช้เป็นห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพียงไม่นานผมก็เจอ 'เสียง' ของอลิซที่คุ้นหูผม และผมคิดถูก ความคิดทั้งหมดของเธอเบนไปอยู่ที่แจสเปอร์ เธอกำลังพินิจพิเคราะห์ทางเลือกของเขาย่างละเอียด

ผมภาวนาให้ตัวเองสามารถขอคำแนะนำจากอลิซได้ แต่ในขณะที่เดียวกันผมก็ตั้งใจที่เธอไม่รู้ว่าคุณคิดจะทำอะไร ผมรู้สึกถึงไฟที่แผดเผาไปทั่วร่างผมอีกครั้ง...ไฟของความอับอาย ผมไม่อยากจะให้พวกเขาทุกคนรู้

ถ้าผมสามารถลืกรหัสเบลล่า สวอน ได้ ถ้าผมสามารถห้ามใจไม่ฆ่าเธอได้ เรื่องนี้ก็ไม่จำเป็นต้องให้มีใครรู้ แต่แม้ในขณะที่ผมกำลังคิดแบบนี้ ปีศาจในตัวผมก็ดิ้นพรวดๆ และขับพ่นแน่นด้วยความโกรธแค้น ถ้าเพียงแต่ผมสามารถลืกรหัสของเธอก็ได้...

อย่างน้อยมันก็ไม่มีความเสี่ยงที่ผมจะไม่พยายาม จงเลือกในสิ่งที่ตั้งใจพยายามเป็นในสิ่งที่คาร์โลลคิดว่าผมเป็น

ชั่วโมงสุดท้ายของการเรียนวันนี้ใกล้จะจบลงแล้ว ผมตัดสินใจลงมือทำตามแผนการใหม่ของตัวเองทันที มันดีกว่าการนั่งอยู่ในลานจอดรถ

แห่งนี้ที่ซึ่งเธออาจจะเดินผ่านหน้าผม และทำลายความพยายามของผม ผมรู้สึกเกลียดชังสาวน้อยคนนั้นอย่างไม่ยุติธรรมขึ้นมาอีกครั้ง

ผมเดินเร็ว ๆ ตัดพื้นที่เล็ก ๆ ของโรงเรียนไปทางออฟฟิศ ผมอาจจะเดินเร็วไปนิด แต่ไม่มีใครเห็นผม

ในออฟฟิศไม่มีใคร นอกจากเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เธอไม่สังเกตเห็นผมที่เดินเข้ามาอย่างเงิบเงิบ

“คุณโเค้พครับ”

ผู้หญิงที่มีผมสีแดงผิวดำธรรมดาใจเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตื่นตกใจ พวกเขาจะตกใจกับเด็กโดดเดี่ยวที่พวกเขาไม่เข้าใจกลุ่มนี้อยู่เสมอ ไม่ว่าพวกเขาจะเคยเจอพวกเราคนใดคนหนึ่งมากี่ครั้งแล้วก็ตาม

“อู๊ย” เธออุทานด้วยท่าทีกระอักกระอ่วนนิด ๆ แล้วก็ลูบเสื่อตัวเอง ings เธอคิดในใจ *เขาเด็กพอจะเป็นลูกชายฉันได้เลยนะ* “สวัสดี เอ็ดเวิร์ด มีอะไรให้ช่วยหรือจ๊ะ” แพนตาเธอกระพืออยู่หลังแว่นตาคาตาตัก

เธออึดอัด แต่ผมรู้ว่าจะหว่านเสน่ห์อย่างไรเวลาที่ผมอยากทำ มันง่ายมากเพราะผมสามารถรู้ได้ทันทีว่าน้ำเสียงหรือท่าทางแบบไหนจะได้รับการตอบสนองอย่างไร

ผมโน้มตัวไปข้างหน้า สบตาเธอราวกับว่าผมกำลังจ้องลึกลงไปในดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้น ความคิดของเธอเริ่มลั่นระรัวแล้ว เรื่องนี้น่าจะง่ายมาก

“ผมอยากทราบว่า คุณจะช่วยผมเรื่องตารางการเรียนของผมได้ไหมครับ” ผมพูดเสียงนุ่มแบบที่ผมสงวนไว้ใช้เวลาไม่อยากจะให้มันหวนย้อนหวาดกลัว ผมได้ยินเสียงหัวใจเธอเต้นรัวเร็ว

“ได้สิ เอ็ดเวิร์ด จะให้ฉันช่วยทำอะไร” *เด็กเกินไป เด็กเกินไป* เธอท่องในใจ แน่نونว่าเธอเข้าใจผิด ผมแก่กว่าคุณปู่ของเธอเสียอีก

“ผมอยากทราบว่าผมจะย้ายจากวิชาชีววิทยาไปเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของมัธยมปลายได้ไหมครับ หรือจะวิชาฟิสิกส์ก็ได้ครับ”

“มีปัญหาอะไรกับคุณเบนเนอร์หรือเปล่า เอ็ดเวิร์ด”

“ไม่มีสักนิดเลยครับ เพียงแต่ว่าผมเคยเรียนวิชานี้มาแล้ว...”

“ที่โรงเรียนหลักสูตรเร่งรัดที่พวกเขาทุกคนเคยเรียนในอะแลสกา

ไซ้ใหม่” คุณโค้พแม้มริมฝีปากบางๆ ของเธอขณะพิจารณาเรื่องนี้ ฉันเคยได้ยินพวกคุณครุ่นว่าเด็กพวกนี้น่าจะไปเรียนมหาวิทยาลัยได้แล้ว พวกเขาได้เกรด 4.0 เต็มๆ ไม่เคยลั้งเลเวลาตอบ ไม่เคยตอบข้อสอบผิด...อย่างกับว่าพวกเขาวิธีโกงข้อสอบทุกวิชา คุณวาร์เนอร์เชื่อว่ามีคนโกงข้อสอบวิชาตรีโกณมิติ แต่ไม่ยอมเชื่อว่ามັນักเรียนที่ฉลาดกว่าเขา ฉันกล้าพนันได้ว่าแม่ของเด็กพวกนี้ต้องเป็นคนตัวให้พวกเขา...“จริง ๆ แล้วตอนนี้วิชาฟิสิกส์มีคนเรียนค่อนข้างเต็มแล้ว คุณเบนเนอร์ไม่อยากจะให้นักเรียนมากกว่าสี่สิบห้าคนในชั้นเรียน...”

“ผมจะไม่สร้างปัญหาอะไรเลยครับ”

ไม่สร้างแน่นอน เด็กสกุลคัลเลนที่แสนเพอร์เฟกต์ต้องไม่สร้างปัญหาแน่นอน “ฉันรู้จะ เอ็ดเวิร์ด แต่มันมีที่นั้งไม่พอ...”

“งั้นผมขอตริอปริชานี้ไว้ก่อนได้ไหมครับ ผมจะเรียนในช่วงโมงการศึกษาค้นคว้าอิสระแทน”

“ตริอปริชาชีววิทยาเหียนะ!” คุณโค้พอ้าปากหวอ บ้าแล้ว มันจะยากแค่ไหนเกี่ยวกับการนั้งเรียนวิชาที่เธอรู้ดีอยู่แล้ว มันต้องมีปัญหากับคุณเบนเนอร์แน่ๆ “เธอจะมีคะแนนไม่พอให้สำเร็จการศึกษานะ”

“ผมจะตามให้ทันในปีหน้าครับ”

“บางที่เธอน่าจะคุยเรื่องนี้กับพ่อแม่เธอก่อน”

ประตูเปิดออกข้างหลังผม แต่ใครก็ตามที่เปิดประตูไม่ได้คิดถึงผม ผมจึงไม่สนใจ และจดจ่ออยู่กับคุณโค้พต่อไป ผมโน้มตัวเข้าไปใกล้อีกนิด แล้วจ้องราวกับผมกำลังพยายามจ้องลึกลงไปในดวงตาเธอให้มากขึ้น มันจะได้ผลดีกว่านี้ถ้าวันนี้ตาผมเป็นสีทองไม่ใช่สีดำ สีดำมันทำให้ผู้คนหวาดกลัว

การคำนวณที่ผิดพลาดของผมมีผลกระทบต่อผู้หญิงคนนี้ เธอจะงอยหลัง และรู้สึกงุนงงสับสนกับสัญชาตญาณที่ขัดแย้งกันของเธอ

“ได้โปรดนะครับ คุณโค้พ” ผมพิมพ์ด้วยน้ำเสียงที่ทั้งนุ่มทั้งบังคับมากเท่าที่จะเป็นไปได้ ความตกใจชั่วขณะของเธอลดน้อยลง “มีวิชาอื่นให้ผมแลกเปลี่ยนไหมครับ ผมมั่นใจว่ามันต้องมีที่ว่างที่ไหนสักแห่ง ไม่มีทาง

ที่วิชาชีววิทยาในชั่วโมงที่หก? ของวันจะเป็นทางเลือกแค่ทางเดียว...”

ผมยิ้มให้คุณไคฟ์ และระมัดระวังที่จะไม่แยกเขี้ยวกว้างเกินไปจนทำให้เธอตกใจกลัวอีกครั้ง ผมพยายามให้รอยยิ้มทำให้หน้าผมดูอ่อนโยนลง หัวใจเธอเต้นแรงขึ้น *เด็กเกินไป* เธอเตือนตัวเองอย่างร้อนรน “อืม ฉันอาจจะลองคุยกับบ๊อบ...ฉันหมายถึงคุณเบนเนอร์ดูนะ ฉันจะลองดูว่า...”

แควินาทีเดียวทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ไม่ว่าจะเป็บบรรยากาศในห้องนี้ การกิกของมมที่นี้ หรือเหตุผลที่มมโน้มตัวไปใกล้ผู้หญิงมมแดงคนนี้... เวล่านี้สิ่งที่เคยเป็นการทำเพื่อจุดประสงค์อย่างหนึ่งได้เปลี่ยนเป็นเพื่อจุดประสงค์อีกอย่าง

ซาแมนธา เวลส์ ใช้เวลาแควินาทีเดียวในการเดินเข้ามาในห้อง วางแผ่นเอกสารที่เซ็นชื่อล่าช้าลงในตะกร้าข้างประตู แล้วก็รีบผลุกกลับออกไป เพื่อจะได้ออกไปจากโรงเรียนไว ๆ ลมที่พัดวูบผ่านประตูเข้ามาปะทะมมแบบบูปบิบ ทำให้มมตระหนักได้ทันทีว่าทำไมคนแรกที่เดินเข้าประตูมาจึงไม่ซัดจ้งหวะมมด้วยความคิดของเธอ

มมหันไปมองถึงแม้ว่ามมไม่จำเป็นต้องมองเพื่อความมั่นใจ เบลล่า สวอน ยืนเบียดหลังกับกำแพงข้างประตูพร้อมกระดาศแผ่นหนึ่งในมือ เธอเบิกตาโตกว่าเมื่อก่อนหน้ันเมื่อเห็นดวงตาดูดันไม่เหมือนมนุษย์ของมมที่กำลังถลิ่งมมเธอ

กลิ่นเลือดของเธอซุ่มไปทั่วทุกอณูของอากาศในห้องเล็ก ๆ ที่ร้อนระอุนี้ มันทำให้ในคอผมระเบิดเป็นไฟ

ปีศาจถลิ่งตามองตอบมมจากกระจกตาเธออีกครั้ง มันคือหน้ากากแห่งความชั่วร้าย

มื่อผมล้งเลออยู่กลางอากาศเหนือเคาน์เตอร์ ไม่จำเป็นต้องหันกลับไปมอง มมก็เอื้อมมือข้ามเคาน์เตอร์ไปจับหัวคุณไคฟ์กระแทกโต๊ะทำงาน

²ในโรงเรียนมัธยมของอเมริกา ชั่วโมงเรียนมักจะมีเริ่มจากเจ็ดโมงครึ่งถึงบ่ายสองโมงหรือบ่ายสองโมงครึ่ง และชั่วโมงเรียนเหล่านี้จะถูกแบ่งออกเป็นวิชาละหนึ่งชั่วโมงทวิขา หรือเก้าสิบนาทีสี่วิชา โดยมีพักห้านาทีระหว่างแต่ละวิชา และพักเที่ยงอีกสามสิบนาที

ให้แรงพอจะฆ่าเธอได้ สองชีวิตแทนที่จะเป็นยี่สิบชีวิตคือการแลกเปลี่ยนอย่างหนึ่ง

ปีศาจรอให้ผมทำแบบนั้นด้วยความร้อนใจและหิวโหย

แต่มันมีทางเลือกเสมอ...มัน ต้องมี

ผมตัดความเคลื่อนไหวของปอด และตริ้งภาพใบหน้าของคาร์โลสไว้ตรงหน้าสายตาผมแทน ผมหันกลับไปหาคุณโด๊ป และได้ยินความประหลาดใจในความคิดของเธอที่มีต่อสีหน้าที่เปลี่ยนไปของผม เธอถดถอยห่างจากผม แต่ความกลัวของเธอไม่ได้หลุดออกมาเป็นคำพูดที่ปะติดปะต่อ

ผมพยายามใช้ความสามารถในการควบคุมตัวเองที่ผมฝึกฝนในช่วงหลายทศวรรษของการปฏิเสธตัวเอง เพื่อพูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มและมั่นคงในปอดผมมีอากาศเหลือพอให้พูดเร็วเร็วอีกครั้งว่า

“งั้นก็ไม่ใช่ไรครับ ผมเห็นแล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ ขอคุณสำหรับความช่วยเหลือครับ”

ผมหมุนตัวแล้วรีบพุ่งออกจากห้องโดยพยายามไม่รู้สึกรถึงความร้อนของเลือดอุ่น ๆ จากข้างของสาวน้อยคนนั้นขณะที่ผมเดินผ่านไปไนร์สมีแค่มือกี่นิ้ว

ผมไม่หยุดเดินจนกระทั่งมาขึ้นรถ ผมเดินเร็วมากตลอดทางจนมาถึงรถ มนุษย์ส่วนใหญ่กลับไปก้นเยอะแล้ว เพราะฉะนั้นมันจะมีพยานเห็นเหตุการณ์ไม่มากนัก ผมได้ยินเสียง ดี. เจ. การ์เรตต์ นักเรียนปีสองสังเกตเห็นผม แล้วเขาก็เลิกสนใจ...

คลื่นไหลมาจากไหน มันอย่างกับว่าเขาไหลออกมาจากอากาศ...

ฉันกำลังมโนอีกแล้วนะ แม่บอกเสมอว่า...

เมื่อผมขึ้นรถวอลโว่ของผม คนอื่นๆอยู่บนรถแล้ว ผมพยายามควบคุมลมหายใจ แต่ผมกำลังหอบหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดราวกับว่าผมเพิ่งถูกใครทำให้หายใจไม่ออก

“เอ็ดเวิร์ด” อลิซเรียกเสียงตกใจ

ผมเพียงแค่ส่ายหน้าให้เธอ

“เกิดอะไรขึ้นกับนาย” เอ็มเม็ตต์ถาม เขาเบี่ยงเบนความสนใจ
แวบหนึ่งจากการที่แจสเปอร์ไม่มีอารมณ์จะแข่งมวยปล้ำกับเขาใหม่อีกรอบ

ผมเข้าเกียร์ถอยหลังแทนคำตอบ ผมต้องรีบออกจากลานจอดรถนี้
ก่อนที่เบลล่า สวอน จะตามผมมาที่นี่ด้วย ปีศาจส่วนตัวของผมกำลัง
ทรมาณผม...ผมเลี้ยวรถแล้วเร่งเครื่อง ผมเหยียบสปีดก่อนที่จะออกจาก
ลานจอดด้วยซ้ำ พอออกมาบนถนน ผมก็เหยียบเจ็ดสิบก่อนจะถึงหัวมุม
ถนน

ไม่ต้องหันไปมอง ผมก็รู้ว่าเอ็มเม็ตต์ โรซาลี และแจสเปอร์ กำลัง
หันไปจ้องอลิซ เธอยกไหล่ อลิซไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่ผ่านไป แล้ว
เห็นได้แต่สิ่งที่กำลังจะมา

ตอนนี้อลิซมองไปในอนาคตข้างหน้าแทนผม เราทั้งคู่ประมวลสิ่งที่
เธอเห็นในหัวของเธอ แล้วเราทั้งคู่ก็ต้องประหลาดใจ

“นายกำลังจะไปจากที่นี่ใช่ไหม” อลิซกระซิบถาม

คนอื่น ๆ จ้องหน้าผม

“อย่างนั้นหรือ” ผมคำรามเสียงลอดไร้ฟัน

แล้วอลิซก็เห็นมันขณะที่ปณิธานของผมสั่นคลอน และขณะที่
ทางเลือกอีกทางทำให้อนาคตของผมหันเหไปในทิศทางที่มีดต่ำกว่า

“โอ...”

เบลล่า สวอน ตาย...ดวงตาของผมเรืองรองเป็นสีแดงก่ำด้วย
เลือดสด ๆ...การค้นหาที่จะตามมา...ระยะเวลาที่เราจะต้องรอก่อนที่มันจะ
ปลอดภัยพอให้เราออกจากพอร์คส์แล้วไปเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง...

“โอ...” อลิซอุทานอีกครั้ง ภาพที่เห็นเริ่มเฉพาเจาะจงมากขึ้น ผม
เห็นในบ้านของสาวรตัวรสวอนเป็นครั้งแรก เห็นเบลล่าในห้องครัวเล็ก ๆ ที่มี
ตู้สี่เหลี่ยม เธอยืนหันหลังให้ผมขณะที่ผมขนะที่ผมสะกดรอยตามเธอจากเงามืด
และปล่อยให้กลิ่นของเธอจุดผมเข้าไปหา...

“หยุด!” ผมครางเพราะทนต่อไปไม่ได้แล้ว

“โทษที” อลิซกระซิบ

ปีศาจร้ายปีติยินดี

แล้วภาพในหัวเธอก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง เป็นภาพไฮเวย์ที่ไม่มีรถในตอนกลางคืน ต้นไม้ข้างทางที่ปกคลุมด้วยหิมะแล่นผ่านไปด้วยความเร็วเกือบสองร้อยไมล์ต่อชั่วโมง

“ฉันจะต้องคิดถึงนาย” อลิซพูด “ไม่ว่านายจะไปแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แค่นั้นก็ตาม”

เอ็มเม็ตต์กับโรซาลีสบตากันอย่างหวาดหวั่น

เราขับรถมาเกือบถึงทางเลี้ยวไปบนถนนยาวที่ทอดสู่บ้านของเรา

“ส่งเราลงตรงนี้แหละ” อลิซสั่ง “นายควรบอกคาร์โลล์ด้วยตัวเอง”

ผมพยักหน้า รถเบรกจอดตั้งเอียงทันที

เอ็มเม็ตต์ โรซาลี และแจสเปอร์ ลงจากรถอย่างเงียบๆ พวกเขาจะต้องขอให้อลิซอธิบายทุกอย่างเมื่อผมไปแล้ว อลิซตะลึงผม

“นายจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง” อลิซพิมพ์่า เทียวนี้ไม่มีโน้ภาพ มีแต่คำสั่ง “ผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกคนเดียวของชาร์ลี สวอน มันก็เหมือนกับการฆ่าเขาให้ตายด้วย”

“ใช่” ผมตอบ แต่ผมเห็นด้วยกับประโยคสุดท้ายเท่านั้น

อลิซลงจากรถไปสมทบกับคนอื่น ๆ เธอขมวดคิ้วด้วยความวิตกกังวล แล้วพวกเขาก็หายตัวเข้าไปในป่า และลับไปจากสายตาดูผมก่อนที่ผมจะหันเลี้ยวรถกลับด้วยซ้ำ

ผมรู้ว่ามโนภาพในหัวของอลิซจะต้องลู่ควาบจากความมืดสู่ความสว่างจ้าเหมือนแสงแฟลชขณะที่ผมเบิ่งรถกลับเข้าเมืองฟอร์คส์ด้วยความเร็วเก้าสิบ ผมไม่แน่ใจว่าผมจะไปไหน จะไปบอกลาพ่อผม หรือไปโอบกอดปีศาจร้ายในตัวผม ผมคิดขณะที่ถนนแล่นหิวผ่านไปใต้ล้อรถของผม

หนังสือที่เปิดอ่าน

ผมนั่งเอนหลัง ฟิงหิมะนุ่ม และปล่อยให้เกล็ดหิมะแห่งๆ บิน
รูปทรงตัวเองใหม่รอบน้ำหนักตัวผม ผิวผมเย็นลงเพื่อให้เข้ากับอากาศ
รายรอบ เกล็ดหิมะชิ้นเล็กๆ เหล่านี้ให้ความรู้สึกเหมือนกำมะหยี่ใต้ผิว

ท้องฟ้าเบื้องบนดูปลอดโปร่งและสว่างสดใสด้วยหมู่ดาวที่ส่องแสง
เรียงรองเป็นสีฟ้าในที่หนึ่ง และเป็นสีเหลืองในอีกที่หนึ่ง หมู่ดาวเกาะกลุ่ม
เป็นรูปทรงดูสว่างและหมุนวนอยู่บนพื้นหลังมืดดำของจักรวาลที่ว่างเปล่า
มันเป็นภาพที่สวยงามตระการตามาก หรือต้องพูดว่ามันควรจะตระการตา
และก็คงจะตระการตาถ้าผมสามารถมองเห็นมันได้จริงๆ

มันไม่มีอะไรดีขึ้นเลย หกวันผ่านไปแล้ว หกวันที่ผมหลบซ่อนตัว
อยู่ในป่าเดนาลีที่ว่างเปล่าแห่งนี้ แต่ผมก็ยังไม่เฉียดใกล้อิสรภาพมากไปกว่า
ตอนที่ผมได้กลิ่นเธอครั้งแรก

เมื่อผมเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าร่างดาว มันก็ราวกับว่ามีอุปสรรค
ขวางกั้นระหว่างสายตากับความงามของมัน อุปสรรคที่ว่าคือใบหน้า...
ใบหน้าของมนุษย์ที่ไม่โดดเด่นอะไร แต่ดูเหมือนว่าผมไม่อาจสลัดมัน
ออกไปจากความคิดได้เลย

ผมได้ยินเสียงความคิดโกล้งเข้ามาก่อนที่จะได้ยินเสียงฝีเท้าที่ตั้งคู้
มากับความคิด เสียงความเคลื่อนไหวนั้นดังแค่เสียงกระซิบแผ่วๆ บนหิมะ

ผมไม่ประหลาดใจที่ทันยาตามมาถึงที่นี่ ผมรู้ว่าเธอครุ่นคิดถึงการ
สนทนาที่กำลังเกิดขึ้นนี้มาได้สองสามวันแล้ว แต่เธอผัดผ่อนไว้ก่อน

จนกระทั่งมั่นใจว่าเธออยากพูดอะไรแน่ๆ

ทันย่าโพลเข้ามาในสายตาห่างผมไปราวหกสิบหลา เธอกระโดดขึ้นไปบนปลายซงง่อนหินดำ และทรงตัวอยู่ตรงนั้นบนสันเท้าเปล่าเปลือยของเธอ

ผิวของทันย่าดูเป็นสีเงินใต้แสงดาว เรือนผมยาวสีบลอนด์หยิกสลวย เป็นประกายสีอ่อน และแทบจะดูเป็นสีชมพู เพราะมันเงาสีสตรอว์เบอร์รี ดวงตาสีอำพันเป็นประกายแวววาวขณะจ้องมองผมที่กึ่งฝั่งตัวเองอยู่ในหิมะ แล้วเรียวปากเต็มอímของเธอก็เหยียดออกซ้าๆ เป็นรอยยิ้ม

สวยตระการตา ถ้าผมสามารถมองเห็นเธอได้จริงๆ ผมถอนใจ

ทันย่าไม่ได้แต่งตัวเพื่ออวดสายตามนุษย์ เธอจึงใส่แค่เสื้อสายเดี่ยว ผ้าคอตต่อนเนื้อบางกับกางเกงขาสั้น เธอหมอบลงบนปลายแหลมของโซตหิน แล้วแตะโซตหินด้วยปลายนิ้วก่อนจะขดตัว

กระสุนปืนใหญ่ เธอคิด

ทันย่ากระโดดตัวลอยขึ้นกลางอากาศ ร่างของเธอกลายเป็นเงาดำ บิดเป็นเกลียวขณะที่เธอหมุนตัวอย่างสง่างามระหว่างหมู่ดาวกับตัวผม แล้วก็ขดตัวกลมเมื่อลงมากระแทกกองหิมะข้างกายผม

เกล็ดหิมะลอยฟุ้งเป็นพายุรอบตัว ดวงดาวมืดลง และผมถูกฝังลึก อยู่ในเกล็ดน้ำแข็งที่เบาหุ่มดุจขนนก

ผมถอนใจอีกครั้ง แล้วสุดท้ายใจเอาเกล็ดน้ำแข็งเข้าไป แต่ผมก็ไม่ขยับเพื่อองัดตัวเองออกมา ความมืดใต้หิมะไม่ได้ทำให้ผมเจ็บปวดหรือช่วยให้มองเห็นได้ดีขึ้น ผมยังคงเห็นใบหน้าเดิมนั้นอยู่ดี

“เอ็ดเวิร์ด”

แล้วหิมะก็ปลิวฟุ้งอีกครั้งเมื่อทันย่ารีบขุดผมออกมา เธอปิดหิมะออกจากผิวผม แต่ไม่ยอมสบตาผม

“ขอโทษที” เธอพึมพำ “แค่ล้อเล่นนะ”

“ผมรู้ มันตลกดี”

เธอโค้งปากลง

“โอริ่น่ากับเคทบอกว่าฉันควรจะปล่อยให้คุณอยู่คนเดียว พวกเขา

คิดว่าฉันกำลังทำให้คุณโกรธ”

“ไม่เลยสักนิด” ผมยืนยัน “ตรงกันข้าม ผมต่างหากแหละที่เป็นฝ่าย
หยาบคาย...หยาบคายอย่างน่ารังเกียจ ผมเสียใจมาก”

คุณจะกลับบ้านใช่ไหม เธอคิด

“ผมยัง...ไม่ได้ตัดสินใจ...เด็ดขาด”

แต่คุณจะไม่อยู่ที่นี้ ความคิดของเธอเศร้าสร้อย

“ไม่อยู่ มันดูเหมือนไม่...ช่วยอะไร”

ทันย่าทำปากย่น “มันเป็นความผิดของฉันใช่ไหม”

“ไม่ใช่แน่นอน” ที่แน่ ๆ ทันย่าไม่ได้ช่วยทำให้อะไรง่ายขึ้นเลย
แต่ใบหน้าที่ตามหลอกหลอนผมต่างหากแหละคือมารผจญที่แท้จริงเพียง
อย่างเดียว

ไม่ต้องทำตัวเป็นสุภาพบุรุษหรอก

ผมยิ้ม

ฉันทำให้คุณอึดอัด เธอกล่าวหาตัวเอง

“ไม่”

ทันย่าเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง สีหน้าเธอบอกว่าไม่อยากเชื่อมากเสียจน
ผมต้องหัวเราะออกมา แค่ว่าเธอลั่น ๆ ตามด้วยเสียงถอนหายใจอีกครั้ง

“ก็ได้” ผมยอมรับ “นิดหน่อย”

ทันย่าถอนหายใจด้วย แล้วยกมือเท้ากาง

“คุณน่ารักกว่าดวงดาวนับพันเท่า ทันย่า แน่แน่นอนว่าคุณต้องรู้เรื่องนี้
ดีอยู่แล้ว อย่าปล่อยให้ความดีริ้นของผมบ่อนทำลายความมั่นใจของคุณ
เลย” ผมหัวเราะลงลูกคอเบา ๆ ให้ความไม่น่าเป็นไปได้อันหนึ่งของเรื่องนี้

“ฉันไม่ชินกับการถูกปฏิบัติ” ทันย่าบ่นนิ่งงัน แล้วยื่นริมฝีปากกลาง
อย่างเง่างอดแต่น่ารัก

“ไม่ชินแน่นอน” ผมเห็นด้วย และพยายามแต่ไม่ค่อยจะสำเร็จใน
การปิดกั้นความคิดของเธอออกไปขณะที่เธอรื้อฟื้นความทรงจำถึงชัยชนะ
นับหลายพันครั้งของเธอ ทันย่าชอบมนุษย์ผู้ชายมากกว่า เหตุผลอย่างหนึ่ง
ก็คือผู้ชายมีจำนวนมากกว่า แถมยังมีข้อดีตรงที่พวกเขาอ่อนโยน อบอุ่น

และกระตือรือร้นเสมอ

“ซัคคิวบัส”¹ ผมกระเช้าเพื่อหวังจะขัดจังหวะภาพต่างๆ ที่กำลังผุดแวบๆ อยู่ในหัวเธอ

ทันย่าก็ยิ้มกว้างอวดฟันขาว “ตัวแม่เลยละ”

ทันย่ากับน้องสาวของเธอไม่เหมือนกับคาร์โลล์ พวกเธอค่อยๆ ค้นพบคุณธรรมของตัวเองอย่างช้าๆ ในที่สุดความชื่นชมมนุษย์ผู้ชายของพวกเธอก็ทำให้พวกเธอต่อต้านการเซ็นซ่า เวลานั้นพวกผู้ชายที่พวกเธอรัก...ยังมีชีวิตอยู่

“ตอนที่คุณโผล่มาที่นี่” ทันย่าพูดซ้ำๆ “ฉันคิดว่า...”

ผมรู้ว่าทันย่าคิดอะไร และผมน่าจะเดาออกว่าเธอจะต้องรู้สึกแบบนั้นด้วย แต่ในตอนนั้นผมไม่อยู่ในสภาพที่จะคิดวิเคราะห์อะไรทั้งนั้น

“คุณคิดว่าผมเปลี่ยนใจ”

“ใช่” ทันย่าทำหน้าบึ้ง

“ผมรู้สึกแยที่ล้อเล่นกับความคาดหวังของคุณ ทันย่า ผมไม่มีเจตนาจะ...ผมไม่ได้คิด เพียงแต่ที่ผมจากที่นั่นมาอย่าง...ค่อนข้างรีบร้อน”

“ฉันคิดว่าคุณคงไม่บอกฉันหรอกว่าเพราะอะไร”

ผมขยับลุกขึ้นนั่ง แล้วยกแขนกอดอกพร้อมกับเกร็งไหล่ “ผมไม่อยากพูดถึงมันมากกว่า ยกโทษให้ผมด้วยที่ผมไม่อธิบาย”

ทันย่าเงยไปอีกครั้ง และยังคงคาบเดา ผมไม่สนใจเธอ และพยายามชื่นชมกับดวงดาวแทน แต่ไม่สำเร็จ

ทันย่ายอมแพ้หลังจากเงยไปครู่หนึ่ง ความคิดของเธอเบนไปทิศทางอื่น

คุณจะไปไหนถ้าคุณไปจากที่นี่ เอ็ดเวิร์ด กลับไปหาคาร์โลล์อย่างนั้นหรือ

“คิดว่าไม่นะ” ผมตอบเสียงกระซิบ

¹ ซัคคิวบัส หรือปีศาจแฝงฝัน เชื่อกันว่าเป็นปีศาจในรูปของผู้หญิงที่มีเสน่ห์ช่วยวนเหยี่ยวชายในการหลอกล่อผู้ชายให้ร่วมรักด้วย แลกกับชีวิตของเหยื่อ เหยื่อจะสูญเสียพลังงานอย่างมากจนอาจถึงตาย

ผมจะไปไหน ไม่มีที่ไหนสักแห่งในโลกนี้ที่เรียกความสนใจของผมได้ ไม่มีอะไรที่ผมอยากเห็นหรืออยากทำ เพราะไม่ว่าผมจะไปที่ไหนก็ตาม มันย่อมไม่ใช่การที่ผมตั้งใจจะไป แต่เป็นการที่ผมหนีไปต่างหากละ

ผมเกลียดเรื่องนี้ ผมกลายเป็นคนขี้สลาดตาขาวตั้งแต่เมื่อไร

ทันย่าโอบแขนเรียวยาวของเธอรอบไหล่ผม ผมทำตัวแข็ง แต่ไม่ได้ผงะหนีจากสัมผัสของเธอ ทันย่าไม่ได้มีเจตนาอะไรมากไปกว่าแค่ปลอบโยนฉันมิตร...เป็นส่วนใหญ่

“ฉันคิดว่าคุณจะต้องกลับไป” ทันย่าพูดติดสำเนียงรัสเซียที่หายไปนานแล้วของเธอเล็กน้อย “ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร...หรือเป็นใครก็ตาม...ที่ตามหลอกหลอนคุณ คุณจะเผชิญหน้ากับมันตรงๆ คุณเป็นคนแบบนั้น”

ความคิดของเธอมันใจพ้อๆ กับคำพูด ผมพยายามโอบกอดมโนภาพของสิ่งที่เธอเห็น ภาพคนที่กล้าเผชิญหน้ากับทุกอย่างตรงๆ มันน่ายินดีที่ได้คิดถึงตัวเองแบบนั้นอีกครั้ง ผมไม่เคยสงสัยในความกล้าหาญและความสามารถของตัวเองในการเผชิญหน้ากับความยากลำบากก่อนที่จะเจอกับชั่วโมงอันน่าสะพรึงกลัวในชั้นเรียนชีววิทยาที่โรงเรียนมัธยมเมื่อไม่นานมานี้เอง

ผมจูบแก้มทันย่า แล้วรีบผละออกอย่างรวดเร็วเมื่อเธอเอี้ยวหน้ามาหาผม เธอยิ้มเศร้าๆ ให้ความหวังไว้มองผม

“ขอบคุณมาก ทันย่า ผมอยากได้ยืนแบบนี้แหละ”

ความคิดของทันย่าเปลี่ยนเป็นเง่างอด “ด้วยความยินดีมั้งคะ ฉันภาวนาให้คุณมีเหตุผลกับทุกอย่างให้มากขึ้น เอ็ดเวิร์ด”

“ผมเสียใจ ทันย่า คุณก็รู้ว่าคุณดีเกินไปสำหรับผม ผมก็แค่...ยังไม่เจอสิ่งที่ผมกำลังมองหา”

“เอาละ ถ้าเผื่อว่าคุณไปจากที่นี่ก่อนที่ฉันจะได้เจอคุณอีกครั้งละก็...ลาก่อนค่ะ เอ็ดเวิร์ด”

“ลาก่อน ทันย่า” ขณะพูดคำนี้ ผมก็เห็นภาพแล้ว ผมเห็นภาพตัวเองกำลังจากไป ผมเข้มแข็งพอที่จะกลับไปยังสถานที่ที่ผมอยากจะอยู่ “ขอบคุณอีกครั้งนะ”

ทันย่าลุกขึ้นยืนอย่างว่องไวในที่เดียว แล้วก็วิ่งจากไปเหมือนผีที่วิ่งข้ามพื้นหิมะอย่างรวดเร็วจนเท่าที่ไม่มีเวลาจะจมลงในหิมะ ทันย่าไม่ทิ้งรอยเท้าไว้ข้างหลัง และเธอก็ไม่หันกลับมามองเลย การปฏิเสธของผมรบกวนจิตใจเธอมากกว่าที่เธอเคยยอมรับมาก่อนแม้กระทั่งในความคิดของเธอ ทันย่าคงไม่อยากเจอหน้าผมอีกครั้งก่อนที่ผมจะไป

มุมนปากผมโค้งลง ผมไม่ชอบทำร้ายทันย่าถึงแม้ว่าความรู้สึกของเธอจะไม่ได้ลึกซึ้ง และไม่ค่อยบริสุทธิ์ แต่ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม มันไม่ใช่อะไรมากอย่างที่ผมสามารถรู้สึกตอบได้ มันทำให้ผมรู้สึกไม่เป็นสุขภาพบุรุษ

ผมเกยกางบนหัวเข้า แล้วเหลือบตาขึ้นมองหมู่ดาวอีกครั้ง ถึงแม้ว่าจู่ๆ ผมก็รู้สึกร้อนใจอยากออกเดินทางขึ้นมายังปูบับ ผมรู้ว่าอลิซจะต้องเห็นผมกำลังเดินทางกลับบ้าน และเธอจะต้องบอกคนอื่น ๆ ด้วย เรื่องนี้จะทำให้พวกเขามีความสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งคาร์โลล์กับเอลเม แต่ผมก็ยังนั่งมองดาวอยู่อีกครู่หนึ่ง และพยายามมองผ่านไบนานี้ในหัวผม ระหว่างผมกับดวงดาวส่องสว่างบนผืนฟ้ามีดวงตาสีน้ำตาลซีอกโกแลตที่ดูงุนงงด้วยความสงสัยในแรงจูงใจของผม มันดูเหมือนอยากจะถามว่าการตัดสินใจครั้งนี้มีความหมายว่าอะไรสำหรับ เธอ แต่แน่นอนว่าผมไม่อาจมั่นใจได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ดวงตาซึ่งสงสัยของเธออยากรู้จริงๆ หรือเปล่า แม้กระทั่งในจินตนาการของผม ผมก็ยังไม่สามารถไต่ยินความคิดของเธอเลย ดวงตาของเบลล่า สวอน ยังคงตั้งคำถาม และผมก็ยังไม่อาจเห็นภาพหมู่ดาวบนฟ้าโดยไม่มีอะไรขัดขวาง ผมถอนใจเฮือกอย่างขมแพ้แล้วก็ลุกขึ้นยืน ถ้าผมวิ่ง ผมจะกลับไปถึงรถของคาร์โลล์ได้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง

ความรีบร้อนอยากเจอหน้าครอบครัว...และความอยากจะเป็นเอ็ดเวิร์ดคนที่กล้าเผชิญหน้ากับทุกอย่างตรง ๆ...ทำให้ผมวิ่งอย่างรวดเร็วข้ามทุ่งหิมะที่สว่างด้วยแสงดาวโดยไม่ทิ้งรอยเท้าไว้ข้างหลังเลย

“มันจะต้องเรียบริ่อยดี” อลิซกระซิบเบาๆ สายตาเธอดูเลื่อนลอย แจสเปอร์วางมือไว้ใต้คอกเธออย่างแผ่วเบาเพื่อนำทางเธอไปข้างหน้าขณะที่เรา

เดินจับกลุ่มกันแน่นเข้าไปในโรงอาหารเก่าโทรม โรซาลีกับเอ็มเม็ตต์เดินนำหน้า เอ็มเม็ตต์ดูเหมือนเป็นบอดีการ์ดที่เง่าท่ามกลางแดนศัตรู โรสดูระแวงระวังด้วยเช่นกัน แต่ดูโกรธเคืองมากกว่าปกป้อง

“แน่นอน” ผมพิมพ์พ้ำ พฤติกรรมของพวกเขาดูเหลวไหล ถ้าผมไม่มั่นใจว่าผมสามารถรับมือกับเรื่องนี้ได้ ผมคงจะอยู่บ้านไปแล้วละ

เมื่อคืนนี้มีหิมะตก เอ็มเม็ตต์กับแจสเปอร์อดไม่ได้ที่จะฉวยโอกาสจากการที่ผมใจลอยระดมปาก้อนหิมะใส่ผม พอทั้งคู่เบือนหน้ากับการที่ผมไม่ตอบสนอง พวกเขา ก็หันไปปาก้อนหิมะใส่กันเอง การเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันจากยามเช้าที่ปกติและถึงขั้นสนุกสนานด้วยซ้ำของเรา มาเป็นยามเช้าที่เต็มไปด้วยความระแวงระวังจนเกินเหตุแบบนี้ คงจะดูน่าขำถ้าไม่ใช่เพราะมันน่าโมโหมากเหลือเกิน

“เธอยังไม่มา แต่เวลาที่เธอเดินเข้ามา...เธอจะไม่อยู่ได้ลมถ้าเราหนึ่งที่ประจำของเรา”

“เราจะต้องหนึ่งที่ประจำของเรา *แน่นอน* หยุคทีเถอะ อลิซ เธอกำลังทำให้ฉันประสาทกินนะ ฉันไม่เป็นอะไรเลยจริงๆ”

อลิซกะพริบตาครั้งหนึ่งขณะที่แจสเปอร์ช่วยเธอนั่งลงบนเก้าอี้ในที่สุดสายตาเธอก็โฟกัสที่หน้าผม

“อืม” เธอพิมพ์พ้ำเสียงประหลาดใจ “ฉันคิดว่านายพูดถูก”

“ฉันพูดถูกอยู่แล้ว” ผมพิมพ์พ้ำตอบ

ผมเกลียดการตกเป็นเป้าความห่วงใยของพวกเขา มันทำให้ผมรู้สึกเห็นใจแจสเปอร์ขึ้นมาทันทีเมื่อนึกถึงการที่เราคอยปกป้องเขาอยู่ตลอดเวลา เขาสบตามผมแวบหนึ่งแล้วฉีกยิ้มกว้าง

น่ารำคาญใช่ไหม

ผมถลิ่งตาตอบ

เพิ่งจะเมื่อสัปดาห์ก่อนเองใช่ไหมที่ห้องยาว ๆ ซอมซ่อห้องนี้ดูน่าเบื่อสุดๆ สำหรับผม ผมเคยรู้สึกเหมือนคนว่างนอน หรือเหมือนคนที่อยู่ในอาการโคม่าเมื่อมาอยู่ในห้องนี้

แต่วันนี้ประสาทของผมตึงเครียดเหมือนสายเปียโนที่ตึงเปรี๊ยะและ

พร้อมจะบรรเลงเสียงเพลงถ้ามีใครแตะแค่เบาๆ ประสาทสัมผัสของผมตื่นตัวขั้นสุด ผมสำรวจทุกเสียง ทุกภาพ ทุกความเคลื่อนไหวของอากาศที่สัมผัสผิวผม และทุกความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิด แต่มีประสาทสัมผัสอย่างหนึ่งที่ผมยังเก็บกดเอาไว้และไม่ยอมใช้ แน่ใจว่ามันคือการดมกลิ่น ผมไม่ยอมหายใจ

ผมคาดหวังว่าจะได้ยินเรื่องเกี่ยวกับพวกคัลเลนมากกว่านี้ในความคิดต่างๆ ที่ผมสำรวจ ตลอดทั้งวันผมเผ้ารอและค้นหาว่าเพื่อนใหม่คนไหนที่เปล่งเสียง สวอน อาจจะทำขมเปิดเผยความลับให้ฟัง ผมพยายามดูว่าข่าวซุบซิบนินทาเรื่องใหม่จะไปทิศทางไหน แต่มันไม่มีอะไรเลย ไม่มีใครสนใจมองแวมไทร์ห้าคนในโรงอาหารเช่นเดียวกับช่วงเวลาก่อนที่สาวน้อยคนนั้นจะมาเรียนที่นี่ มนุษย์หลายคนยังคิดถึงเธอ ยังคิดแบบเดียวกับที่คิดเมื่อสัปดาห์ก่อน แต่แทนที่จะรู้สึกว่าการนี้น่าเบื่อจนไม่อาจบรรยาย เวลานี้ผมกลับรู้สึกที่

เธอไม่ได้พูดอะไรถึงผมให้ใครฟังเลยอย่างนั้นหรือ

ไม่มีทางที่เธอจะไม่เห็นสายตาฆาตกรของผม ผมเห็นปฏิกิริยาตอบสนองของเธอที่มีต่อสายตาคมแล้ว แน่ใจว่าผมได้ทำร้ายจิตใจเธอ ผมก็เลยเชื่อว่าเธอจะต้องเล่าเรื่องนี้ให้ใครบางคนฟัง เผลอๆ อาจจะเสริมแต่งเรื่องราวลึกลับเพื่อให้มันดีขึ้น และอาจจะพูดอะไรอีกสักสองสามคำให้ผมดูน่ากลัวมากขึ้น

แล้วเธอก็ต้องได้ยินเรื่องที่ผมพยายามจะลาออกจากชั่วโมงชีวิตวิทยาที่เราเรียนด้วยกัน เธอต้องสงสัยหลังจากเห็นสีหน้าผมว่าเธอเป็นต้นเหตุหรือเปล่า ถ้าเป็นผู้หญิงปกติธรรมดาทั่วไป เธอจะต้องถามไปทั่วเพื่อเปรียบเทียบประสบการณ์ของเธอกับประสบการณ์ของคนอื่น เพื่อมองหาคำความเห็นที่เหมือนกันซึ่งจะใช้อธิบายถึงพฤติกรรมของผม เธอจะได้ไม่รู้สึกว่าตัวเองแปลกแยก มนุษย์มักจะพยายามแสวงหาคำความรู้สึกว่าตัวเองเป็นปกติ กลมกลืนเข้ากับทุกคนรอบตัวได้ เหมือนฝูงแกะที่ไม่มีจุดเด่นอะไรเป็นพิเศษ และความต้องการนี้จะรุนแรงเป็นพิเศษมากในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่ขาดความมั่นใจในตัวเอง สาวน้อยคนนี้ไม่ใช่ข้อยกเว้น

ของกฎเกณฑ์นี้

แต่ไม่มีใครเลยสักคนสนใจมองเราที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะประจำของเรา เบลล่าต้องเป็นคนขี้อายอย่างมากถ้าเธอไม่เล่าให้ใครฟังเลย บางทีเธออาจจะพูดกับพ่อของเธอ มันอาจจะเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นที่สุด...แต่ มันก็ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะเธอใช้เวลาอยู่กับพ่อน้อยมากตลอดชีวิตของเธอ เบลล่าต้องสนิทกับแม่มากกว่า แต่ถึงกระนั้นผมก็คงต้องหาทางเดินผ่านสารวัตรสอบสวนให้ได้ในเร็ว ๆ นี้ เพื่อฟังดูว่าเขาคิดอย่างไร

“มีอะไรใหม่ไหม” แจสเปอร์ถาม

ผมตั้งสมาธิแล้วยอมให้ความคิดของทุกคนบุกแทรกเข้ามาในสมองของผมอีกครั้ง ไม่มีอะไรที่โดดเด่นออกมาเลย ไม่มีใครคิดถึงเรา ถึงแม้ว่าผมจะวิตกกังวลมากเมื่อก่อนหน้านี้ แต่มันก็ดูเหมือนว่าไม่มีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับความสามารถพิเศษของผม ยกเว้นจากสาวน้อยผู้เจียบเจียบคนนั้น ผมเล่าความกังวลนี้ให้คาร์โลล์ฟังตอนที่ผมกลับมา เขาเคยได้ยินแต่ว่าความสามารถพิเศษเหล่านี้จะเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ จากการฝึกฝน มันไม่เคยเสื่อมลงเลย

แจสเปอร์รออย่างหงุดหงิด

“ไม่มีอะไรเลย เธอ...คงไม่ได้พูดอะไรเลย”

พวกเขาทุกคนเลิกคิ้วให้กับคำพูดนี้

“บางทีนายอาจจะไม่ได้น่ากลัวมากเท่าที่นายคิด” เอ็มเม็ตต์พูดแล้วหัวเราะลงลูกคอเบาๆ “พนันได้ว่าฉันสามารถทำให้เธอกลัวได้ดีกว่านี้”

ผมกอดตาใส่เขา

“อยากรู้จังว่าเพราะอะไร...” เอ็มเม็ตต์ถามอีกครั้งเกี่ยวกับเรื่องที่ผมเล่าถึงความเจียบที่แปลกมากของสาวน้อยคนนั้น

“เราเคยคุยเรื่องนี้กันแล้ว ฉันไม่รู้”

“เธอกำลังเดินเข้ามาแล้ว” อลิซพิมพ์่าบอก ผมตัวแข็งทื่อ “พยายามทำตัวให้ดูเป็นมนุษย์หน่อย”

“มนุษย์ยั้งหรือ” เอ็มเม็ตต์ถาม

เขาชูกำปั้นขาขึ้น แล้วบิดนิ้วเพื่อเผยให้เห็นก้อนหิมะที่เขาเก็บไว้

ในฝ่ามือ มันไม่ละลาย เขาบีบมันให้เป็นก้อนน้ำแข็งกลางมวงแจสเปอร์ แต่ผมเห็นทิศทางของความคิดของเขา อลิซก็เห็นเช่นกัน เมื่อเขายกก้อนน้ำแข็งใส่เธออย่างบวบบับ อลิซก็บีตมันทิ้งด้วยการสะบัดมือเบาๆ ก้อนน้ำแข็งแฉลบไปตามความยาวของห้องอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่สายตามนุษย์จะมองเห็น มันแตกกระจายเมื่อชนกำแพงอิฐ และอิฐก็แตกร้าวด้วย

ทุกคนที่นั่งอยู่มุ่มนั้นของห้องพากันหันไปมองกองน้ำแข็งบนพื้น แล้วก็หันไปมองหาคนร้าย แต่พวกเขามองหาไม่เกินสองสามโต๊ะ ไม่มีใครมองเราเลย

“มนุษย์มาก ๆ เอ็มเม็ตต์” โรซาลีพูดแตกตัน “ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ทำไมนายไม่เจาะทะลุกำแพงให้เป็นรูซะเลยล่ะ”

“มันจะดูน่าประทับใจมากกว่าถ้าเธอเป็นคนทำนะ คนสวย”

ผมพยายามสนใจพวกเขา และบั่นยืมบนหน้าราวกับว่าผมมีเอี่ยวในการต่อปากต่อคำของพวกเขาด้วย ผมไม่ยอมให้ตัวเองมองไปทางแถวที่ผมรู้ว่าเธอกำลังยืนอยู่ แต่นั่นคือทั้งหมดที่ผมได้ยิน

ผมได้ยินความหงุดหงิดของเจสสิก้าที่มีต่อสาวน้อยคนใหม่ผู้ที่คุณดูเหมือนว่ากำลังใจลอยขณะยืนหนึ่งในแถวที่กำลังเคลื่อนไหว ผมเห็นในความคิดของเจสสิก้าว่า แก้มของเบลล่า สวอน เป็นสีชมพูด้วยเลือดอีกครั้ง

ผมสูดลมหายใจเข้าสั้น ๆ สองสามครั้ง และพร้อมจะหยุดหายใจถ้ามีกลิ่นของเธอสัมผัสอากาศใกล้ ๆ ตัวผม

ไมค์ นิวตัน อยู่กับสองสาวนี้ด้วย ผมได้ยินเสียงของเขาทั้งเสียงคิดและเสียงพูดเมื่อเขาถามเจสสิก้าว่าสาวน้อยสวอนเป็นอะไรไป ความคิดของไมค์ก็เกี่ยวกับเบลล่าเป็นความคิดที่น่ารังเกียจมาก มันเป็นความฝันเฟื่องที่ผุดขึ้นมาแวบหนึ่งขณะที่เขามองเธอสะดุ้งและเงยหน้าขึ้นจากวงค์ราวกับเธอล้มไปแล้วว่ามีเขาอยู่ตรงหน้าด้วย

“ไม่มีอะไร” ผมได้ยินเบลล่าพูดด้วยเสียงใส ๆ แผ่วเบาของเธอ มันดังก้องเหมือนเสียงระฆังกลบเสียงพูดเจ็ยแจ้วในโรงอาหาร แต่ผมรู้ว่านั่นเป็นเพียงเพราะผมกำลังตั้งใจเงี่ยหูฟังเสียงเธอ

“วันนี้ฉันขอแค่น้ำอัดลมก็พอ” เบลล่าพูดต่อขณะขยับเดินให้ทันคิว
ผมอดตวัดสายตามองไปทางเธอไม่ได้ เธอกำลังหลบตามองพื้น
และเลือดค่อยๆเหือดหายไปจากใบหน้าเธอ ผมรีบเดินสายตาดูอย่างรวดเร็ว
ไปมองเอ็มเม็ตต์ที่หัวเราะขำรอยยิ้มที่ดูเจ็บปวดบนใบหน้าผม

นายดูเหมือนป่วยนะ น้องชาย

ผมปรับสีหน้าใหม่ให้ดูเหมือนง่าย ๆ สบาย ๆ

เจสสิก้าสงสัยออกมาดัง ๆ เกี่ยวกับความไม่เจริญอาหารของเบลล่า
“เธอไม่หิวหรือไง”

“อันที่จริงฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายนิด ๆ” เสียงเธอเบามาก แต่ยัง
ฟังชัดเจนน

ทำไมผมต้องเดือดร้อนด้วยกับความปกป้องห่วงใยที่จู้จี้ ๆ ก็พุ่งออกมา
จากความคิดของไมค์ นิวตัน มันสำคัญตรงไหนที่ความคิดของเขาเจอ
ความเป็นเจ้าข้าเจ้าของด้วย มันไม่ใช่ระงับการอะไรของผมถ้าไมค์ นิวตัน
รู้สึกร้อนใจเป็นห่วงเธอโดยไม่จำเป็น บางทีนี้อาจจะเป็นปฏิกิริยาตอบสนอง
ของทุกคนที่มีต่อเธอก็ได้ ผมเองก็ยังไม่อยากปกป้องเธอโดยสัญชาตญาณ
เหมือนกันไม่ใช่หรือ ก่อนหน้านี้ผมอยากฆ่าเธอ มัน...

แต่เธอไม่สบายจริงๆ หรือ

มันบอกยาก เพราะเธอดูประหลาดมากเหลือเกินด้วยผิวพรรณที่
ดูโปร่งใส...แล้วผมก็ตระหนักได้ว่าผมกำลังเป็นห่วงเธอเหมือนกับไอ้หนุ่ม
ปัญญาทึบคนนั้น ผมรีบบังคับตัวเองไม่ให้คิดถึงสุขภาพของเธอ

อย่างไรก็ดี ผมไม่ชอบสำรวจเธอผ่านความคิดของไมค์ ผมจึง
เปลี่ยนไปที่ความคิดของเจสสิก้าแทน ผมเฝ้ามองอย่างระมัดระวังขณะที่
พวกเขาทั้งสามคนเลือกโต๊ะหนึ่ง โซฟาที่พวกเขานั่งกับเพื่อนๆ ของเจสสิก้า
ที่โต๊ะตัวหนึ่งของโต๊ะชุดแรกในห้องนี้ เธอไม่ได้ดูอยู่ใต้ลมอย่างที่อลิซบอกไว้

อลิซใช้ศอกกระทุ้งผม *อีกเดี๋ยวเธอจะต้องมองมา ทำตัวให้เหมือน
มนุษย์หน่อย*

ผมขบฟันแน่นหลังรอยยิ้ม

“ใจเย็น ๆ เอ็ดเวิร์ด” เอ็มเม็ตต์พูด “พูดจริงๆ นะ ถ้านายฆ่ามนุษย์

คนหนึ่ง โลกก็ไม่ได้ถึงกาลอวสานสักหน่อย”

“นายคงต้องรู้ดี” ผมพึมพำ

เอ็มเม็ตต์หัวเราะ “นายต้องเรียนรู้ที่จะก้าวข้ามเรื่องต่างๆ ไปให้ได้เหมือนอย่างฉันไง ชั่ววินิรันดรเป็นเวลาที่ยาวนานมากหากมันแต่หมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกผิด”

ทันใดนั้นอลิซก็โยนน้ำแข็งกำเล็กกว่าที่เธอซ่อนไว้ในมือใส่หน้าของเอ็มเม็ตต์ที่ไม่ทันรู้ตัว

เอ็มเม็ตต์กะพริบตาด้วยความประหลาดใจ แล้วก็ฉีกยิ้มกว้างอย่างคาดหวัง

“เธอหาเรื่องเองนะ” เอ็มเม็ตต์พูดพลางโน้มตัวข้ามโต๊ะ แล้วสะบัดผมที่มีน้ำแข็งเกาะของเขาไปทางอลิซ หิมะที่ละลายในห้องที่อบอุ่นกระเด็นจากผมของเขาเป็นสายหนาๆ กิ่งน้ำกึ่งน้ำแข็ง

“อ๊ะ!” โรสร้องอุทานขณะที่เธอกับอลิซหดหัวหนีจากหิมะกึ่งน้ำกึ่งน้ำแข็งนั้น

อลิซหัวเราะ เราทุกคนร่วมวงหัวเราะด้วย ผมเห็นในหัวอลิซว่าเธอจงใจจัดฉากนี้ขึ้นมา และผมก็รู้ว่าสาวน้อยคนนั้น...ผมควรจะเลิกคิดถึงเธอแบบนี้เสียที ทำอย่างกับว่าเธอเป็นสาวน้อยเพียงคนเดียวในโลกนั้นแหละ...ผมรู้ว่า เบลล่าจะต้องมองพวกเราหัวเราะและเล่นกันดูมีความสุข ดูเป็นมนุษย์ และดูเป็นภาพในอุดมคติที่ไม่เป็นความจริงเหมือนกับภาพวาดของนอร์แมน ร็อดเวล²

อลิซยังหัวเราะไม่เลิกพลางยกถาดขึ้นบังเป็นโล่ สาวน้อยคนนั้น... เบลล่า...ต้องยังจ้องพวกเราอยู่

...จ้องพวกคัลเลนอีกแล้ว ใครบางคนคิด และมันสะอึกความสนใจของผม

ผมมองไปทางเสียงนั้นโดยอัตโนมัติ และจดจำเสียงนั้นได้ง่าย

² นอร์แมน ร็อดเวล เป็นนักวาดภาพชาวอเมริกันในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 ที่มีชื่อเสียงจากการวาดภาพชีวิตประจำวันต่างๆ ของชาวอเมริกัน

เมื่อสายตาผมพบเป้าหมายของมัน เพราะวันนี้ผมได้ยินเสียงนี้บ่อยมาก

แต่สายตาผมมองผ่านเจสสิก้าไปหยุดที่สายตาทิ้งลึงค์ของสาวน้อยคนนั้น

เธอรีบหลุบตาลงอย่างรวดเร็ว และแอบซ่อนอยู่หลังเรือนผมตกหนาอีกครั้ง

เธอกำลังคิดอะไร ความหงุดหงิดเริ่มรุนแรงมากขึ้นแทนที่จะลดน้อยลงเมื่อเวลาผ่านไป ผมพยายามใช้ความคิดของผมสำรวจความเงียบรอบกายเธอ แต่ผมทำอย่างลังเลเพราะผมไม่เคยทำแบบนี้มาก่อน ความสามารถพิเศษในการได้ยินของผมเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติโดยไม่ต้องร้องขอเสมอ ผมไม่เคยต้องใช้ความพยายามเลย แต่ตอนนี้ผมกำลังตั้งสมาธิและพยายามเจาะทะลุเกราะอะไรก็ตามที่ล้อมรอบตัวเธอ

แต่ไม่มีอะไรนอกจากความเงียบ

เธอมีอะไรดีนะ เจสสิก้าคิดด้วยความรู้สึกโกรธเหมือนที่ผมรู้สึก

“เอ็ดเวิร์ด คัลเลน กำลังมองเธอ” เจสสิก้ากระซิบข้างหูสาวน้อยสาวอน แล้วตามด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก *ไม่มีความอิจฉาในน้ำเสียงของเธอ ดูเหมือนเจสสิก้าจะเชี่ยวชาญมากในการแกล้งทำเป็นมิตร*

ผมรอฟังคำตอบของสาวน้อยคนนั้นอย่างหมกมุ่นมากเกินไป

“เขาไม่ได้ดูโกรธใช่ไหม” เธอกระซิบถาม

แปลว่าเธอเห็นปฏิกิริยาตอบสนองที่จุดต้นของผมเมื่อสัปดาห์ก่อน เธอต้องเห็นแน่นอน

คำถามนี้ทำให้เจสสิก้างุนงง ผมเห็นหน้าผมในความคิดของเจสสิก้า ขณะที่เธอสำรวจดูสีหน้าผม แต่ผมไม่ยอมสบตาเธอ ผมยังจดจ่อสมาธิอยู่กับสาวน้อยคนนั้น และพยายามจะฟังเพื่อให้ *ได้ยินอะไรบางอย่าง* แต่ไม่ว่าจะตั้งสมาธิจดจ่อแค่ไหนก็ไม่ช่วยอะไรเลยสักนิด

“ไม่” เจสตอบ ผมรู้ว่าเจสสิก้าภาวนาให้เธอสามารถตอบว่าใช่ถึงแม้ว่าจะไม่มีหัวแววของความรู้สึกนี้ในเสียงของเธอเลยก็ตาม การจ้องมองของผมทำให้เธอคับแค้นใจ “เขาคงจะโกรธอย่างนั้นหรือ”

“ฉันคิดว่าเขาไม่ชอบฉัน” สาวน้อยคนนั้นกระซิบตอบ แล้วซบ

ศีรษะลงบนแขนข้างหนึ่งราวกับจู่ๆ เธอก็อ่อนเพลียขึ้นมาอย่างกะทันหัน ผมพยายามทำความเข้าใจกับความเคลื่อนไหวนี้ แต่ผมทำได้แค่เดา บางทีเธออาจจะอ่อนเพลียจริงๆ ก็ได้

“พวกคัลเลนไม่ชอบใครทั้งนั้นแหละ” เจสียืนยัน “พวกคัลเลนไม่สนใจมองใครมากพอที่จะรู้สึกชอบพวกเขาหรอก” พวกเขาไม่เคยมองความคิดของเธอบ่งชี้ “แต่เขายังจ้องเธออยู่นะ”

“เลิกมองเขาลี” สาวน้อยคนนั้นพูดเสียงร่อนใจกลางเงยหน้าขึ้นจากแขนเพื่อให้แน่ใจว่าเจสลิก้าเชื่อฟังคำสั่งของเธอ

เจสลิก้าหัวเราะคิก แต่ก็ทำตามที่เธอขอ

สาวน้อยคนนั้นไม่เบนสายตาไปจากโต๊ะของเธอเลยตลอดเวลาที่เหลือของชั่วโมงนั้น ผมคิดว่ามันเป็นการตั้งใจทำ แต่แน่นอนว่าผมไม่อาจมั่นใจได้ มันดูราวกับว่าเธออยากมองผม เพราะตัวเธอจะขยับมาทางผมนิดๆ คางเธอจะเริ่มหัน แล้วเธอก็จะรีบควบคุมตัวเอง และสุดท้ายใจเข้าเต็มปอดก่อนจะจ้องใครก็ตามที่กำลังพูดเขม็ง

ส่วนใหญ่แล้วผมไม่สนใจความคิดอื่น ๆ รอบตัวสาวน้อยคนนั้น เพราะมันไม่เกี่ยวกับเธออยู่ชั่วครู่หนึ่ง ไมค์ นิวตัน กำลังวางแผนจะเล่นปาล์มนิวบอลในลานจอดรถหลังเลิกเรียน ดูเหมือนว่าเขาไม่รู้ว่าหิมะได้เปลี่ยนเป็นฝนแล้ว เกล็ดหิมะนิ่มๆ ที่ตกกระหน่ำหลังคาได้กลายเป็นหยาดฝนตกเปาะเปาะแล้ว เขาไม่ได้ยินเสียงการเปลี่ยนแปลงเลยจริงๆ หรือ มันดูเหมือนดังมากสำหรับผม

พอหมดเวลาพักเที่ยง ผมยังนั่งอยู่ที่เดิม มนุษย์ทยอยกันเดินออกไป ผมพบว่าผมกำลังพยายามแยกแยะเสียงฝีเท้าของเธอออกจากเสียงฝีเท้าของพวกที่เหลือ ราวกับว่าเสียงฝีเท้าเธอจะมีอะไรบางอย่างที่สำคัญหรือผิดปกติ ซ่างจิ้งเง่าอะไรอย่างนี้

ครอบครัวผมไม่ขยับเขยื้อนเช่นกัน พวกเขาบอกว่าผมจะทำอย่างไร

ผมจะไปเข้าห้องเรียนและนั่งข้างสาวน้อยคนนั้น ที่ซึ่งผมสามารถไต่กลิ่นที่มีฤทธิ์แรงของเลือดเธอ และรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นของชีพจรเธอ ในอากาศบนผิวกายผมหรือเปล่า ผมเข้มแข็งพอสำหรับเรื่องนี้ไหม หรือว่า

ผมเจอมากพอแล้วสำหรับหนึ่งวัน

ในฐานะครอบครัว เราได้คุยถึงเวลานี้กันแล้วจากทุกแง่ทุกมุมที่เป็นไปได้ คาร์โลสไม่เห็นด้วยกับการเสี่ยง แต่เขาจะไม่ยึดยึดความตั้งใจของเขาให้ผม แจสเปอร์ไม่เห็นด้วยพอกๆกัน แต่เป็นเพราะความกลัวว่าจะเป็นการเปิดเผยตัว ไม่ใช่เพราะความเป็นห่วงในมนุษยชาติ โรซาลีแควีตักกังวลว่ามันจะมีผลกระทบอย่างไรต่อชีวิตของเธอ อลิซมองเห็นอนาคตที่คลุมเครือและสับสนมากมายจนความสามารถพิเศษในการมองเห็นของเธอไม่อาจช่วยอะไรได้ เอสเมคิดว่าผมจะทำการสิ่งที่ถูกต้อง และเอ็มเม็ตต์แค่อยากเปรียบเทียบเรื่องราวประสบการณ์ของเขาที่มีต่อกลิ่นซึ่งเข้ายวนใจเป็นพิเศษ เอ็มเม็ตต์จุดแจสเปอร์เข้าไปในการรำลึกถึงอดีตของเขาด้วย แต่ประวัติของแจสเปอร์เรื่องความสามารถในการควบคุมตัวเองมีน้อยมากและไม่สม่ำเสมอจนเขาไม่อาจมั่นใจได้ว่าเขาเคยมีการต่อสู้แบบเดียวกันนี้หรือเปล่า ส่วนเอ็มเม็ตต์จำเหตุการณ์แบบนี้ได้สองเรื่อง ความทรงจำของเขาถึงสองเรื่องนี้ไม่ได้เป็นกำลังใจอะไรได้เลย แต่ตอนนั้นเขายังเด็กกว่านี้ และไม่เชี่ยวชาญในการควบคุมตัวเองเท่าตอนนี้ แน่หนอนว่าผมเข้มแข็งกว่านั้น

“ฉัน...คิดว่ามันโอเคนะ” อลิซพูดเสียงลึกลับ “นายตั้งใจไว้แล้วฉัน คิดว่านายจะเอาตัวรอดในชั่วโมงนั้นได้”

แต่โอลิซรู้ว่าความตั้งใจสามารถเปลี่ยนแปลงได้เร็วขนาดไหน

“จะกดดันทำไม เอ็ดเวิร์ด” แจสเปอร์ถาม ถึงแม้ว่าเขาจะไม่อยากรู้สึกเยาะหยันที่ตอนนี้ผมกลายเป็นคนอ่อนแอ แต่ผมก็ยังได้ยืนยันว่าเขา รู้สึกเยาะหยัน...นิดๆ “กลับบ้านเถอะ ค่อยเป็นค่อยไป”

“แล้วมันเป็นเรื่องใหญ่โตอะไรหนักหนา” เอ็มเม็ตต์คัดค้าน “ไม่ว่าเขาจะฆ่าหรือไม่ฆ่าเธอก็ตาม เขาก็น่าจะทำให้มันจบๆไป”

“ฉันยังไม่อยากย้ายเมือง” โรซาลีอุทธรณ์ “ฉันไม่อยากจะเริ่มต้นใหม่เราเกือบจะจบมัธยมแล้วนะ เอ็มเม็ตต์ ในที่สุดเราก็จะเรียนจบซะที”

ผมเองก็ลังเลกับการตัดสินใจนี้เหมือนกัน ผมอยาก...อยากมากๆ...อยากเผชิญหน้ากับเรื่องนี้ตรงๆ ไม่ใช่วิ่งหนีอีก แต่ผมก็ไม่อยากกดดัน

ตัวเองมากเกินไปด้วยเหมือนกัน เมื่อสัปดาห์ก่อนมันเป็นความผิดพลาดสำหรับแจสเปอร์ที่ไม่ได้ออกกล้าเหยื่อเป็นเวลานาน เรื่องนี้จะเป็นความผิดพลาดที่ไร้ประโยชน์แบบเดียวกันหรือเปล่า

ผมไม่อยากทำให้ครอบครัวผมต้องย้ายถิ่นที่อยู่ พวกเขาต้องไม่มีใครขอบคุณผมในเรื่องนี้แน่ๆ

แต่ผมอยากเข้าห้องเรียนวิชาชีววิทยาของผม ผมรู้ว่าผมอยากเห็นหน้าเธออีกครั้ง

ความอยากรู้อยากเห็นคือตัวตัดสินใจให้ผม ผมโกรธตัวเองที่รู้สึกแบบนี้ ผมให้สัญญากับตัวเองแล้วไม่ใช่หรือว่าผมจะไม่ยอมให้ความคิดที่เงิบงัดของสาวน้อยคนนั้นทำให้ผมสนใจเธอมากเกินไป แต่ถึงกระนั้นผมก็กำลังสนใจเธอมากเกินไปจริงๆ

ผมอยากรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไร เธอปิดกั้นความคิด แต่สายตาเธอเปิดเผยมาก บางทีผมอาจจะอ่านสายตาเธอแทน

“ไม่ โรส ฉันคิดว่ามันจะต้องโอเคจริงๆ” อลิซพูด “มัน... เริ่มชัดเจนมากขึ้น ฉันมั่นใจเกินไปสามเปอร์เซ็นต์ว่าจะไม่มีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นถ้าเขาเข้าเรียน” เธอมองหน้าผมด้วยสายตาเป็นคำถาม อลิซกำลังสงสัยว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปในความคิดของผมที่ทำให้เธอมองเห็นอนาคตได้ชัดเจนมากขึ้น

ความอยากรู้อยากเห็นมันมากพอจะทำให้เบลล่า สวอน ยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้หรือเปล่า

เอ็มเม็ตต์พูดถูก ทำไมไม่ทำเรื่องนี้ให้จบๆ ไปล่ะ ไม่ว่าจะฆ่าหรือไม่ฆ่า ผมจะขอเผชิญหน้ากับแรงยั่วยุนี้ตรงๆ

“ไปเข้าห้องเรียนกัน” ผมสั่งและดันตัวเองออกจากโต๊ะ ผมหันหลังก้าวยาวๆ ไปจากพวกเขาโดยไม่หันกลับมามองอีกเลย ผมได้ยินความวิตกกังวลของอลิซ การตำหนิตีเตียนของแจสเปอร์ ความเห็นชอบด้วยของเอ็มเม็ตต์ และความโกรธของโรซาลี ทั้งหมดนี้กำลังไล่ตามหลังผมมา

ผมสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดเป็นครั้งสุดท้ายตรงประตูห้องเรียน แล้วก็กั้นมันไว้ในปอดขณะเดินเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ที่อบอุ่นนี้

ผมไม่ได้มาสาย คุณเบนเนอร์ยังเตรียมการสำหรับการทดลองของวันนี้อยู่ สาวน้อยคนนั้นนั่งที่โต๊ะของผม...โต๊ะของเรา เธอก้มหน้ามองแฟ้มที่เธอกำลังวาดอะไรๆก็ยก ผมดูภาพสเก็ตช์ของเธอขณะเดินเข้าไปใกล้ ผมสนใจแม้กระทั่งความคิดสร้างสรรค์เล็กๆน้อยๆจากสมองของเธอ แต่มันไม่มีความหมายอะไร แค่รูปท่วงภายในท่วงหลายท่วงที่วาดแบบส่งเดช บางทีเธออาจจะไม่ได้มีสมาธิกับแบบที่วาด แต่กำลังคิดถึงเรื่องอื่นหรือเปล่า

ผมลากเก้าอี้ของผมถอยหลังอย่างแรงโดยไม่จำเป็น และปล่อยให้มันครูดพื้นเสื่อน้ำมันเสียงดัง มนุษย์จะรู้สึกสบายใจมากขึ้นเมื่อมีเสียงบอกว่ามีใครบางคนกำลังมา

ผมรู้ว่าเธอได้ยินเสียง เธอไม่เงยหน้าขึ้นมอง แต่มือเธาวาดรูปท่วงพลาด และทำให้งงท่วงไม่เท่ากัน

ทำไมเธอไม่เงยหน้าขึ้น เธออาจจะกลัว เทียบวันนี้ผมต้องฝากความรู้สึกประทับใจที่แตกต่างออกไปให้เธอ ผมต้องทำให้เธอคิดว่าเมื่อก่อนหน้านี้เธอคิดเพื่อตัวเอง

“สวัสดี” ผมพูดด้วยเสียงแผ่วเบาที่ผมใช้เวลาที่อยากทำให้มนุษย์รู้สึกสบายใจมากขึ้น ผมบั้นยิ้มสุภาพบนริมฝีปากแบบไม่ให้เห็นฟัน

เธอเงยหน้าขึ้นมอง ดวงตาโตลึ้นน้ำตาคลอตุ้่นตระหนกและเต็มไปด้วยคำถามเงิบๆ มันเป็นสีหน้าเดียวกับที่เคยเป็นอุปสรรคขัดขวางการมองเห็นของผมตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา

ผมจึงเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลเข้มแปลกๆ คุณนั้น...สีของมันเหมือนสีนมช็อกโกแลต แต่ความใสของมันเทียบได้กับน้ำซาแก้วๆ มันมีทั้งความลึกและความโปร่งใส มีจุดเล็กๆ สีเขียวเหมือนหยกโมรากับจุดสีทองคาราเมลใกล้ๆ กับม่านตาของเธอ...แล้วผมก็ตระหนักได้ว่าความเกลียดชังที่ผมคิดว่าสาวน้อยคนนี้สมควรได้รับเพียงเพราะเธอมีตัวตนอยู่ในโลกนี้ก็พลันเหือดหายไป ตอนนั้นเมื่อผมไม่หายใจ และไม่ได้ชิมรสชาติกลิ่นของเธอ ผมก็พบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าคนที่เปราะบางมากขนาดนี้จะสมควรได้รับความเกลียดชัง

แก้มเธอเริ่มแดงก่ำ แต่เธอยังไม่พูดอะไร

ผมยังสบตาเธอโดยจดจ่ออยู่กับความลึกที่เต็มไปด้วยคำถามของดวงตาคู่นั้น และพยายามมองข้ามสีผิวที่น่ากินของเธอ ผมมีลมหายใจพอให้พูดได้อีกสักพักโดยไม่ต้องสูดลมหายใจเข้า

“ผมชื่อเอ็ดเวิร์ด คัลเลน” ผมพูดถึงแม้ว่าเธอจะรู้ดีอยู่แล้ว มันเป็นวิธีการเริ่มต้นที่สุภาพ “ผมไม่มีโอกาสแนะนำตัวเองเมื่ออาทิตย์ก่อน คุณต้องเป็นเบลล่า สวอน”

เธอทำหน้างุนงง และมีรอยย่นน้อย ๆ ระหว่างหัวตาเธออีกครั้ง เบลล่าใช้เวลามากกว่าที่ควรจะใช้ราวครึ่งวินาทีก่อนตอบว่า

“คุณรู้ชื่อฉันได้อย่างไรคะ” เธอถามเสียงสั้นเล็กน้อย

ผมคงต้องทำให้เธอหวาดกลัวจริง ๆ เรื่องนี้ทำให้ผมรู้สึกละเอียดใจ ผมหัวเราะเสียงอ่อนโยน มันเป็นเสียงที่ผมรู้ดีว่าจะทำให้มนุษย์รู้สึกสบายใจขึ้น

“ผมคิดว่าทุกคนรู้จักชื่อคุณกันทั้งนั้นแหละ” แน่แน่นอนว่าเธอต้องรู้ว่าเธอกลายเป็นศูนย์รวมความสนใจในสถานที่ที่น่าเบื่อหน่ายแห่งนี้ “คนทั้งเมืองเฝ้ารอการมาของคุณ”

เบลล่าขมวดคิ้วราวกับข้อมูลนี้ไม่ใช่เรื่องน่ายินดี การตกเป็นเป้าสนใจย่อมไม่ใช่เรื่องดีสำหรับคนช้อยอย่างเธอ มนุษย์ส่วนใหญ่จะรู้สึกตรงกันข้าม ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้อยากโดดเด่นออกมาจากฝูงแต่ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็โหยหาอยากดูเด่นในเอกลักษณ์ของตน

“ไม่” เธอตอบ “ฉันหมายความว่าทำไมคุณถึงเรียกฉันว่าเบลล่า”

“คุณชอบให้เรียกอิซาเบลลามากกว่าไหม” ผมถามด้วยความรู้สึกงุนงง ผมไม่เข้าใจว่าคำถามนี้จะนำไปทางไหน เธอประกาศชัดเจนตั้งแต่วันแรกแล้วว่าเธอชอบให้เรียกชื่อเธอแบบไหน มนุษย์ทุกคนเป็นอะไรที่เข้าใจยากแบบนั้นอย่างนั้นหรือเมื่อปราศจากบริบททางความคิดเป็นเครื่องนำทาง ผมต้องพึ่งประสาทสัมผัสพิเศษของผมมากแค่ไหน ผมจะหุหนวกตาบอดโดยสิ้นเชิงถ้าปราศจากมันหรือเปล่า

“ไม่ ฉันชอบให้เรียกเบลล่า” เธอตอบพลางเอียงศีรษะไปข้างหนึ่ง

เล็กน้อย สีหน้าของเธอดูลังเลระหว่างความเขินอายกับความงุนงง... ถ้าผมอ่านไม่ผิด “แต่ฉันคิดว่าชาร์ลี... ฉันหมายถึงพ่อฉัน... คงต้องเรียกฉันว่า อีซาเบลลาลับหลังฉัน เพราะดูเหมือนว่าทุกคนที่นี้จะรู้จักฉันในชื่อนั้น” ผิวเธอเป็นสีชมพูเข้มขึ้นอีกนิด

“อ้อ” ผมพูดแล้วรีบเดินสายตาไปจากหน้าเธอ

ผมเพิ่งตระหนักได้ว่าคำถามของเธอหมายความว่าอะไร ผมพลาดถ้าผมไม่ได้แอบฟังคนอื่น ๆ คู่กันในวันแรกนั้น ผมจะต้องเรียกเธอด้วยชื่อเต็ม เธอสังเกตเห็นความแตกต่างในเรื่องนี้

ผมรู้สึกอึดอัดขึ้นมาทันที เบลล่าจับผิดผมได้ไวมาก นับว่าเธอเป็นคนฉลาดทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่ควรต้องตื่นกลัวกับความใกล้ชิดของผม

แต่ผมมีปัญหาที่ใหญ่กว่าความสงสัยอะไรก็ตามเกี่ยวกับตัวผมที่เธออาจจะเก็บไว้ในหัวของเธอ

ผมไม่มีอากาศเหลือแล้ว ถ้าผมจะต้องพูดคุยกับเธอต่อ ผมต้องสูดอากาศหายใจ

มันยากที่จะหลีกเลี่ยงการพูดคุย เธอโชคร้ายที่นั่งโต๊ะนี้ เพราะมันทำให้เธอต้องเป็นคู่หูของผมในการทำการทดลอง วันนี้เราต้องทำงานด้วยกัน มันจะต้องดูเหมือนแปลก... และหยาบคายอย่างไม่อาจเข้าใจได้... ถ้าผมจะเดินใส่เธอรหว่างที่เราทำการทดลองด้วยกัน มันจะทำให้เธอสงสัยมากขึ้น และหวาดกลัวมากขึ้น

ผมเอนตัวออกห่างจากเธอให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้โดยไม่ต้องขยับเก้าอี้ ผมเอี้ยวหน้าไปหาทางเดิน แล้วลือกกล้ำมเนื้อของผมให้อยู่กับที่ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดโดยหายใจทางปากเท่านั้น

อ้อ...!

มันเจ็บแสบเหมือนกลืนถ่านร้อน ๆ แม้จะไม่ได้กลืนเธอ แต่ผมก็สามารถได้รับรสชาติของเธอบนลิ้นของผม ความโหยหามันรุนแรงพอ ๆ กับตอนที่ผมได้กลืนเธอครั้งแรกเมื่อสัปดาห์ก่อน

ผมขบฟันแน่นและพยายามควบคุมตัวเอง

“ลงมือเลย” คุณเบนเนอร์สั่ง

ผมต้องใช้ความสามารถในการควบคุมตัวเองทั้งหมดที่ผมได้มาจากการฝึกอย่างหนักในช่วงเจ็ดสิบสี่ปีที่ผ่านมาเพื่อหันกลับไปมองสาวน้อยที่ยังก้มหน้ามองโต๊ะแล้วยิ้ม

“เลดีเฟิร์สต์นะ คู่หู” ผมเสนอ

เธอเงยหน้าขึ้นมองสีหน้าผม แล้วสีหน้าเธอก็งุนงง มีอะไรผิดปกติอย่างนั้นหรือ ผมเห็นภาพสะท้อนของตัวเองในดวงตาเธอ มันเป็นใบหน้าที่คุณเป็นมิตรแบบมนุษย์ปกติของผม มันดูเพอร์เฟกต์ดีนี่นา เธอหวาดกลัวอีกแล้วนั้นหรือ เบล่าไม่พูดอะไร

“หรือจะให้ผมเริ่มก่อนก็ได้ถ้าคุณต้องการ” ผมพูดเบาๆ

“ไม่ค่ะ” เธอตอบ แล้วหน้าเธอก็เปลี่ยนจากสีขาวยเป็นสีแดงอีกครั้ง “ฉันเริ่มเอง”

ผมจ้องอุปกรณ์บนโต๊ะซึ่งมีกล้องจุลทรรศน์เก่าโทรมกับสไลด์หนึ่งกล่อง มันดีกว่ามองเลือดฉีดชานที่เตี้ยวมีเตี้ยวหายใต้ผิวใสๆของเธอ ผมสูดลมหายใจเข้าอีกครั้งโดยสูดตลอดไรรุ่น แล้วก็สะดุ้งกับรสชาติที่แผดเผาในคอของผม

“โพรเฟส³” เธอพูดหลังจากสำรวจอย่างรวดเร็ว แล้วเตรียมจะดึงสไลด์ออกทุกๆที่เธอแทบจะไม่ได้ดูมันเลย

“รังเกียจไหมถ้าผมจะขอดูบ้าง” สัญชาติญาณทำให้ผมเอื้อมมือไปจับมือเธอไว้ไม่ให้ดึงสไลด์ออกราวกับว่าผมเป็นหนึ่งในมนุษย์อย่างพวกเธอจั้นแหละ แวบหนึ่งที่ความร้อนของผิวเธอแผดเผาเข้าไปในผิวของผม มันเหมือนถูกกระตุกด้วยไฟฟ้า ความร้อนพุ่งวาบจากนิ้วมือขึ้นไปตามแขนของผม เธอกระซอกมือออกจากใต้มือผมทันที

“ขอโทษ” ผมพึมพำ ผมจำเป็นต้องมองไปที่ไหนสักแห่ง ก็เลยจับกล้องจุลทรรศน์แล้วมองลงไปในห้องมองภาพ เธอพูดถูก

³โพรเฟส คือ ระยะเวลาหนึ่งของการแบ่งเซลล์ถัดจากอินเตอร์เฟส เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญภายในนิวเคลียส

“โปรเฟส” ผมเห็นด้วย

ผมยังห่วงวุ่นวายใจมากเกินไปจนกว่าจะมองเห็นเธอ จึงสูดลมหายใจเข้าผ่านไรฟนให้เบาที่สุดเท่าที่จะเบาได้ และพยายามมองข้ามความกระหายที่แผดเผาตั้งไฟด้วยการตั้งสมาธิอยู่กับงานง่าย ๆ ที่ได้รับมอบหมายให้ทำ ผมเขียนคำตอบบนบรรทัดที่กำหนดในกระดาษข้อสอบ แล้วเปลี่ยนสไลด์แผ่นแรกเป็นแผ่นต่อไป

ตอนนี้เธอกำลังคิดอะไรอยู่ เธอรู้สึกอย่างไรเมื่อผมแตะมือเธอ ผิวผมคงต้องเย็นเฉียบ... น่าขยะแขยง มิน่าล่ะ เธอถึงได้เสียบเหลือเกิน

ผมมองดูสไลด์

“แอนาเฟส⁴” ผมพูดกับตัวเองขณะเขียนคำตอบบนบรรทัดที่สอง

“ขอฉันดูหน่อยได้ไหม” เธอถาม

ผมเงยหน้าขึ้น และรู้สึกประหลาดใจที่เห็นเบลล่ากำลังรอกอย่างคาดหวัง เธอยื่นมือมาทางกล้องจุลทรรศน์เล็กน้อย สีหน้าเธอไม่ได้ดูหวาดกลัว เธอคิดจริงๆ หรือว่าผมตอบผิด

ผมอดยิ้มไม่ได้กับสีหน้าเปี่ยมหวังของเบลล่าขณะเลื่อนกล้องจุลทรรศน์ไปทางเธอ

เธอมองลงไปในห้องมองภาพด้วยความกระตือรือร้นที่เหือดหายไปอย่างรวดเร็ว แล้วมูมปากเธอก็ไถ่ลง

“สไลด์แผ่นที่สามไหม” เบลล่าถามโดยไม่เงยหน้าขึ้นจากกล้องจุลทรรศน์ เพียงแค่นำมือมา ผมหย่อนสไลด์แผ่นต่อไปลงบนฝ่ามือของเบลล่า ที่ยวนี้ผมหวังให้ผิวผมอยู่ห่างจากผิวของเธอ การนั่งข้างเธอเปรียบเสมือนนั่งอยู่ข้างโคมไฟร์อื่น ๆ ผมรู้สึกว่าตัวเองอุ่นขึ้นเล็กน้อย และมีอุณหภูมิสูงขึ้น

เบลล่าดูสไลด์แค่ไม่นาน “อินเตอร์เฟส”⁵ เธอพูดเสียงราบเรียบและดูพยายามมากไปนิดที่พูดแบบนี้ แล้วเธอก็ดันกล้องจุลทรรศน์มา

⁴แอนาเฟส คือ ระยะเวลาหนึ่งของการแบ่งเซลล์ถัดจากเมตาเฟส

⁵อินเตอร์เฟส คือ ระยะเวลาหนึ่งของการแบ่งเซลล์ถัดจากระยะเทโลเฟส เป็นระยะที่เซลล์อยู่ในสภาพพร้อมที่จะแบ่งเซลล์

ทางผม เธอไม่แต่จะต้องกระดาษข้อสอบ แต่รอให้ผมเขียนคำตอบเอง ผมดูสไลด์ เธอพูดถูกอีกครั้ง

เราทำงานจนเสร็จด้วยการพูดกันทีละคำ และไม่ยอมสบตากัน เราเป็นคู่เดียวที่ทำเสร็จ คนอื่นๆ ในชั้นมีปัญหาในการดูสไลด์มากกว่าเรา ไมค์ นิวตัน ดูเหมือนจะไม่สามารถรวบรวมสมาธิได้ เพราะเขามัวแต่พยายามดูผมกับเบลล่า

ฉันภาวนาให้หมอนี้กลับไปอยู่ที่ไหนก็ตามที่เขาเพิ่งไปมา ไมค์คิดพลางมองผมด้วยสายตามืดร้าย น่าสนใจแฮะ ผมไม่ยกรู้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้มีเจตนาร้ายต่อผม มันเป็นความก้าวหน้าที่ใหม่อีกเรื่องหนึ่งซึ่งใหม่พอๆ กับการที่เบลล่ามาที่นี่ มันน่าสนใจมากขึ้นไปอีกเมื่อผมพบกับความประหลาดใจว่าผมก็รู้สึกกับเขาแบบนี้เช่นกัน

ผมมองเบลล่าอีกครั้ง และรู้สึกงุนงงกับความสับสนอลหม่านที่เธอกำลังทำให้เกิดขึ้นกับชีวิตของผม ทั้งๆ ที่เธอก็ดูเหมือนผู้หญิงธรรมดาๆ ที่ไม่ได้ต่างอะไร

ใช่ว่าผมจะดูไม่ออกว่าไมค์กำลังคิดอะไร จริงๆ แล้วเบลล่าจัดว่าเป็นคนสวยสำหรับมนุษย์คนหนึ่ง สวยแบบแปลกๆ เบลล่าดูดีกว่าสวยหน้าตาของเธอดูตัวอย่างประหลาดแม้ว่าเครื่องหน้าไม่ค่อยได้สัดส่วนเท่าไรนัก คางแหลมไม่รับกับโหนกแก้มใหญ่ ผิวสีขาวยตัดกันแบบสุดโต่งกับผมสีเข้ม และยังคงดวงตาอีกळे มันใหญ่เกินไปสำหรับใบหน้าเธอ และเปี่ยมล้นไปด้วยความลับที่เสียบเสียบ...

ดวงตาที่จู่ๆ ก็จ้องสบตาผม

ผมจ้องตอบเธอ และพยายามเดาความลับให้ได้สักอย่าง

“คุณใส่คอนแท็กต์เลนส์หรือเปล่า” เธอถามขึ้นมาอย่างปุปบับ

เป็นคำถามที่แปลกอะไรอย่างนี้ “เปล่า” ผมเกือบยิ้มให้กับความคิดเรื่องการทำสายตา ของผม ให้มองชัดขึ้น

“อ้อ” เธอพึมพำ “ฉันคิดว่าตาคุณมันมีอะไรแปลกๆ”

ผมรู้สึกหนาวมากขึ้นอีกครั้งเมื่อตระหนักได้ว่าวันนี้ไม่ใช่ผมคนเดียวที่พยายามล้วงความลับ

ผมยกไหล่ที่แข็งแรงของผม แล้วมองตรงไปข้างหน้ายังที่ที่อาจารย์กำลังเดินตรวจไปรอบ ๆ

แน่นอนว่ามันมีอะไรบางอย่างแปลก ๆ เกี่ยวกับดวงตาของผมนับตั้งแต่ที่เธอจ้องตามผมครั้งล่าสุด เพื่อเป็นการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับภารกิจที่ยากลำบากและแรงยั่วชวนใจของวันนี้ ผมได้ใช้เวลาตลอดทั้งสัปดาห์ที่ออกไล่เหยื่อ และปรนเปรอความกระหายของตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จริง ๆ แล้วผมทำมากเกินไปด้วยซ้ำ ผมกินเลือดสัตว์จนอิมแบล้ แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรได้มากนักเมื่อต้องเผชิญหน้ากับรสชาติอันร้ายกาจที่ล่องลอยอยู่ในอากาศรอบ ๆ ตัวเบลล่า ตอนที่ผมถลึงตามองเธอครั้งล่าสุด ดวงตาผมเป็นสีดำด้วยความกระหาย แต่ตอนนี้ในตัวผมเต็มไปด้วยเลือด ดวงตาผมจึงเปลี่ยนเป็นสีทองอบอุ่นดูเหมือนสีอำพันอ่อน ๆ

ผมพลาดอีกแล้ว ถ้าผมเข้าใจว่าคำถามของเธอหมายความว่าอะไร ผมคงตอบเธอว่าใช่ ผมใส่คอนแทกต์เลนส์

ผมนั่งเคียงข้างพวกมนุษย์ที่โรงเรียนนี้มาได้สองปีแล้ว แต่เบลล่าเป็นคนแรกที่สำรวจผมอย่างใกล้ชิดพอจะสังเกตเห็นว่าสีตามผมเปลี่ยนไปถึงแม้ว่าคนอื่น ๆ จะชื่นชมในความงดงามของครอบครัวผม แต่พวกเขา มักจะรีบหลุบตาลงอย่างรวดเร็วเวลาที่พวกเรามองตอบ พวกเขาจะรีบหนีและปิดกั้นรายละเอียดเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของเราโดยสัญชาตญาณ เพื่อไม่ให้ตัวเองเข้าใจพวกเรา ความไม่รู้คือพรอันประเสริฐสำหรับความคิดของมนุษย์

ทำไมต้องเป็นสาวน้อย คนนี้ด้วยที่เห็นมากเกินไป

คุณเบนเนอร์เดินมาใกล้โต๊ะเรา ผมรีบสูดอากาศบริสุทธิ์ที่เขานำมาด้วยความยินดีก่อนที่มันจะผสมปนเปกับกลิ่นของเบลล่า

“เป็นไงบ้าง เอ็ดเวิร์ด” เขาถามพลางมองคำตอบของเรา “เธอไม่คิดว่าวิชาเบลลานั้นจะมีโอกาสได้ส่งกล้องจุลทรรศน์บ้างหรือไง”

“เบลล่า” ผมแก้โดยอัตโนมัติ “อันที่จริงเธอเป็นคนตอบสามในห้าข้อครับ”

ความคิดของคุณเบนเนอร์ระวางสงสัยขณะที่เขาหันไปมองสาวน้อยคนนั้น “เธอเคยทำการทดลองนี้มาก่อนหรือเปล่า”

ผมมองด้วยความสนใจขณะที่เบลล่ายิ้มและมีสีหน้าชื่นอายเล็กน้อย “ไม่เคยทำการทดลองกับรากหัวหอมค่ะ”

“กับเซลล์ตัวอ่อนของปลาไวท์ฟิชล่ะ” เขาถามต่อ

“เคยค่ะ”

คำตอบนี้ทำให้เขาประหลาดใจ การทดลองวันนี้เป็นอะไรบางอย่างที่เขาเอามาจากคอร์สของชั้นมัธยมปลาย เขาพยักหน้าอย่างครุ่นคิดให้เบลล่า “เธอเคยเรียนหลักสูตรเตรียมความพร้อมเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่ฟินิกซ์หรือเปล่า”

“เคยค่ะ”

แปลว่าเธอได้เรียนหลักสูตรกัวหน้า นับว่าฉลาดสำหรับมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งผมไม่ประหลาดใจเลย

“เฮลละ” คุณเบนเนอร์พูดแล้วเม้มปาก “ฉันคิดว่าดีนะที่เธอสองคนเป็นคู่หูกันในการทดลอง” เขาหันหลังเดินจากไปพลางพึมพำเบาๆว่า “เพื่อที่เด็กคนอื่นๆ จะได้มีโอกาสเรียนรู้อะไรบางอย่างด้วยตัวเองบ้าง” ผมคิดว่าเบลล่าต้องได้ยิน เพราะเธอเริ่มขีตๆ เขียนๆ รูปห้วงบนแฟ้มของเธออีกครั้ง

ผมทำพลาดสองครั้งในครึ่งชั่วโมง นับเป็นการแสดงที่แย่มากๆ ของผม ถึงแม้ว่าผมจะไม่รู้เลยสักนิดว่าเบลล่าคิดถึงผมอย่างไร เธอหวาดกลัวมากแค่ไหน หรือสงสัยมากแค่ไหนก็ตาม แต่ผมก็รู้ว่าผมต้องพยายามให้มากกว่านี้ในการสร้างความประทับใจใหม่ให้เธอ อะไรบางอย่างที่จะลบล้างความทรงจำของเธอถึงการพบกันที่น่ากลัวครั้งสุดท้ายของเรา

“มันแย่น้อยที่หิมะตก จริงไหม” ผมชวนคุยแบบที่ผมได้ยินนักเรียนหลายคนคุยกัน เป็นหัวข้อสนทนามาตรฐานที่น่าเบื่อมาก แต่เรื่องดินฟ้าอากาศเป็นเรื่องคุยที่ปลอดภัยเสมอ

เบลล่าจ้องหน้าผมด้วยแวตาสงสัยอย่างเห็นได้ชัด มันเป็นปฏิกิริยาตอบสนองที่ไม่ปกติต่อคำพูดที่ปกติมากของผม “ก็ไม่ใช่เชิง”

ผมพยายามเบนการสนทนา กลับมายังเรื่องอื่นๆ ที่น่าเบื่อหน่าย เธอมาจากเมืองที่มีแดดมากกว่าและอบอุ่นกว่าที่นี่ ผิวเธอเหมือนจะสะท้อนให้เห็นแม้ว่าผิวเธอจะขาวก็ตาม ดังนั้นความหนาวเย็นคงต้องทำให้เธออึดอัด ที่รัฐฯ สัมผัสที่เย็นเฉียบของผมทำให้เธออึดอัดแน่นอน

“คุณไม่ชอบความหนาวมั่ง” ผมเดา

“ไม่ชอบความเปียกด้วย” เธอตอบ

“พอร์คส์ต้องเป็นเมืองที่อยู่ยากสำหรับคุณ” บางทีคุณไม่น่าจะมาที่นี่เลยด้วยซ้ำ ผมอยากเสริมแบบนี้ บางทีคุณน่าจะกลับไปยังที่ที่เหมาะสมกับคุณ

แต่ผมก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองต้องการให้เธอกลับไปจริงหรือเปล่า ผมจะต้องนึกถึงกลิ่นเลือดของเธอเสมอ มีอะไรรับประกันได้ใหม่ว่าผมจะไม่ไปตามหาเธอในที่สุด อีกอย่างหนึ่งถ้าเธอไปจากที่นี่ ความคิดของเธอจะยังคงเป็นปริศนาที่ตามรบกวนจิตใจผมไปชั่ววันรันดร์

“อยากมาก” เบลล่าพูดเสียงแผ่วเบาและถลึงตามองผ่านผมชั่วคราวหนึ่ง คำตอบของเธอไม่ใช่สิ่งที่ผมคาดไว้ มันทำให้ผมอยากถามมากขึ้นไปอีก

“งั้นคุณมาที่นี่ทำไม” ผมถาม แล้วก็ตระหนักได้ทันทีว่าน้ำเสียงผมฟังเหมือนหาเรื่องเธอมากเกินไป มันฟังไม่เหมือนกับการพูดคุยกันแบบสบายๆ คำถามของผมฟังหยาบคายและซอกแซกด้วย

“มัน...ซั๊บซ้อ้นค่ะ”

เบลล่ากะพริบตาปริบๆ แล้วพูดทิ้งไว้แค่นั้น ผมแทบระเบิดด้วยความอยากรู้อยากเห็น วินาทีนั้นมันแผดเผาเกือบร้อนเท่าความกระหายในคอของผม แต่จริงๆ แล้วผมพบว่าผมเริ่มหายใจได้ง่ายขึ้นเล็กน้อย ความทรมาณกลายเป็นเรื่องที่ทนได้มากขึ้นอีกนิดเพราะความคุ้นเคย

“ผมคิดว่าผมตามทันนะถ้าคุณเล่า” ผมยังเข้ซี้ บางทีมรยาทอาจทำให้เธอจำเป็นต้องตอบคำถามของผมตรงไปตรงมาที่ผมไม่สุภาพพอที่จะถาม

เบลล่าก้มลงมองมือตัวเองเงิบๆ มันทำให้ผมหงุดหงิด ผมอยากเอามือเหยียดเธอให้งยหน้าขึ้นแล้วอ่านสายตาเธอ แต่แน่นอนว่าผมไม่อาจ

สัมผัสผิวเธอได้อีก

แต่เบลล่าเงยหน้าขึ้นทันที ผมรู้สึกโล่งที่ได้เห็นความรู้สึกในดวงตาคู่ นั้น เธอพูดเร็วว่า

“แม่ฉันแต่งงานใหม่”

อ้อ...เรื่องนี้เป็นเรื่องของมนุษย์มากพอที่จะเข้าใจได้ง่ายมาก ความเศร้าผุดวบบนใบหน้าเบลล่า ทำให้ตรงหว่างคิ้วเธอย่นน้อยๆอีกครั้ง

“มันไม่ได้ฟังซับซ้อนอะไรเลยนี่” ผมพูดเสียงอ่อนโยนโดยที่ไม่ต้องใช้ความพยายามเลย ความเศร้าใจของเธอทำให้ผมรู้สึกท้อแท้อย่างประหลาด และภาวนาให้ผมสามารถทำอะไรบางอย่างเพื่อช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้นได้ ผมมีแรงกระตุ้นแปลกๆ “มันเกิดขึ้นเมื่อไร”

“เดือนกันยายนที่ผ่านมา” เบลล่าผ่นลมหายใจออก...แต่ไม่ถึงกับเป็นการถอนหายใจ ผมตัวแข็งที่ออยู่ครู่หนึ่งเมื่อลมหายใจอุ่นๆของเธอโบกพัดใบหน้าผม

“และคุณไม่ชอบเขานี่สิ” ผมเดาหลังจากที่เธอเงิบไปครู่หนึ่ง ผมยังคงล้วงข้อมูลต่อไป

“ไม่ใช่ค่ะ พิลก็โอเคดี” เบลล่าแก้ไขการคาดเดาของผม เวลานี้มีรอยยิ้มน้อยๆ ผุดขึ้นรอบมุมปากเต็มอิมของเธอ “อาจจะหนุ่มเกินไปแต่นิสัยดีพอสมควร”

มันไม่ตรงกับภาพที่ผมกำลังวาดในหัว

“ทำไมคุณไม่อยู่กับพวกเขาละ” เสียงผมฟังกระตือรือร้นมากเกินไป ฟังราวกับว่าผมกำลังแสร้งอย่างมาก ซึ่งผมยอมรับว่าผมก็แสร้งๆแหละ

“ฟิลเดินทางบ่อยมาก เขาเป็นนักกีฬาเบสบอลอาชีพ” รอยยิ้มน้อยๆ เริ่มมากขึ้น อาชีพนี้ทำให้เธอรู้สึกขำ

ผมยิ้มตามโดยไม่ตั้งใจ ผมไม่ได้พยายามจะทำให้เธอรู้สึกสบายใจ แต่รอยยิ้มของเธอทำให้ผมอยากยิ้มตอบ...เพื่อจะได้รู้ความลับของเธอ

“ผมเคยได้ยินชื่อเขาไหม” ผมรีบคิดรายชื่อนักเบสบอลอาชีพในหัว และนึกสงสัยว่าฟิลคนไหนเป็นฟิลของเธอ

“อาจจะไม่เคยค่ะ เขาเล่นไม่เก่ง” เธอยิ้มอีกครั้ง “แค่แข่งใน

ไมเนอร์ลิก แต่เขาต้องเดินทางบ่อยมาก”

รายชื่อนักกีฬาในหัวผมเปลี่ยนไปทันที ผมรีบทำตารางรายชื่อความเป็นไปได้ในหัวผมภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที และในขณะเดียวกันผมก็จินตนาการภาพใหม่

“และแม่คุณก็เลยส่งคุณมาที่นี่เพื่อที่เธอจะได้เดินทางไปกับเขา” ผมพูด การตั้งข้อสันนิษฐานดูเหมือนจะเรียกข้อมูลจากเธอได้มากกว่า การตั้งคำถาม มันได้ผลอีกครั้ง เบลล่าเชิดคางและมีสีหน้าดีอรั้นขึ้นมาทันที

“ไม่ใช่ แม่ไม่ได้ส่งฉันมาที่นี่” เบลล่าพูด เสียงเธอฟังแข็งกร้าว ข้อสันนิษฐานของผมทำให้เธอหงุดหงิด แต่ผมไม่รู้ว่าจะเพราะอะไร “ฉันมาเอง”

ผมเดาความหมายเธอไม่ออก และไม่รู้ว่าเหตุที่อยู่เบื้องหลังความโกรธของเธอ ผมงงสุดๆ

ไม่มีทางที่จะเข้าใจสาวน้อยคนนี้ได้เลย เธอไม่เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ บางทีความคิดที่เงิบเขียบกับกลิ่นหอมของเธอไม่ใช่เรื่องผิดปกติเพียงอย่างเดียวในตัวเธอ

“ผมไม่เข้าใจ” ผมยอมรับ และผมเกลียดการยอมรับ

เบลล่าถอนหายใจพลางจ้องตาผมนานกว่าที่มนุษย์ปกติส่วนใหญ่ทนไหว

“ตอนแรกแม่ก็อยู่กับฉัน แต่แม่คิดถึงเขา” เบลล่าอธิบายซ้ำๆ ยิ่งพูด เสียงเธอยิ่งเศร้า “มันทำให้แม่ไม่มีความสุข...ฉันก็เลยตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะมาใช้เวลาอยู่กับชาร์ลี”

รอยยิ้มตรงหว่างตาเธอเข้มมากขึ้น

“แต่ตอนนี้คุณไม่มีความสุข” ผมพิมพ์ว่า ผมยังตั้งข้อสันนิษฐานของผมไปเรื่อยๆ ด้วยความหวังว่าจะได้เรียนรู้มากขึ้นจากการโต้แย้งของเธอ และที่ยวนก็เช่นกัน

“แล้วไง” เธอพูดราวกับว่าผมไม่ใช่เรื่องที่ต้องคิดอะไรมากด้วยซ้ำ

ผมยังจ้องสบตาเบลล่าต่อ และรู้สึกวุ่นวายที่สุดในที่นี้ที่สุดผมก็ได้เห็นลิกเข้าไป

ถึงวิญญาณเธอเป็นครั้งแรก คำพูดของเธอทำให้ผมเห็นว่าเธอจัดอันดับตัวเองไว้ตรงไหนในรายการลำดับสิ่งที่สำคัญของเธอ เบลล่าไม่เหมือนกับมนุษย์ส่วนใหญ่ ความต้องการของเธอถูกจัดไว้ท้ายๆ รายการ

เธอเป็นคนไม่เห็นแก่ตัว

ขณะที่ผมเห็นเรื่องนี้ ปริศนาของคนที่ชอบอยู่ในความคิดที่เสียบเขียบ คนนี้ก็เริ่มกระจ่างขึ้นเล็กน้อย

“มันเหมือนไม่ยุติธรรม” ผมพูดแล้วยกไหล่เพื่อให้ดูเหมือนเป็นกันเอง

เบลล่าหัวเราะแต่ไร้อารมณ์ขัน “ไม่เคยมีใครบอกคุณหรือคะว่าชีวิตไม่เคยยุติธรรม”

ผมอยากหัวเราะให้กับคำพูดของเบลล่า แต่ผมก็เหมือนกับเธอที่ไม่รู้สึกว่ามันน่าขำ ผมรู้อะไรบางอย่างเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของชีวิต “ผมเชื่อว่าผมเคยได้ยินคำพูดนี้จากที่ไหนสักแห่งมาก่อนนะ”

เบลล่ามองตอบผม สีหน้าเธอดูเหมือนงุนงงอีกครั้ง แล้วเธอก็ตัวตึงหายไปทางอื่นก่อนจะหันกลับมาสบตาผมใหม่

“เรื่องทั้งหมดก็มีเท่านี้แหละ” เธอบอก

ผมยังไม่พร้อมจะปล่อยให้การพูดคุยครั้งนี้จบลง รอยยิ้มตรงหว่างตาและเศษซากความเศร้าของเธอยังรบกวนจิตใจผม

“คุณเล่นละครเก่ง” ผมพูดซ้ำๆ และยังคงใช้การสนทนาพื้นฐานต่อไป “แต่ผมกล้าพนันได้ว่าคุณกำลังเจ็บปวดทรมานมากกว่าที่ทุกคนเห็น”

เบลล่าทำหน้าที่บัง เธอหรีตาและเบ้าปากข้างหนึ่งขณะมองกลับไปทางหน้าห้อง มันแสดงว่าเธอไม่ชอบเวลาที่ผมเดาถูก เบลล่าไม่ใช่พวกพอลิซีฟ เธอจึงไม่อยากจะให้ใครเห็นความเจ็บปวดของเธอ

“ผมพูดผิดหรือเปล่า”

เบลล่าสะดุ้งเล็กน้อย แต่นอกเหนือจากนี้แล้ว เธอแก้มิ่งทำเป็นว่าไม่ได้ยินที่ผมพูด

มันทำให้ผมยิ้ม “แต่ผมคิดว่าผมพูดไม่ผิด”

“ทำไมมันถึงสำคัญกับคุณด้วย” เธอถาม แต่ยังคงมองไปทางอื่น

“เป็นคำถามที่ดีมาก” ผมยอมรับ...กับตัวเองมากกว่ากับเธอ

ความสามารถในการรับรู้และในการเข้าใจของเธอดีกว่าของผม เธอมองตรงเข้าไปเห็นถึงแก่นกลางของทุกอย่างในขณะที่ผมตื่นนอนอยู่รอบ ๆ ขอบและหลับหูหลับตาค้นหาคำตอบผ่านเบาะแสต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ รายละเอียดในชีวิตมนุษย์ของเธอ ไม่น่าจะสำคัญอะไรกับผม มันไม่ถูกต้องที่ผมจะต้องแคะความคิดของเธอ เพราะนอกเหนือจากการปกป้องครอบครัวของผมให้พ้นจากการถูกทุกคนสงสัยแล้ว ความคิดของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรเลย

ผมไม่คุ้นชินกับการหยั่งรู้น้อยกว่าผู้อื่น เพราะผมเชื่อความสามารถพิเศษในการได้ยินของผมมากเหลือเกิน แต่เห็นได้ชัดว่าผมไม่ได้หยั่งรู้มากเท่าที่ผมยกย่องตัวเองเลย

เบลล่าถอนใจและถลึงตามองไปทางหน้าต่าง สีหน้าโกรธเคืองของเธอดูน่าขำ สถานการณ์ทั้งหมดและการพูดคุยทั้งหมดนี้เป็นเรื่องน่าขำไม่เคยมีใครตกอยู่ในอันตรายจากผมมากไปกว่าสาวน้อยตัวเล็ก ๆ คนนี้ เพราะผมอาจจะวอกแวกจากการพูดคุยครั้งนี้ และผลลุลบลมหายใจเข้าทางจมูก แล้วก็เล่นงานเธอได้ทุกวินาทีก่อนที่ผมจะหันห้ามตัวเองได้ทัน แต่ที่เธอโกรธเพราะผมไม่ตอบคำถามเธอ

“ผมทำให้คุณโกรธหรือเปล่า” ผมถาม และยิ้มให้กับเรื่องเหลวไหลทั้งหมดนี้

เบลล่าตัวตึงตามองผมทันที แล้วสายตาก็ดูเหมือนจะถูกตรึงด้วยสายตาของผม

“ไม่เชิง” เธอตอบ “ฉันโกรธตัวเองมากกว่า สีหน้าฉันอ่านง่ายมาก แม่ชอบเรียกฉันว่าหนังสือที่เปิดอ่านของแม่เสมอ”

เบลล่าขมวดคิ้วอย่างโกรธเคือง

ผมจ้องเธอด้วยความทึ่ง เธอหงุดหงิด เพราะเธอคิดว่าผมมองเธอทะลุปรุโปร่งได้ *ง่ายเกินไป* น่าแปลกอะไรอย่างนี้ ผมไม่เคยต้องใช้ความพยายามในการเข้าใจใครบางคนเท่านี้มาก่อนในชีวิต หรือต้องพูดว่าในตัวตน เพราะคำว่า *ชีวิต* ไม่น่าจะใช่คำที่ถูกต้อง ผมไม่ได้มี *ชีวิต* จริง ๆ

“ตรงกันข้าม” ผมไม่เห็นด้วย และรู้สึก...ระแวงอย่างประหลาดราวกับมีภัยอันตรายซ่อนเร้นบางอย่างที่ที่ผมมองไม่เห็น นอกเหนือจากภัยอันตรายที่เห็นชัดเจนแล้ว มันยังมีอะไรบางอย่างที่...จู่ๆ ผมก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา ลางสังหรณ์กำลังทำให้ผมกระวนกระวายใจ “ผมว่าคุณอ่านยากมาก”

“แสดงว่าปกติแล้วคุณต้องอ่านคนเก่ง” เธอเดาบ้าง และเดาถูกอีกแล้ว

“ปกติแล้วใช่” ผมยอมรับ

ผมยิ้มกว้างให้เธอ และยอมฉีกริมฝีปากเผยให้เห็นฟันแข็งแรง วาววับที่เรียงเป็นแถวของผม

มันเป็นการกระทำที่ง่าย แต่จู่ๆ ผมก็อยากส่งสัญญาณเตือนภัยบางอย่างให้กับสาวน้อยคนนั้นขึ้นมาอย่างปุบปับและอย่างไม่คาดฝัน เธอขยับร่างเข้ามาใกล้ผมมากกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัวระหว่างที่เราพูดคุยกัน ท่าทีของผมและสัญญาณเล็กๆ น้อยๆ ทั้งหมดที่มากพอจะข่มขู่คนอื่นอื่นๆ ให้กลัวและหนีไป ดูเหมือนจะใช้ไม่ได้ผลกับเบลล่า ทำให้เธอถึงไม่ถดถอยหนีไปจากผมด้วยความหวาดกลัว แน่แน่นอนว่าเธอได้เห็นด้านมืดของผมมากพอที่จะตระหนักถึงภัยอันตรายแล้ว

ผมไม่มีโอกาสเห็นว่าสัญญาณเตือนภัยของผมได้ผลตามที่ตั้งใจไว้หรือเปล่า เพราะคุณเบนเนอร์เรียกความสนใจจากนักเรียนทั้งห้องขึ้นมาในตอนนี้ออดี เบลล่าหันหน้าไปจากผมทันที ดูเหมือนเธอโล่งอกนิดๆ ที่ถูกขัดจังหวะ บางทีเธออาจจะเข้าใจถึงภัยอันตรายโดยไม่รู้ตัวก็เป็นได้

ผมหวังว่าเธอจะเข้าใจ

ผมรู้ว่าความรู้สึกประทับใจกำลังเกิดขึ้นในกายผมแม้ในขณะที่ผมกำลังพยายามจะชูดรากอนโค่นมันออกไป ผมไม่อาจเสี่ยงกับการเห็นว่าเบลล่า สวอน เป็นคนน่าสนใจได้ หรือต้องพูดว่าเธอไม่อาจเสี่ยงได้มากกว่า แค่นี้ผมก็กระวนกระวายใจอยากมีโอกาสคุยกับเธออีกครั้งแล้ว ผมอยากรู้มากขึ้นเกี่ยวกับแม่เธอ เกี่ยวกับชีวิตของเธอก่อนจะมาที่นี่ และเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเธอกับพ่อ รายละเอียดที่ไม่สำคัญทั้งหมด

จะบอกให้รู้ถึงตัวตนของเธอมากขึ้น แต่ทุกวินาทีที่ผมอยู่กับเธอคือความผิดพลาด มันเป็นความเสี่ยงที่เธอไม่ควรต้องเสี่ยง

เบลล่าสะบัดเรือนผมตกลอนของเธออย่างใจลอยขณะเดียวกับที่ผมยอมให้ตัวเองสุดลมหายใจเข้าอีกครั้งพอดี คลื่นของกลิ่นกายเธอปะทะในคอผมอย่างแรง

มันเหมือนกับวันแรก...เหมือนกับลูกระเบิด ความเจ็บปวดจากการแพดเผาทำเอาผมวิ่งเวียนจนต้องจับขอบโต๊ะไว้อีกครั้งเพื่อให้ตัวเองยังนั่งอยู่กับที่ เทียวนี้ผมควบคุมตัวเองได้มากขึ้นอีกนิด อย่างน้อยผมก็ไม่ได้ทำอะไรแตกหัก ปีศาจคำรามอยู่ในกายผม แต่มันไม่ได้ยึดติดกับความเจ็บปวดของผม มันถูกพันธนาการแน่นหนาเกินไป...ในตอนนี้

ผมหยุดหายใจแล้วเอนตัวออกห่างจากเธอให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ไม่ ผมไม่อาจเสี่ยงกับการเห็นว่าเธอน่าประทับใจ ผมยังเห็นว่าเธอน่าสนใจมากขึ้นเท่าไร มันก็ยิ่งเป็นไปได้มากขึ้นเท่านั้นว่าผมอาจจะฆ่าเธอวันนี้ผมทำพลาดเรื่องเล็กๆ ไปแล้วสองครั้ง ผมจะทำพลาดครั้งที่สามที่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ หรือเปล่า

ทันทีที่เสียงออดดั่งขึ้น ผมก็รีบหนีออกจากห้องเรียน ซึ่งมันอาจจะทำลายภาพลักษณ์ของมรยาทที่ดีที่ผมอุตส่าห์สร้างไว้ในชั่วโมงที่ผ่านมา ผมออกมาสูดอากาศชั้นๆ ที่สะอาดบริสุทธิ์ข้างนอกอีกครั้งราวกับว่ามันเป็นหัวน้ำหอมกลิ่นกุหลาบที่ใช้ในการเหยียวยา ผมรีบเพิ่มระยะห่างระหว่างตัวผมกับสวณ้อยคนนั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

เอ็มเม็ตต์รอผมอยู่หน้าประตูห้องเรียนภาษาสเปนของเรา เขาอ่านสีหน้าเล็กน้อยของผมอยู่ครู่หนึ่ง

เป็นไงบ้าง เขาถามในใจอย่างหวาดระแวง

“ไม่มีใครตาย” ผมพิมพ์คำตอบ

ฉันคิดว่ามันเป็นความสำเร็จอย่างหนึ่งที่เดียว ตอนที่ฉันเห็นอลิซ ลุกออกไปตอนท้ายชั่วโมง ฉันคิดว่า...

ขณะที่เราเดินเข้าห้องเรียน ผมเห็นความทรงจำของเอ็มเม็ตต์จาก

เมื่อครู่ก่อนที่เขาเห็นมันผ่านประตูที่เปิด้าของห้องเรียนวิชาล่าสุดของเขา... เขาเห็นอลิซเดินลึ่ว ๆ และมีสีหน้างุนงงตัดสนามตรงไปทางตึกวิทยาศาสตร์ เขาจำได้ว่าเขาอยากลุกขึ้นเดินไปหาอลิซ แล้วเขาก็ตัดสินใจอยู่ต่อ ถ้าอลิซต้องการความช่วยเหลือจากเขา อลิซจะร้องขอเอง

ผมหลับตาลงด้วยความตื่นตระหนกและรังเกียจขณะทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ “ฉันไม่รู้เลยว่ามันจะฉิวเฉียดขนาดนั้น ฉันไม่คิดว่าฉันจะ...ฉันคิดไม่ถึงว่ามันจะเลวร้ายมากขนาดนั้น” ผมกระซิบ

มันไม่ได้เลวร้ายอะไรนักหนาหรอก เอ็มเม็ตต์ปลอบใจผม ไม่มีใครตายสักหน่อย จริงไหม

“ใช่” ผมพูดเสียงลอดโทรศัพท์ “ไม่ใช่เที่ยวนี้”

บางที่มันอาจจะง่ายขึ้น

“แน่นอน”

หรือบางทีนายอาจจะฆ่าเธอก็ได้ เอ็มเม็ตต์ยกไหล่ นายไม่ใช่คนแรกหรอกที่ทำพัง จะไม่มีใครว่านายแรง ๆ หรอก บางครั้งคนคนหนึ่งก็มักกลิ่นหอมหวานเหลือเกิน ฉันประทับใจมากนะที่นายทนมาได้ขนาดนี้

“ไม่ได้ช่วยให้ดีขึ้นเลยนะ เอ็มเม็ตต์”

ผมขยะเขยงกับการที่เอ็มเม็ตต์ยอมรับความคิดที่ว่าผมอาจจะฆ่าสาวน้อยคนนั้น และเขามองว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ มันเป็นความผิดของเธอหรือเปล่าที่มักกลิ่นหอมมากขนาดนั้น

ฉันรู้ดีตอนที่มันเกิดขึ้นกับฉัน...เอ็มเม็ตต์หวนคิดถึงความหลังและพาผมย้อนกลับไปครึ่งศตวรรษกับเขายังเส้นทางในชนบทยามพลบค่ำที่ซึ่งมีหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังดึงผ้าห่มที่แห้งแล้วของเธอลงจากเชือกตากที่ซึ่งไว้ระหว่งต้นแอปเปิล ผมเคยเห็นเรื่องนี้มาก่อนแล้ว มันเป็นการประจันหน้าครั้งที่รุนแรงที่สุดในจำนวนสองครั้งของเขา แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าความทรงจำนี้จะแจ่มชัดมากเป็นพิเศษ ซึ่งบางทีอาจเป็นเพราะคอบผมยังคงรวดราวจากการแผดเผาเมื่อชั่วโม่งก่อน เอ็มเม็ตต์นึกถึงกลิ่นแอปเปิลที่หอมอบอวลในอากาศ ฤดูเก็บเกี่ยวได้ผ่านไปแล้ว ผลไม้ที่ถูกทิ้งจิ้งจรวงเกลื่อนกลาดบนพื้นดิน เปลือกที่ขี้ของแอปเปิลทำให้มี

กลิ่นหอมรั่วไหลออกมาท่ามกลางกลิ่นฟุ้งหยาบที่เพ็งโถงมืด กลิ่นมัน สอดคล้องกันดีมาก เอ็มเม็ตต์เดินไปตามเส้นทางนั้นเพื่อทำธุระให้โรซาลิ โดยที่เขาไม่รู้เลยว่ายังมีหญิงวัยกลางคนคนนั้น ท้องฟ้าเบื้องบนเป็นสีม่วง และเป็นสีส้มเหนือทิวเขาทางทิศตะวันตก เขาคงจะเดินไปตามเส้นทาง เกวียนที่คดเคี้ยวนั้นไปเรื่อยๆ และคงไม่มีเหตุผลอะไรให้จดจำถึงค่าคั้นนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะสายลมยามราตรีที่พัดโชยผ้าห่มสีขาวให้ปลิวสะบัดเหมือน ใบเรือ และพัดกลิ่นอายของผู้หญิงคนนั้นมาใส่หน้าเอ็มเม็ตต์

“อา...” ผมครางเบาๆ เขาทำอย่างกับว่าแค่ความกระหายของผมเอง ในความทรงจำมันยังไม่มากพองั้นแหละ

ฉันรู้ ฉันทนได้ไม่ถึงครึ่งวินาที และไม่คิดจะห้ามใจด้วยซ้ำ

ความทรงจำของเขาชัดเจนมากจนเกินกว่าที่ผมจะทนไหว

ผมกระโดดลุกขึ้นยืนพลางขบฟันแน่น

“เอสต้าส เบียน⁶ เอ็ดเวิร์ด” คุณกอฟถามด้วยความตื่นตกใจกับความเคลือบไหวอย่างบุปบับของผม ผมสามารถเห็นหน้าตัวเองในความคิดของเธอ และผมรู้ว่าผมดูห่างไกลจากคำว่าสบายดีอย่างมาก

“เบอร์โดนาเม⁷” ผมพึมพำ แล้วรีบวิ่งปราดไปที่ประตู

“เอ็มเม็ตต์ ปอร์ ฟาบอร์, บัวเด อายูดาร์ เอ ตู เออร์มาโน⁸” เธอถามพลางชี้มาทางผมขณะที่ผมรีบวิ่งออกจากห้องเรียน

“ได้ครับ” ผมได้ยื่นเอ็มเม็ตต์ตอบ แล้วเขาก็ตามหลังผมมาติดๆ

เอ็มเม็ตต์ตามผมไปอีกมุมของตึกที่อยู่ไกลออกไปซึ่งเขาตามทัน และวางมือบนไหล่ผม

ผมผลักมือเขาออกอย่างแรงจนเกินเหตุ ถ้าเป็นมือมนุษย์ กระตุกคางแหลกไปแล้ว รวมทั้งกระตุกแขนที่ติดกับมือด้วย

“โทษที เอ็ดเวิร์ด”

⁶Estás bien ภาษาสเปน แปลว่า สบายดีหรือเปล่า

⁷Perdóname ภาษาสเปน แปลว่า ขอโทษ

⁸Por favor, puedes ayudar a tu hermano ภาษาสเปน แปลว่า ได้โปรดช่วยน้องชายเธอหน่อยได้ไหม

“ฉันรู้” ผมสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อพยายามให้สมองและปอด
ปลดปล่อย

“มันแย่งขนาดนั้นเชียยวรี” เอ็มเม็ตต์ถามและพยายามไม่คิดถึงกลิ่น
กับรสชาติของความทรงจำของเขาขณะถาม แต่ไม่ค่อยสำเร็จ

“แยกว่านั้นอีก เอ็มเม็ตต์ แยกว่านั้น”

เขาเงยไปครู่หนึ่ง

บางที...

“ไม่ มันจะไม่ดีขึ้นหรอกต่อให้ฉันจัดการมันให้จบเรื่อง กลับไป
เรียนต่อเถอะ เอ็มเม็ตต์ ฉันอยากอยู่คนเดียว”

เอ็มเม็ตต์หันหลังกลับโดยไม่พูดหรือไม่คิดอะไรเลย เขารีบเดิน
จากไปอย่างรวดเร็ว และคงจะบอกครูสอนภาษาสเปนว่าผมไม่สบาย หรือ
ผมกลับบ้านแล้ว หรือผมเป็นแวนไพร์ที่กำลังควบคุมตัวเองไม่อยู่ ข้อแก้ตัว
ของเขาสำคัญจริง ๆ นั่นหรือ บางทีผมอาจจะไม่กลับมาอีก บางทีผมอาจ
ต้องไปจากที่นี่แล้วก็ได้

ผมเดินไปยังรถของผมที่จอดรอเวลาเลิกเรียนเพื่อหลบซ่อนตัว...
อีกครั้ง

ผมน่าจะใช้เวลาตัดสติใจหรือพยายามตั้งปณิธาน แต่ผมก็เหมือน
กับคนติดยา ผมพบว่าผมกำลังพยายามค้นหาผ่านเสียงคิดเจ็ยแจ้วที่ตั้ง
ออกมาจากอาคารโรงเรียน เสียงคุ่นหูหลายเสียงฟังโดดเด่น แต่ตอนนี้
ผมไม่สนใจฟังมโนภาพของอลิซหรือเสียงปนของโรซาลี ผมเจอเสียงของ
เจสสิก้าได้อย่างง่ายดาย แต่สาวน้อยคนนั้นไม่ได้อยู่กับเธอ ผมจึงค้นหา
ต่อไป ความคิดของไมค์ นิวตัน สะดุดความสนใจของผม ในที่สุดผมก็เจอ
เธออยู่ในโรงยิมกับไมค์ เขาไม่แฮปปี้เพราะวันนี้ผมคุยกับเธอในช่วง
ชีววิทยา เขากำลังนึกถึงปฏิกิริยาตอบสนองของเธอตอนที่เขาหยิบยก
เรื่องนี้ขึ้นมาพูด

ฉันไม่เคยเห็นเขาพูดกับใครก็ตามเกินคำเดียวจริง ๆ ไม่ว่าจะที่นี่
หรือที่ไหน แต่แน่นอนว่าเขาจะต้องตัดสติใจคุยกับเบลล่า ฉันไม่ชอบ
สายตาเขาที่มองเธอเลย แต่ดูเหมือนเธอไม่ได้ตื่นเต้นอะไรนักหนาเกี่ยวกับ

เขา เธอพูดกับฉันเมื่อก่อนหน้านี้ว่าอะไรนะ “อยากรู้ว่าเธอเป็นอะไรเมื่อจันทร์ที่ผ่านมา” อะไรทำนองนั้น ฟังเหมือนเธอไม่แคร์เท่าไร มันไม่ใช่การพูดคุยอะไรมากนัก

ไมเคิลให้กำลังใจตัวเองด้วยการคิดว่าเบลล่าไม่ได้สนใจในเรื่องที่เธอคุยกับผม มันทำให้ผมโกรธนิดๆ ผมก็เลยเลิกฟังเขา

ผมใส่ซีดีเพลงแรงๆ แล้วเปิดเสียงดังจนมันกลบเสียงอื่นๆหมด ผมต้องตั้งสมาธิกับการฟังเพลงอย่างหนักเพื่อไม่ให้ตัวเองล่องลอยกลับไปหาความคิดของไมเคิลเพื่อสอดแนมสาวน้อยที่ไม่รู้ตัวคนนั้น

ผมแอบขี้โกงอยู่สองสามครั้งเมื่อใกล้จะหมดชั่วโมง ผมพยายามเกลี้ยกล่อมตัวเองให้เชื่อว่าผมไม่ได้สอดแนม ผมแค่กำลังเตรียมตัว อยากรู้ว่าเธอจะออกจากโรงยิมเมื่อไร เธอจะมาที่ลานจอดรถตอนไหน ผมไม่อยากให้เธอทำให้ผมประหลาดใจ

ขณะที่นักเรียนเริ่มทยอยกันออกจากประตูโรงยิม ผมก็ลงจากรถโดยไม่แน่ใจว่าทำไมผมถึงทำแบบนั้น ฝนตกเบาๆ แต่ผมไม่สนใจขณะที่มันค่อยๆ ทำให้ผมของผมเปียกชุ่ม

ผมอยากให้เธอเห็นผมที่นี่หรือเปล่า ผมหวังว่าเธอจะเดินมาพูดกับผมอย่างนั้นหรือ ผมกำลังทำอะไรกันเนี่ย

ผมไม่ขยับถึงแม้ว่าผมจะพยายามบอกตัวเองให้กลับไปขึ้นรถ เพราะรู้ว่าพฤติกรรมของผมนั้นน่าตำหนิ ผมยกแขนกอดอกแล้วสูดลมหายใจตื้นๆ ขณะมองเธอกำลังเดินช้าๆ มาทางผม มุมปากเธอโค้งลง เธอไม่มองผม แต่เหลือบตาขึ้นทำหน้าที่บึ่งมองผมอยู่สองสามครั้งราวกับว่าพวกมันทำให้เธอโกรธ

ผมผิดหวังเมื่อเบลล่าเดินไปถึงรถของเธอก่อนที่จะต้องเดินผ่านผม เธอจะพูดกับผมไหม หรือว่าผมจะพูดกับเธอไหมถ้าเธอเดินผ่านผม

เบลล่าขึ้นรถเซฟวีสีแดงเก่าซัดคันใหญ่ยักษ์ขึ้นสนิมที่แก่กว่าพ่อเธอเสียอีก ผมมองเธอสตาร์ตรถ เครื่องยนต์เก่าๆ ส่งเสียงคำรามดังกว่ารถคันอื่นๆ ทุกคันในลานจอด แล้วเธอก็ยื่นมือไปหาช่องระบายความร้อน ความหนาวเย็นเป็นเรื่องอึดอัดสำหรับเธอ เธอไม่ชอบมัน เบลล่ายกมือ

มิดไนท์ซัน 1

เสยผมตกหนา แล้วสงผมผ่านไอร้อนราวกับพยายามจะเป่ามันให้แห้ง ผมนึกภาพว่าในรถเธอจะมีกลิ่นแบบไหน แล้วก็รีบขับไล่ความคิดนี้ออกไป

เบลล่ากวาดตามองรอบ ๆ ขณะเตรียมถอยรถออก แล้วในที่สุดก็มองมาทางผม เธอจ้องผมอยู่แค่ครึ่งวินาที ทั้งหมดที่ผมอ่านออกในสายตาเธอ คือความประหลาดใจก่อนที่เธอจะละสายตาไปแล้วระชากรถถอยออกไป แต่เธอกลับเบรกเอี้ยดอีกครั้ง ท้ายรถเธอเกือบชนกับรถยนต์คันเล็กของนิโคล เคซี รถทั้งสองห่างกันแค่ไม่กี่นิ้ว

เบลล่ามองกระจกมองหลัง เธออ้าปากหวอดด้วยความตื่นตระหนกกับการเกือบชนรถชน พอรถของนิโคลแล่นผ่านไป เธอก็สำรวจจุดบอดทุกจุดที่คนขับมองไม่เห็นสองรอบ แล้วก็ขับออกจากลานจอดอย่างรวดเร็วจนผมต้องยืมออกมา มันราวกับว่าเธอคิดว่าเธอเป็น *ตัวอันตราย* ในรถซังกะบ๊วยของเธอ

ความคิดที่ว่าเบลล่า สวอน เป็นตัวอันตรายสำหรับทุกคนไม่ว่าเธอจะขับรถอะไรอยู่ที่ตาม มันทำให้ผมหัวเราะระหว่างที่เธอมองตรงไปข้างหน้า และขับรถผ่านผมไป